MERCENAR

7 WAR SPECIAL WAR SPECIAL WAR

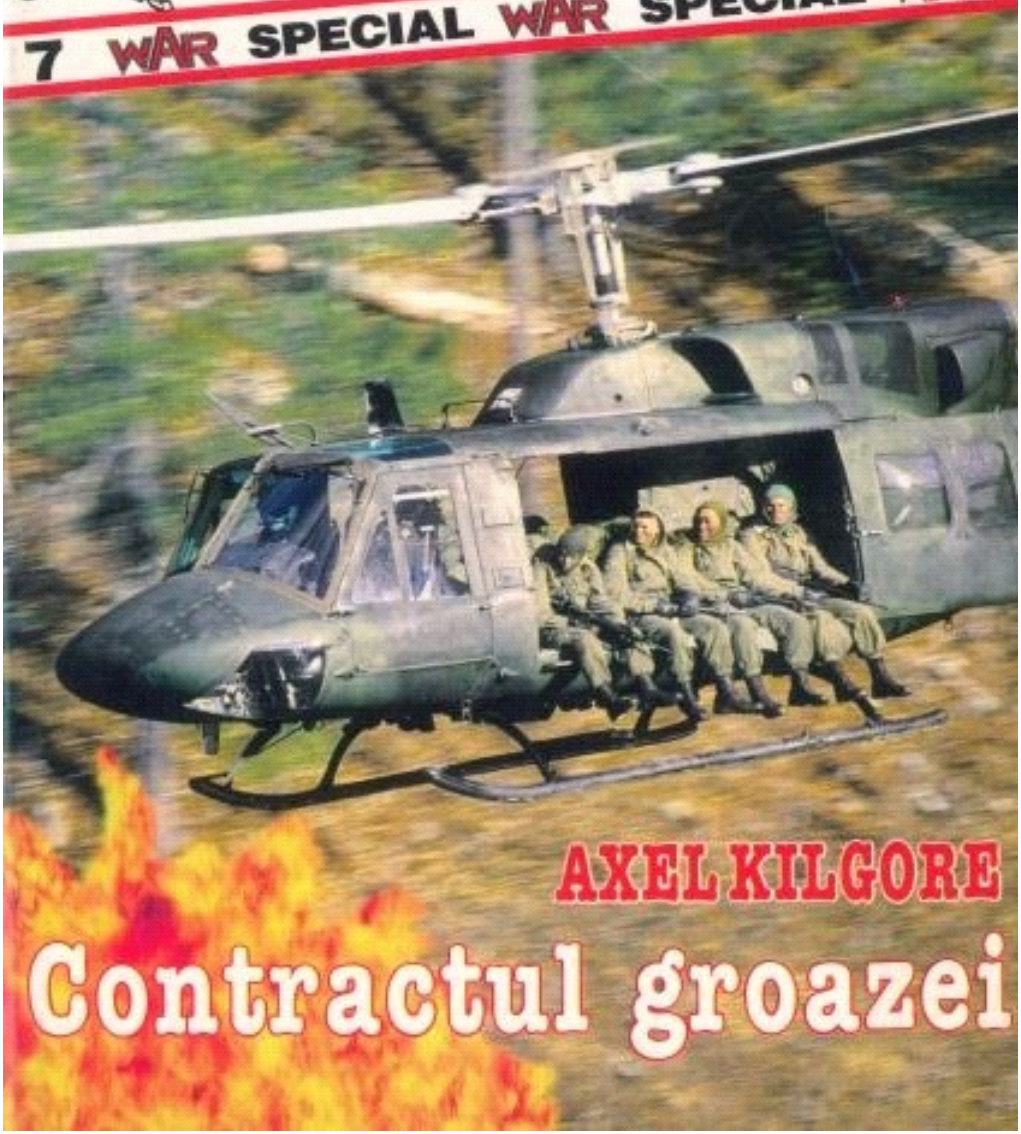

AXEL KILGORE

Contractul groazei

Jerry Ahern

aka

Axel Kilgore

Contractul groazei

Traducere de

Nicolae Constantinescu

Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

EDITURA Z
BUCUREȘTI
1996

CAPITOLUL I

Bătrâna aşeză trei liste de bucate pe faţa de masă în carouri. Degetele pline de riduri, deformate de artrită, erau răsucite ca ramurile unui măslin centenar.

— Un rachiu, dom'le Fontanella?

— Cum să nu, doamnă Bardou, ca de obicei. Cum te mai simţi în seara asta?

Bătrâna îşi netezi cu mâinile ei chinuite şorţul albastru din jurul taliei.

— O, vai de păcatele mele! Nu mă mai lasă, dom'le Fontanella. Mai ales bietele mele picioare. S'ai de făcut atâţia kilometri în fiecare zi… cum să spun…

Abia atunci îşi aminti Fontanella, dar puţin cam târziu. Dacă o întrebai pe doamna Bardou cum o mai duce cu sănătatea, asta însemna să-i dai foc verde pentru o jumătate de oră de lamentări nesfârşite.

Bătrâna îşi începu lunga expunere a problemelor pe care le avea cu picioarele, exemplificând din când în când cu o imagine a varicelor albăstrui. Au urmat necazurile pe care le avea cu urechea stângă, cu care aproape că nu mai auzea deloc, după care atacă introducerea la capitolul interminabil al durerilor reumatice.

La masa lui Fontanella, Hank Frost şi Bess Stallmann se uitau unul la altul stupefiaţi, în timp ce patroana îşi povestea suferinţele fără să se ocupe nici de prezenţa lor, nici de ceilalţi clienţi care, ajunşi la capătul răbdărilor, o strigau în gura mare.

Bess încercă să se concentreze asupra cursului de medicină iar Frost hotărî să aştepte răbdător.

Mercenarul îşi aprinse o ţigară, dădu fumul afară pe nări şi-şi îndreptă privirea spre Fontanella, care începuse să asude sub avalanşa verbală a bătrânei.

Cu părul negru şi mustaţa fină, Fontanella întruchipa tipul de bărbat mediteranean. Era inspector în cadrul unui grup special format la Elysée, având drept misiune lupta antiteroristă. Frost îl cunoscuse cu ocazia unei misiuni în

Franţa[1].

La început, între cei doi bărbaţi atât de diferiţi avuseseră loc ciocniri destul de dure. Apoi, luptând împotriva duşmanului comun, reuşiseră să se cunoască mai bine şi între ei se statornicise o prietenie solidă.

Bess venise în Franţa pentru MIP-TV şi trebuia să stabilească anumite contacte în vederea transmiterii Festivalului de la Cannes.

Frost nu era angajat în nicio misiune. Îşi făcuse bocceluţa şi venise în graba mare să-şi întâlnească iubita pe Coasta de Azur.

Fontanella obţinuse câteva zile de concediu ca să guste din plăcerile turismului împreună cu prietenul lui american. Frost şi Bess găsiseră în el un ghid fără pereche. De la Menton şi până la Port-Bou, Coasta de Azur nu avea niciun secret pentru el. Şi cunoştea foarte bine şi regiunea din jur, unde-şi petrecuse o mare parte din adolescenţă.

Mercenarul trase cu sete din ţigară.

Cu alte ocazii, când îi prezentase amantei sale un camarad de activitate, se alesese cu un comentariu cât se poate de usturător. „Dumnezeule, Frost! Unde găseşti aşa prieteni? Scotoceşti cumva prin pubele?” Din cauza acestor experienţe dureroase, Frost ridicase o barieră solidă între Bess şi colegii lui. Dar făcuse o excepţie în cazul inspectorului francez. Cu el nu risca nimic.

Atletic, elegant, curtenitor, Fontanella ştia cum să se poarte. Bess îi decernase din prima clipă un premiu de bună purtare. „Cel puţin ăsta nu se chiorăşte tot timpul în decolteul meu şi nu spune bancuri porcoase.”

Frost se uită la Bess, care îl privea pe Fontanella cu un aer compătimitor. După toate aparenţele, amanta lui nu era chiar total insensibilă la farmecul latin. „Ei bine, Frost, îşi zise el zâmbind, o dată cu vârsta ai devenit gelos?”

Apoi dădu din umeri şi trase iar din ţigară.

*

[1] Vezi numărul 3 din colecția MERCENAR, *Umbra celui de al IV-lea Reich (n. ed.).*

Autoturismul Golf GTI, gri metalizat, se deplasa cu mare viteză pe drumul naţional 98. Cornelia Mohrt se uită la cadranul vitezometrului şi ordonă tăios:

— Mai încet, Wolfgang. Nu e momentul să ne oprească poliţia pentru exces de viteză. Şi pe urmă drumul va deveni sinuos în apropiere de La Napoule.

— *Wass?*

Fata întoarse capul spre cel de lângă ea şi îl fulgeră cu privirea:

— De câte ori trebuie să-ţi mai repet că suntem domnul şi doamna Dubreuil? Vorbim franţuzeşte, chiar şi între noi!

Wolfgang Bauer rânji apoi zise:

— Atunci aş putea să ştiu de ce-mi spui Wolfgang?

Cornelia Mohrt, alias Sophie Dubreuil, dădu din umeri agasată. Se încruntă la faţă, apoi constată cu satisfacţie că cel de la volan încetinise şi acum respecta viteza regulamentară de 90 km/h.

— Scuză-mi, André, obişnuinţa.

Wolfgang Bauer izbucni în râs.

— Ascultă, Sophie, doar nu crezi că maşinile de la Mattei sunt echipate cu microfoane?

Bărbatul îşi vârî între buze o ţigară Gitane şi, în timp ce-şi aprindea ţigara, aruncă o privire ironică spre tovarăşa lui.

— Nu, evident, răspunse Cornelia cu un ton înţepat. E o problemă de rutină. Cu cât evităm mai mult să vorbim germana, cu atât mai mic e riscul de a ne trăda din greşeală. Simplu ca bună ziua!

— Mda, admise Wolfgang Bauer – André Dubreuil. Dar acum cred că ar fi bine să repetăm planul.

Bărbatul trase din ţigară, eliberă în interiorul micii maşini un rotocol de fum albastru şi continuă:

— Primul lucru, trebuie să ne asigurăm că Fontanella se află într-adevăr în restaurant.

— Nici o problemă, zise Cornelia Mohrt. Vom ajunge acolo la căderea nopţii şi sala va fi luminată. În locul perdelelor sunt agăţate plase de pescuit şi din stradă se vede absolut totul. Apoi, Ingrid trece de trei zile pe la restaurant, când se lasă

seara, şi de fiecare dată l-a văzut acolo pe Fontanella.

— A fost şi în seara asta?

— Ca de obicei. L-a văzut pe Fontanella intrând împreună cu doi prieteni. Ea a sunat înainte de plecarea noastră.

— Mulţumesc că mă informezi despre toate! mormăi nemulţumit Wolfgang.

Cornelia se uită fix la el cu ochii ei de un albastru spălăcit.

— Ştii foarte bine că prietenul nostru Karl se fereşte de tine din cauza ratării de anul trecut şi a celei de acum şase luni. În mod normal, până mâine dimineaţă nici nu trebuia să-ţi spun că Ingrid lucrează cu noi în această acţiune împotriva lui Fontanella. Vezi bine că nu e ceva chiar atât de improvizat pe cât ai putea să crezi.

Cornelia lăsă capul în jos şi-şi privi genunchii înainte de a adăuga:

— Trebuie neapărat să reuşeşti acţiunea împotriva lui Fontanella. Asta îţi va permite să recâştigi încrederea lui Karl şi vei cunoaşte din nou toate secretele.

— Trebuie să înţeleg că-mi faci confidenţe pentru că mă iubeşti? întrebă Wolfgang.

— Exact, răspunse Cornelia. Şi nu uita că suntem în aceeaşi barcă. Dacă îl vei rata pe Fontanella, Karl ne va face răspunzători pe amândoi.

— N-avea grijă, zise Wolfgang trăgând din ţigară.

Apoi îşi puse ţigara în scrumieră şi murmură pe un ton glumeţ:

— Vrei să-ţi spun unde se situează dragostea ta pentru mine?

— Zi…

— Aici, răspunse Wolfgang aşezându-şi mâna între pulpele grăsuţe ale fetei.

Cornelia izbucni în râs.

— Aşa o fi. Şi? E un loc ca oricare altul.

— Şi aici, continuă tânărul. Şi aici…

Bărbatul lăsă mâna să-i alunece în sus şi o lipi de pântecele ei, apoi îi prinse unul dintre sânii mari pe care începu să-l frământe cu brutalitate.

Un val de căldură aprinse obrajii fetei şi o dorinţă

mistuitoare făcu să-i scapere ochii palizi. Scoase un ţipăt răguşit şi zise:

— Încetează, Wolfgang! Mă înnebuneşti! Şi o să ne pomenim cu maşina în şanţ. Fă-i de petrecanie lui Fontanella şi pe urmă o să-ţi ofer noaptea vieţii tale! Dar acum potoleşte-te, stai cuminte!

Wolfgang zâmbi, luă ţigara din scrumieră, o vârî în colţul gurii şi apucă volanul cu amândouă mâinile.

Se apropiau de o intersecţie. Panoul de pe dreapta indica direcţia LE CANNET.

Obrajii fetei îşi recăpătaseră culoarea obişnuită.

— Drept înainte, zise ea.

— Şi prietenii ăia ai lui Fontanella? întreba Wolfgang.

— Să le fie de bine!

— Bineînţeles, zise germanul agasat, dar nu la asta mă refeream! Ingrid n-a putut sa afle cine sunt?

— Păi nu, răspunse ironic Cornelia Mohrt. N-a îndrăznit să le ceară actele. Dar tipul are o panglică neagră la un ochi. Cu siguranţa că e un agent. Părerea mea e că facem o treabă bună eliminându-l şi pe el cu ocazia asta.

— Şi celălalt?

— E o femeie, zise Cornelia. O vampă blondă cu ochi mari şi verzi, după cum mi-a descris-o Ingrid.

— Păcat de frumuseţea ei! exclamă Wolfgang izbucnind în râs.

Cornelia Mohrt se aplecă înainte şi mângâie bomba ascunsă sub scaunul ei.

— Păcat, repetă ea. Păcat şi pentru ceilalţi clienţi. Dar dacă şmecheria asta e atât de eficace pe cât pretinzi, atunci copoii n-or să găsească în restaurant decât carne tocată.

Wolfgang Bauer stinse ţigara în scrumieră, rânji şi zise cu o voce macabră:

— N-au decât să facă cârnaţi din ea!

*

Ca toţi semenii ei, maica Bardou avea şi ea în cuşca toracică doi plămâni. Şi, din când în când, trebuia şi ea să lase o

cantitate de aer să intre pentru a-i asigura funcţia vitală a respiraţiei.

La capătul unei lungi prestaţii neîntrerupte, bătrâna deschise gura, nu ca să vorbească, ci ca să ia o gură de aer necesară supravieţuirii. Asta provocă o acalmie, de care Fontanella profită cu o repeziciune care stârni admiraţia celor doi americani.

— Lasă, lasă, glumi el, o să ne îngropi pe toţi, doamnă Bardou.

Bătrâna dădu din umeri apoi mormăi:

— Se vede bine că eşti tânăr dacă râzi de asta, dom'le Fontanella. Dacă ai şti…

Fontanella ştia că nu trebuia cu nici un chip s-o lase să-şi continue tânguirile. Aşa că se grăbi sa-i ia vorba din gură:

— Doamnă Bardou, dă-mi voie să-ţi prezint doi prieteni americani.

Se întoarse spre Bess:

— Domnişoara Bess Stallmann, ziarista la INB *Telecommunications News Service*.

Deşi numele agenţiei de presă era clar că nu-i spunea nimic, patroana restaurantului avu o mimică admirativă. Apoi întinse una din mâinile ei noduroase, pe care Bess o strânse cu un zâmbet plin de căldură.

— Şi domnul Hank Frost, completă Fontanella. Privirea maicii Bardou se opri o clipă asupra panglicii de piele neagră care acoperea ochiul stâng al Mercenarului. Salută şi zise:

— Oh, despre domnul ăsta nu mai trebuie să-mi spui cu ce se ocupă. Sare în ochi…

Scurt moment de confuzie.

— Ăăăă…, reluă bătrâna încurcată, presupun că face parte din poliţie, ca şi dumneata. Se vede de la o poştă.

Bess şi Fontanella schimbară o privire şi-şi reţinură pofta nebună de râs.

— Într-un fel, zise francezul. Şi acum, ce-ar fi să te ocupi de noi, doamnă Bardou?

— *What did she say?* întrebă Frost.

Nu fusese niciodată prea tare la franceză şi accentul maicii Bardou îl încurca rău de tot.

— *Forget it*, îi răspunse Fontanella. Ce beţi? Un rachiu cu anason?

Bess dădu afirmativ din cap şi Frost acceptă şi el. Mercenarul ar fi preferat un whisky, dar în seara aceea voia să se lase sedus de culoarea locală.

— Şi pe urmă? întrebă patroana.

— E ziua ciorbei de peşte, nu? se informă Fontanella.

Un zâmbet larg lumină faţa ridată a maicii Bardou.

— Măi să fie, ce memorie ai! Cum să nu, dom'le Fontanella, nu s-a schimbat nimic.

— Ciorba de peşte a doamnei Bardou e un lucru care nu se poate uita.

Apoi, de parcă s-ar fi temut ca secretul să nu treacă dincolo de cercul lor restrâns, Fontanella se aplecă deasupra mesei şi continuă cu un ton de conspirator:

— Aş face zece kilometri în genunchi ca să vin să mănânc aici ciorba de peşte. Nu vreau să par că vă influenţez, dar e... e...

Cei doi americani aşteptau cu zâmbetul pe buze. Ca un bun corsican ce era, Henri Fontanella îşi ilustra totdeauna vorbele cu gesturi „pitoreşti". Prietenii lui n-au fost nici de data asta dezamăgiţi.

Fontanella se aplecă şi mai mult deasupra mesei, formă un mic cerc cu degetul mare şi cu arătătorul şi îl apropie de buze, plesnind din limbă, pentru a exprima ce deliciu era pentru el ciorba de peşte a maicii Bardou.

— ...sublimă, murmură el în cele din urmă.

Bătrâna îşi manifestă mândria printr-un chicot de liceancă gâdilată.

— Votez pentru, declara Bess. Tu, Frost?

— Ciorbă de peşte şi pentru mine, răspunse Mercenarul.

— Mai stăm noi de vorba pe urmă! şopti maica Bardou.

Chiar în momentul acela răsună din fundul sălii o chemare disperată:

— Hei, Ginette! Murim de sete, fir-ar să fie!

— Stai blând, Marius. O să ai destul timp ca să mori!

Apoi coborî tonul şi adăugă, adresându-se lui Fontanella:

— În privinţa ciorbei de peşte, va trebui să mai aşteptaţi

puţin.

— Nici o grijă, doamnă Bardou, suntem în vacanţă. Dacă ni se va părea că durează prea mult, o să mai comandăm un rând.

— Primul pahar e pe gratis, dom'lor şi doamnelor.

O altă voce răsună în micul restaurant:

— Hei, mişcă-te, Ginette! Mi s-a uscat gâtul!

Era o voce puternică, tunătoare.

— Vine, vine, burete sugător! mormăi patroana.

— Păi până când vii tu trece baba cu colacii, reluă vocea tunătoare. Numai turiştii sunt serviţi aici?

Fontanella se întoarse spre masa nemulţumitului.

Era un tip enorm, bronzat, îmbrăcat cu o scurtă de pânză decolorată. Alături de el stătea un omuleţ pipernicit cu pantaloni bej şi maiou albastru.

— La naiba, dom'le Fonta! exclamă colosul cu voce groasă. Scuză-mă. Nu v-am recunoscut din spate.

— Salut, Ange! zise Fontanella. Merg afacerile?

— Vremuri scârboase, dom'le Fonta. Când aşa, când aşa…

— Ai dreptate, zise inspectorul.

În timp ce maica Bardou strângea listele de bucate şi apoi se îndrepta spre alţi clienţi, Fontanella le explică invitaţilor săi:

— Ăla solidul e Ange Balducci şi cel mic Tino Casavecchia.

— Ai zice că sunt Stan şi Bran, zise Bess amuzată.

— Sunt la fel de nedespărţiţi ca ei, răspunse Fontanella aprinzând o ţigară Bastos. Şi ei sunt tot corsicani. Oficial, au propria lor afacere, patroni pescari. Dar îşi mai îndulcesc traiul făcând puţină contrabandă din când în când.

— Ceva în stil mare? întrebă Frost privind cu interes spre musculatura lui Balducci.

— Nu, răspunse Fontanella. Aici toată lumea le cunoaşte activităţile. Un mic trafic între continent, Corsica şi Monaco. Şi Italia, bineînţeles. Dar sunt lăsaţi în pace atâta timp cât se limitează la alcool şi tutun. Nu sunt nişte tipi răi. O… dar ce bijuterie splendidă!

Fontanella remarcase inelul pe care Bess îl purta pe inelarul mâinii stângi. Tânăra femeie îşi apropie mâna pentru ca Fontanella să poată admira ultimul cadou de la Frost.

*

Prin faţa restaurantului trecu lent o maşina Golf GTI, ţinând aprinse numai farurile mici.

— Văd masa indicată de Ingrid, zise Cornelia Mohrt. În mod normal, Fontanella este cel cu faţa spre noi, dar fata blondă tocmai îi arată ceva. Nu pot să-i văd faţa.

— La dracu! mormăi Wolfgang Bauer. Nu mai putem repeta figura. Dacă trecem de mai multe ori, riscăm să fim reperaţi. Cu atât mai rău! O să arunc coşmelia în aer, cu sau fără Fontanella!

Cornelia se gândi o clipă.

— Trage maşina în spate. Sunt aproape sigură că e el. Sunt trei la masă, fata are păr lung şi blond iar al doilea tip are un şiret negru înnodat în spatele capului, adică e omul cu panglica neagră. Voi trece încă o dată pe jos în timp ce tu reperezi terenul. Ne întâlnim la maşină.

— OK, aprobă Bauer. Mă duc să văd dacă uşa dinspre curte e deschisă, dacă are câine şi dacă accesul la toaletă e liber.

— Ingrid a verificat deja toate astea!

— Niciodată nu suntem destul de prudenţi. Poate că de la o anumită oră încuie, sau poate că dă drumul unui dulău în curte.

— Ai dreptate, admise Cornelia. Dar asta ne va face să pierdem ceva timp. Să sperăm că n-au ajuns deja la cafea.

Maşina metalizată făcu turul grupului de case şi se opri la o sută cincizeci de metri de o poartă mare de lemn, acoperită de o vopsea verde scorojită. Wolfgang Bauer opri motorul.

— Să mergem, zise Cornelia. Şi fără zgomot!

Bauer îi aruncă o privire inexpresivă: el era deja în acţiune. Acum nimic nu mai conta. Coborâră din maşină şi încuiară uşile. După ce aruncară o privire rapidă pe strada pustie, cei doi terorişti porniră în recunoaştere, fiecare în altă direcţie.

*

Inelul purtat de Bess pe deget avea de ce să atragă atenţia.

Montura era din argint fin cizelat şi era împodobită cu un onix negru, care reprezenta un cap de tigru cu botul larg deschis. Piatra preţioasă era montată între colţii animalului.

Maica Bardou se întoarse de la tejghea ducând o tavă rotundă. Aşează pe masă trei pahare cu rachiu, un urcior cu apă şi o farfurioară cu măsline din regiune. Apoi, urmărind privirea lui Fontanella, bătrâna exclamă:

— Măiculiţă! Ce frumos e!

Întoarse capul spre Mercenar şi zise făcându-i cu ochiul:

— E-hei! Îţi cam răsfeţi domniţa!

Frost zâmbi.

— Montura vine de la Chanddernagor. I-a fost oferită tatălui meu de un bătrân căruia i-a salvat viaţa. E o amintire de familie.

Maica Bardou se îndepărtă târându-şi picioarele.

— Şi diamantul? întrebă Fontanella.

— L-am pus la Van Cleef.

— Foarte frumos lucrat, zise cu admiraţie corsicanul.

Bess ţinea în continuare mâna întinsă. Fontanella o prinse şi lăsă în jos capul ca să examineze bijuteria mai de aproape.

— Vezi, Henri, zise tânăra femeie zâmbind. Acest fanfaron e capabil de astfel de atenţii.

— Într-adevăr, aprobă Fontanella. Acest inel este rafinat şi totodată original, şi trebuie să recunosc că arată minunat pe mâna ta frumoasă.

Mercenarul avu impresia că amanta lui se îmbujorase puţin la faţă.

— Poate că vă deranjez, interveni el. Aş putea să mă duc să văd cum e apa Mediteranei şi să vă las să flirtaţi în linişte...

Fontanella dădu drumul mâinii lui Bess şi arătă spre paharul cu rachiu.

— Mai bine bea o gură de rachiu, zise el râzând.

Apoi ciocniră toţi trei bine dispuşi.

*

Doua siluete se apropiară pe furiş de automobilul Golf parcat pe străduţa întunecoasă.

— Cum e? întreba Bauer întinzând cheile tinerei femei.

— Nici o problemă. E Fontanella. Sunt încă la aperitiv.

Cornelia Mohrt dădu ocol maşinii şi se instală la volan. Descuie şi cealaltă portieră.

Wolfgang Bauer se aşeză pe scaunul de lângă ea şi murmură:

— Şi la mine totul e la fix. Uşa scârţie puţin dar restaurantul pare plin de clienţi. Fac un scandal infernal. N-au auzit nimic.

— Da, confirma Cornelia. E o sumedenie de lume. O să fie nasoleală.

Bauer dădu din umeri agasat.

— Ai priceput bine cum stă treaba pe urmă? o întrebă el. Imediat ce dispar, aştepţi zece minute şi porneşti motorul. Poate voi fi nevoit s-o şterg în mare viteză. Am găsit un colţ perfect la toaleta bărbaţilor. Pun bomba în spatele caloriferului. Chiar dacă vine cineva să-şi facă nevoile, nu va vedea nimic. Arată-mi telecomanda.

Cornelia scoase din micul compartiment de la bord o cutiuţă paralelipipedică şi i-o întinse lui Bauer.

— Păstreaz-o, zise el. Vom comanda explozia din maşina. Dacă nu mă întorc după zece minute, apeşi pe buton. Trebuie să facă bum chiar dacă nu mai pot să ies dinăuntru. Ai priceput?

Cornelia tresări.

— Termina cu genul ăsta de presupuneri! Mă faci să am emoţii.

— Nu-ţi face griji, puicuţo. Totul va merge bine. Misiunea asta e simplă ca bună ziua. Şi pe urmă... Sper că n-ai uitat promisiunea?

O luminiţa scurtă se aprinse în ochii de gheaţă ai Corneliei Mohrt.

— Îţi aminteşti cum funcţionează chestia asta? întreba Wolfgang Bauer.

Fata îi întinse aparatul cu o mână tremurătoare.

— Seamănă cu chestia aia de schimbat canalele la televizor.

— E aproape acelaşi lucru, zise Bauer. Uite, împingi clapa asta şi apeşi pe butonul central.

Cornelia Mohrt nu-şi putu reţine un strigăt de groază când

bărbatul din faţa ei execută manevra.

— Ce te-a apucat? o întrebă Bauer mirat. Vrei să fim reperaţi?

— Am… *Mein Gott*… Am crezut că ne arunci în aer.

— Neroado! exclamă Wolfgang trăgându-i o pălmuşoară peste pulpă. Nu funcţionează decât atunci când receptorul e aprins pe detonatorul bombei. Voi pune contactul în ultimul moment. Nu uita că raza maximă de acţiune este de cinci sute de metri. Dar trag speranţa că voi fi aici şi voi apăsa chiar eu pe buton.

— Şi eu la fel, zise Cornelia.

Fata îşi prinse iubitul de păr şi îl sărută cu aviditate, apoi adăugă:

— Ai grijă.

Wolfgang Bauer nu răspunse. Îi făcu cu ochiul vrând să-i arate prin asta că el avea toată încrederea în reuşita atentatului. Apoi luă de sub scaun geanta stil tolbă în care se afla bomba. Ieşi din maşină, închise portiera fără să facă zgomot, trecu cureaua genţii după umăr şi, fără să întoarcă capul înapoi, se îndepărtă spre poarta veche de lemn.

*

Conversaţiile erau în toi în restaurantul maicii Bardou. Acum aproape toate mesele erau ocupate. Nivelul sonor şi norii de fum care pluteau în local începeau să-l abrutizeze pe Frost. Trebuie spus că se aflau la al treilea rând de rachiu şi că ciorba de peşte se lăsa aşteptată.

Frost şi Fontanella îşi rememorau intervenţia comună asupra unui cuib de terorişti neonazişti[2], în timp ce Bess, tăcută, cu obrajii roşii din cauza alcoolului şi căldurii, ciugulea măsline.

— Apropo, zise deodată Fontanella. Ştii că am veşti de la Marita?

— Nu! exclamă Mercenarul. Cum aşa?

— A participat la ancheta asupra asasinării lui Barsimantov. Mi-a spus să-ţi transmit toate cele bune dacă te întâlnesc.

---

[2] Vezi numărul 3 din colecția MERCENAR, *Umbra celui de al IV-lea Reich (n. ed.).*

— Cine este această Marita? întrebă Bess.

— Ăăăă... Este... În sfârşit..., se bâlbâi Fontanella foarte stingherit.

— Ce-ai, Henri? întrebă mirată tânăra femeie.

— Păi...

— Dar ştii foarte bine! interveni Frost râzând. Marita este acea fată de la Mossad despre care ţi-am vorbit. Am colaborat cu ea în misiunea împotriva neonaziştilor.

— Ah da! zise Bess. Acum îmi amintesc. Şi, nu-i aşa, aţi colaborat şi-n alte „privinţe”?

— Vai, cum vorbeşti! protestă Mercenarul.

Fontanella tăcea înmărmurit. Dădea impresia că ar fi vrut să intre în pământ. Dar Bess se uită la el şi izbucni în râs.

— Haide, Henri, nu face mutra asta! Trăim despărţiţi mai mult de o jumătate de an. Asta implică un anumit număr de concesii.

Fontanella se lumină la faţă şi suspinul lui de uşurare dezvălui o capacitate toracică peste medie.

Apoi Bess se ridică şi zise:

— Îi rog pe domni să mă scuze un moment!

Frost şi Fontanella o urmăriră cu privirile în timp ce ea trecea prin faţa tejghelei şi se îndreptă spre culoarul toaletelor, situat la celălalt capăt al sălii. Apoi francezul zise cu voce tare:

— Eşti băftos, amice. S-ar părea că ai câştigat lozul cel mare cu fata asta. E „extra” din toate punctele de vedere.

— Predici unui convertit, amice. Tu cum te descurci în privinţa asta?

— Aşa şi-aşa! Dar, în ansamblu, viaţa de celibatar are părţile ei bune.

— Mda, mormăi Frost. E un mod de a vedea lucrurile. Un singur lucru nu e în regulă în privinţa ei. Mi se întâmplă să mă gândesc la Bess în timpul luptei. Aste e periculos.

— Foarte periculos, aprobă Fontanella. Nu de mult, am trecut şi eu prin asta.

— Încep să mă obişnuiesc, reluă Mercenarul. E un risc pe care am hotărât să mi-l asum. Consider că merită.

Fontanella îi dădu dreptate, clătinând de câteva ori din cap.

Americanul aprinse o ţigară Camel şi francezul o ţigară Bastos. Cei doi bărbaţi fumară în tăcere, duşi pe gânduri. Apoi începură să discute din nou despre misiunile lor. Fireşte, fără să intre în detalii. Dar aveau unul în celalalt o încredere deplină.

Patroana îi întrerupse aşezând pe masă o supieră fumegândă, care degaja o aromă grozavă de peşte, usturoi, verdeaţă şi şofran.

— Hmmm... simt că ne vom delecta regeşte! murmură Fontanella. Cu cât o aştepţi mai mult, cu atât e mai bună.

— Mai întâi degustarea şi pe urmă comentariile, decretă maica Bardou cu siguranţa celor care consideră un pariu câştigat dinainte. Urmarea vine mintenaş.

— Ei! zise deodată Mercenarul. Mă întreb ce face Bess. Mi se pare că lipseşte de o eternitate.

În momentul în care întorcea capul spre culoarul de la toaletă, o voce groasă, de acum familiară, răsună în mijlocul vacarmului din sală.

— Doamne, Tino, rachiul vrea să se întoarcă în natură! Da' ai grijă, pui de lele! Să nu bei tot până mă duc să trag o pişare!

— Ho! Ange! răcni maica Bardou. Ţine-ţi gura aia mare! Mai sunt şi doamne pe-aici.

Pescarul se ridică în picioare şi răspunse cu vocea lui tunătoare:

— Dacă sunt ca tine, Ginette, e nevoie de mai mult ca să le zgârie timpanul.

Apoi se îndreptă spre toaletă cu un pas greoi care zgudui parchetul.

Întinse mâna spre uşă în clipa în care o explozie cumplită cutremură zidurile micului restaurant. Vitrina se făcu ţăndări. Câteva mese se răsturnară. Sticlele făcute zob îşi pulverizară conţinutul în aer.

Din reflex, Frost şi Fontanella se aruncară la podea. Mercenarul scoase un strigat de durere pomenindu-se pe spate cu conţinutul fierbinte al supierei. Ţipete stridente răsunau din toate colţurile. Frost îl văzu pe Fontanella dezechilibrând-o pe maica Bardou şi trântind-o la podea lângă el. Apoi dinspre toalete bufni o flamă gigantică, galbenă-

albastră, şi lumina se stinse.

Preţ de o secundă, Mercenarul nu mai văzu nimic. Apoi se ridică, cu urechile înfundate, cu ciorba şiroind pe el, cu faţa şi mâinile rănite de cioburi de sticlă şi porţelan.

Felinarele de pe stradă aruncau în restaurantul distrus o lumină albastră şi lugubră. Ici şi colo se ridicau siluete năucite. Altele rămâneau nemişcate pe jos. Răniţii gemeau. Maica Bardou plângea. Fontanella o ridică în capul oaselor şi o sprijini cu spatele de tejghea, apoi striga:

— Victor! Eşti acolo?

— Da, răspunse din bucătărie vocea unui bărbat.

— Cheamă repede poliţia! în wc-uri a explodat o bombă! Mă reped la maşină să dau instrucţiuni prin radio.

Briza marină legăna năvoadele de la ferestre.

Frost scutură capul ca să-şi limpezească ideile apoi strigă brusc:

— Bess!

CAPITOLUL II

Bess…

Se afla la toaletă în momentul exploziei. Frost avu impresia că primeşte o lovitură de baros în cap.

Bess… Nu, nu ea. Gândul era insuportabil. Fiecare fibră a fiinţei sale se revolta.

Mercenarul întoarse capul şi îl văzu pe Fontanella în strada, alergând spre maşină.

În restaurant se instalase o tăcere tâmpă. Nu se mai auzeau decât gemetele răniţilor, plânsetul bătrânei Bardou şi vocea agitată a soţului ei care vorbea la telefon cu poliţia din Mandelieu.

Mercenarul sări peste masă şi se repezi spre toaletă, strecurându-şi mâna la subsuoara stângă cu un gest reflex. Dar nu-şi găsi nici tocul, nici arma. Venise la Cannes ca oricare turist şi armele îi rămăseseră în apartamentul pe care îl avea în Atlanta.

Uşa de la intrarea micului culoar nu mai exista, dar Mercenarul trebui să-şi încetinească goana pentru a trece peste un cadavru.

Trecu pragul şi fu întâmpinat de un duş diluvian. Se spărseseră conductele de apă. Frost făcu mai întâi o mişcare de retragere instinctivă, apoi îşi puse mâna streaşină la ochi şi pătrunse sub cascadă.

Lumina de pe stradă nu ajungea până pe culoar, dar o întreagă bucată de zid din ceea ce probabil că fusese toaleta bărbaţilor se prăbuşise în spate şi, dincolo de el, Frost zări o curte mică pavată, plină de moloz, fragmente de chiuvetă şi scaune de wc.

Frost deschise cu umărul uşa de la toaleta femeilor. Nu se mai ţinea decât într-o balama şi se prăbuşi cu un plesnet „acvatic” peste pardoseala inundată de lumina lunii, care pătrundea prin gaura din zid.

Frost îşi ridică şuviţa neagră lipită de ochi şi încercă să examineze locul. Aici, zidul din fund rămăsese în picioare. Numai ferestruica fusese pulverizată. Erau mai puţine

stricăciuni, dar mult mai întuneric.

Mercenarul aprinse bricheta şi flacăra tremurătoare lumină forma unui corp întins în mijlocul micii încăperi. Apoi flacăra se stinse cu un sfârâit. Bricheta nu putea să stea aprinsă sub ploaia furioasă care cădea din conductele de apă distruse.

În momentul în care se lăsă pe vine lângă corpul întins pe jos, Frost auzi urletul primelor sirene. Privirea i se obişnuise cu penumbra. Avea în faţă cadavrul unei femei aproape intact, cu excepţia unei găuri deasupra urechii stângi. Un firişor de sânge se amesteca cu apa care ieşea prin gaura ghenei situată sub fereastră.

Mercenarul îşi continuă investigaţiile şi descoperi ce anume lovise tâmpla femeii: broasca uşii, smulsă de explozie. Probabil că suflul fusese de o violenţă nemaipomenită.

În momentul acela auzi un zbârnâit în urechi, apoi un „pop”, asemănător cu cel pe care îl auzi când cobori de pe munte. Îşi dădu seama că auzul îi revenise la normal. Plescăitul picioarelor în apă îi deveni aproape asurzitor.

Uşile celor două cabine erau sparte. Alte cadavre nu mai erau. Nici urmă de Bess. Frost se pregătea să iasă când lumina unei lanterne inundă culoarul.

— La dracu! izbucni bărbatul cu lanterna. Totul e distrus. Şi apa curge din toate părţile. Popaul, caută robinetul şi închide apa.

Frost ieşi şi se pomeni nas în nas cu un poliţist în uniformă.

— Nu mişca!

Ţipătul îi răsună dureros îh urechi.

— Dă-i pace! ordonă vocea lui Fontanella. E un prieten de-al meu.

Inspectorul îl împinse într-o parte pe poliţist şi pătrunse pe culoar.

— Au sosit pompierii, adăugă el. Ocupaţi-vă de evacuarea răniţilor. Ancheta e treaba mea!

Poliţistul în uniformă deschise gura să protesteze. Fontanella îl opri cu un gest al mâinii şi zise cu un ton calm:

— Am vorbit adineauri cu comandantul Prouteau, de la care am primit ordine precise.

Comandantul Prouteau conducea grupul special însărcinat

cu lupta antiteroristă. Fontanella nu avu nevoie să spună mai mult.

Poliţistul înghiţi în sec, întoarse spatele şi o porni spre restaurant, unde brancardierii se agitau în mijlocul dărâmăturilor. Corsicanul îşi ridică gulerul hainei şi veni spre Frost.

— Ai găsit-o? întrebă el.

Tăcerea crispată a americanului era mai elocventă decât un răspuns.

Fontanella intră la toaleta femeilor şi se lăsă pe vine lângă cadavru. În momentul acela dinspre sală răsună din nou un strigat:

— L-am găsit! Robinet afurisit!

Duşul se opri aproape imediat, întâi pe culoar apoi în toaletă. Şuieratul jeturilor încetă, făcând tăcerea şi mai apăsătoare. Fontanella se ridică cu o uşoară pârâială a articulaţiilor, apoi nu se mai auzi decât gâlgâitul apei care se scurgea în ghena de sub fereastră.

Fontanella puse mâna pe umărul Mercenarului. Ştia că trebuia să facă ceva, să spună ceva.

— Îmi pare rău, Hank...

Nu-şi găsea cuvintele.

Auzind vocea prietenului său, Mercenarul îşi recăpătă graiul. Strigătul lui semănă cu strigătul cumplit al unui animal rănit de moarte.

— Bess! BESS!

Fontanella nu ştia ce să facă.

— De ce? strigă Frost. *De ce,* Dumnezeule mare?

Francezul înţelese că ceda nervos şi încercă să-l readucă pe drumul raţionamentului.

— Am deja trei ipoteze...

— Puţin îmi pasă de ipotezele tale căcăcioase! Bess... Netrebnicii! Ticăloşii! Am să-i distrug!

De data asta, Fontanella consideră că trebuia să ia taurul de coame. Îl apucă pe Mercenar de cămaşă şi zise cu o voce fermă:

— Lasă gura! Nu schimbi nimic dacă răcneşti întruna.

Mercenarul se potoli.

— Scuză-mă, Henri, murmură el. Mă port ca un copil. Dar... Nu mai ştiu ce e cu mine.

Fontanella îl privi drept în ochi şi clătină lent din cap.

— Înţeleg, Hank.

Urmă o nouă tăcere apăsătoare, apoi inspectorul reveni la realitate.

— Te-ai uitat în curte şi pe strada din spate?

Mercenarul îşi revenise.

— Nu, răspunse el.

— Hai să vedem, hotărî Fontanella.

Mercenarul porni după el replicând:

— Îmi pare rău, Henri. Nu... E prima oară în viaţa mea când reacţionez astfel. Totuşi, Dumnezeu mi-e martor că am văzut mulţi prieteni murind. Dar Bess... Nu, asta e prea mult.

— Înţeleg, zise din nou francezul. Haide, poate găsim ceva.

Aprinse lanterna şi lumină curtea plină de dărâmături. Mijlocul curţii pavate forma un şanţ îngust prin care se scurgea spre stradă apa înroşită de sânge.

— Au mai fost şi alte victime în afară de femeie, zise Fontanella.

Fasciculul lanternei descoperi rămăşiţe de carne ciopârţită. Frost se apropie, cuprins de oroare, temându-se că va găsi dovada de netăgăduit a morţii frumoasei Bess.

— Priveşte! exclamă poliţistul francez.

Frost se uită şi văzu câteva bucăţi de stofă neagră. Bess purta o rochie albastră.

După câteva minute de cercetări, cei doi bărbaţi se văzură obligaţi să se resemneze. În curte nu se afla nici o probă categorică. Ieşiră în stradă. Poarta veche de lemn era intactă, cu excepţia câtorva pete de sânge.

Afară, două maşini ale poliţiei, cu girofarurile în acţiune, blocau fiecare capăt al străzii. Ferestrele a două case din faţa porţii de lemn fuseseră pulverizate. Locuitorii ieşiseră în stradă şi stăteau de vorbă cu poliţiştii însoţindu-şi cuvintele cu multe gesturi. Fontanella se apropie în grabă de un subofiţer cu mustaţă.

— Aţi găsit ceva?

— Nimic, domnule inspector.

Corsicanul se întoarse spre Frost.

— Ar fi mai bine să te duci acasă, Hank. Deocamdată nu pot să spun nimic. Oamenii de la DST[3] vor sosi dintr-o clipă în alta. Dacă descopăr ceva, îţi dau un telefon.

— Rămân aici, hotărî Mercenarul.

— Hank, nu fi ridicol. Cu ce va schimba asta situaţia? Am dat ordin să se instaleze baraje pe drumurile din tot departamentul. Gările şi aeroporturile sunt supravegheate. La frontiere a fost trimis un mesaj urgent. Pe urmă trebuie să-i interoghez pe eventualii martori, să văd dacă au fost remarcaţi suspecţi.

— Eu sunt un martor, insistă americanul.

— OK, zise Fontanella. Dar erai cu mine. Ce-ai văzut tu, am văzut şi eu. Şi deocamdată asta înseamnă mai nimic. Şi pe urmă trebuie să dau dispoziţii oamenilor. Prezenţa ta…

Corsicanul tăcu jenat.

— Prezenţa mea te-ar stânjeni? făcu Mercenarul cu un ton necruţător.

Tăcu şi el, regretându-şi agresivitatea. Ştia că nu i-ar fi fost de nici un folos lui Fontanella. Iar dacă Bess ar fi fost ciopârţită de explozie, la ce i-ar fi servit dacă era de faţă când i s-ar fi descoperit rămăşiţele?

Se întoarse în restaurant, urmat de Fontanella, care era din ce în ce mai preocupat.

— Dacă vrei, pun la dispoziţia ta o maşină, îi propuse inspectorul de poliţie.

— Prefer să mă descurc cu propriile mele mijloace.

— În cazul ăsta, îţi chem un taxi.

— Nu e nevoie, Henri…

— Am zis! îl întrerupse inspectorul cu autoritate. Te vei întoarce la hotel. Nu vreau să iei barurile la rând ca să te îmbeţi. Dacă am veşti pentru tine, trebuie să ştiu neapărat unde te găsesc.

Avea dreptate. În ciuda durerii sfâşietoare, Frost recunoscu

---

[3] DST (Direcția de Supraveghere a Teritoriului) – serviciu al Poliției Naționale care are drept misiune cercetarea și prevenirea pe teritoriul francez a activităților duse de puterile străine, activități de natură să amenințe securitatea țării (n. tr.).

că tot ce spunea era adevărat.

— Mda, zise el cu o voce răguşită. E mai bine aşa.

Când ajunseră în sala restaurantului, oamenii de la DST erau deja acolo. De grinzi fuseseră fixate lămpi mari cu halogen şi se fotografia de zor.

Frost şi Fontanella dădură ocol unui cadavru imens. Doi poliţişti îi trasau cu cretă contururile pe podea.

— Bietul Ange, murmură Fontanella. A terminat cu plimbările pe mare.

Frost îl recunoscu pe colosul care voia să intre la toaletă în clipa în care explodase bomba. Gâtul lui Ange Balducci era tăiat ca de cuţitul unei ghilotine. Capul plin de sânge se rostogolise până la tejghea. Îi lipsea o ureche.

Vederea lui Frost se tulbură o clipă, în timp ce în minte i se derulau scene din seara aceea, asemenea unui film haotic. Vocea tunătoare a lui Balducci care cerea să fie servit. Fontanella vorbindu-le despre activitatea lui de contrabandă. Bess... Vocea ei... Faţa ei... Ochii ei mari şi verzi. Părul blond. Obrajii îmbujoraţi de rachiu. Buzele ei... Apoi din nou vocea... Râdea, îi compara pe cei doi contrabandişti cu Stan şi Bran.

Frost simţi că i se îndoaie genunchii. Se prinse în ultima clipă de marginea tejghelei. O mână solidă îl prinse de subsuoară. Apoi auzi vocea lui Fontanella:

— Hank? Ţi-e rău?

— Nu, nu. Cred că am avut o ameţeală.

— Am ambulanţe. Vrei să te trimit la spital?

— Nu, nu, n-am nimic. Un taxi îmi ajunge.

Inspectorul găsi un scaun întreg şi îl puse pe american să stea jos. Apoi dădu câteva ordine.

După câteva clipe, un om îi aduse Mercenarului un pahar mare cu coniac. Fontanella plecase la treburile lui. Frost luă o înghiţitură bună de coniac. Se simţi imediat scuturat de căldura muşcătoare a alcoolului. Bău din nou şi se simţi cu mult mai bine.

La mai puţin de doi metri de el, un inspector în civil încerca să-l interogheze pe Tino Casavecchia. Dar micul corsican nu era în stare să pronunţe nici un cuvânt. Stătea prostrat pe un taburet, uitându-se drept înaintea lui, surd la întrebările

poliţistului.

Mercenarul se întoarse şi văzu că Tino se uita ţintă la capul lui Ange. Vru să intervină, să-i explice poliţistului că Casavecchia nu era în stare să-i spună nimic. Dar renunţă.

Nu avea putere. Nu mai avea putere pentru nimic.

Îşi termină paharul de coniac în momentul în care Fontanella se întorcea la el. Inspectorul îi întinse vesta frumoasei Bess murdară de ciorba. O lăsase pe speteaza scaunului înainte de a pleca la toaletă.

— Asta e?

Frost dădu din cap.

— N-ar trebui, zise francezul. Dar dacă vrei s-o iei cu tine…

— Mulţumesc, Henri, drăguţ din partea ta, dar nu ţin neapărat.

— Înţeleg, zise Fontanella întinzând haina unui om care trecea pe lângă ei, cu braţele încărcate de haine. A venit taxiul. Doi oameni te vor însoţi până la capătul străzii. Accesul e blocat şi e greu de trecut din cauza curioşilor, a ziariştilor, a televiziunii. Marele tămbălău!

Mercenarul ştia că era stupid, dar nu se putu reţine să nu întrebe:

— Tot nimic?

— Nu, bineînţeles. Altfel ţi-aş fi spus.

Frost se ridică şi strânse mâna lui Fontanella.

— Când ne vedem, Henri?

— Te sun imediat ce găsesc cel mai mic indiciu. Dacă nu…

Mercenarul se simţea singur, aşa cum nu mai fusese niciodată. Avea nevoie să se agaţe de ceva. Şi singura persoană disponibilă era Henri Fontanella.

— Ştiu că ai multă treabă, Henri, dar poate vei putea să iei legătura cu mine mâine.

— OK, Hank. Mâine dimineaţă, imediat ce am un moment liber.

Frost îi întoarse spatele şi o porni spre cei doi poliţişti care îl aşteptau lângă uşa distrusă. Înainte de a ieşi, Mercenarul auzi un om strigând:

— Cel puţin patru cadavre, Fonta. Probabil cinci şi poate chiar şase. O să vedem… Am găsit bucăţi de carne în toată

curtea. Bucăţi mici. Va trebui să aşteptăm expertiza medico-legală ca să putem cunoaşte fără greşeală numărul exact al victimelor.

Mercenarul strânse cu putere din dinţi. Când ieşi din restaurant, aproape că era convins de ceea ce avea să-l anunţe Fontanella în momentul în care va avea în sfârşit rezultatele expertizei.

CAPITOLUL III

Mai era un sfert de oră până la miezul nopţii dar promenada nu ducea lipsă de animaţie. Ziua fusese caldă şi turişti în ţinute sumare umpleau trotuarele.

Frost ştia că Fontanella nu va putea să-i telefoneze foarte curând. Nu avea chef să se întoarcă la hotel. Nu imediat. Masa aceea de oameni, viermuitoare şi lipsită de griji, îl atrăgea ca un magnet. Voia să se piardă, să se topească, să dispară în ea.

Tocmai voia să-i spună şoferului că poate să plece, când simţi un miros de peşte. Cămaşa albă se uscase între timp dar era murdară de cruste brun-roşiatice. Blugii îi erau încă uzi.

Scoase un pachet de Camel din buzunar şi aprinse o ţigară uşor umezită. Oare câte fumase de la La Napoule? Nu ştia. Multe în orice caz.

Dădu fumul afară pe nări şi îşi aminti că unul dintre poliţişti dăduse ordine foarte stricte şoferului: „Îl vei duce pe domnul la hotelul Savoy, *nu în altă parte.* Dacă există cea mai mică problemă, telefonezi aici. Îl ceri pe inspectorul Fontanella.”

Şoferul dăduse din cap şi băgase în buzunar cartea de vizită întinsă de poliţist. Apoi, fără tragere de inimă, îl ajutase să urce în maşină pe acel client ciudat, care era ud şi puţea a peşte. Pe drum încercase să-i pună tot felul de întrebări, dar nu obţinuse decât nişte bolboroseli imposibil de înţeles.

La început durerea îl copleşise, dar acum Mercenarul începea să simtă în el clocotind dorinţa de răzbunare.

Bess murise. Ucisă de nişte ţicniţi. Trebuiau să plătească! Dar cum să facă? Nu avea nici cel mai mic indiciu care să-i permită să dea de urma lor.

Deodată îşi aminti ceva. Fontanella vorbise de trei ipoteze. Dar în momentul acela, chinuit de durere, Frost îl trimisese la plimbare. Singura posibilitate era să-l chestioneze pe inspectorul de poliţie.

O, Frost nu-şi făcea iluzii, ştia că Fontanella nu-i va spune totul. Avea oamenii lui pentru a-i hăitui pe terorişti şi n-ar fi

acceptat amestecul americanului. În anumite privinţe, prietenia nu are nici o putere. Fontanella era pe teritoriul său şi n-ar fi admis intervenţia Mercenarului.

Dar…

Poate…

Da, poate că procedând cu abilitate, Frost va reuşi să obţină de la el destule informaţii pentru a porni propria lui anchetă. Va plăti şi oameni, dacă va fi nevoie. Acum avea cu ce şi ştia la ce uşi să bată. Era hotărât. Va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a o lua înaintea poliţiei.

Ticăloşii care o omorâseră pe Bess vor pieri de mâna lui. Îi va tăia în bucăţi, îi va jupui de vii, îi va chinui ca pe hoţii de cai!

— Ho, Frost, murmură el, lasă circul! O iei razna!

Şoferul ridică ochii spre oglinda retrovizoare.

— Vă simţiţi bine, domnule?

— Mda, mârâi Mercenarul trăgând din ţigară. Mergi mai departe.

Se ghemui pe bancheta din spate simţind din nou cum depresiunea nervoasă câştigă teren.

Deodată avu impresia că luminile se sting şi se ridică să privească pe fereastră. Taxiul părăsise pur şi simplu Croisette şi pătrunsese pe *rue du Canada*. După un moment, taxiul oprea în faţa hotelului Savoy. Frost îi întinse şoferului o bancnotă de cinci sute de franci, puţin cam umedă, şi coborî fără să mai aştepte restul.

Se îndreptă spre camera lui sub privirile uluite ale personalului şi făcu un duş.

Când ieşi din baie, atrocitatea situaţiei se prăvăli peste capul lui ca un mai. Papucii frumoasei Bess. Hainele ei în şifonier. Parfumul hainelor ei. Patul. Nu mai putea dormi acolo.

Mercenarul îşi stăpâni tremuratul, îşi şterse părul şi se pieptănă, apoi îşi puse o panglică nouă la ochi. Făcu după aceea inventarul rănilor. Un inventar formal. După duş nu se mai vedea nimic. Doar câteva zgârieturi pe mâini – pe care le dezinfectă cu alcool – şi o vânătaie deasupra genunchiului stâng.

Frost îmbrăcă o pereche de blugi spălăciţi, o cămaşă de

pânză albastră, o geacă subţire şi vârî în buzunar un teanc mare de bancnote.

Când ajunse în strada ezită.

La dreapta sau la stânga?

În clipa aceea îi veni un gând. Se întoarse, intră în hol şi se apropie de recepţie. Omul de serviciu la recepţie, ocupat să dezlege cuvinte încrucişate, ridică capul spre el. Ochii bulbucaţi şi pleoapele pe jumătate închise îi dădeau un aer de batracian. Mercenarul îi zise:

— Dacă mă caută inspectorul Fontanella, să-i spuneţi că sunt la *Grand Hotel*.

Crezând că acelui client nu-i plăcuse la ei, omul răspunse cu un ton aproape jignit:

— Bine, domnule. Şi bagajele?

— Pregăteşte-mi nota de plată pentru mâine după-amiază. Voi trimite atunci după ele.

— Bine, domnule, zise batracianul cu un ton de-a dreptul ursuz.

Câţiva tineri ieşiră din hotel râzând şi se îndreptară spre Croisette. Frost se luă după ei.

După un sfert de oră intră pe poarta mare de fier de la *Grand Hotel* şi pătrundea în grădina întunecoasă. Avu noroc să găsească o cameră. Apoi ieşi. O forţă mai puternică decât voinţa lui îl împingea să-şi înece tristeţea în agitaţia mulţimii. Intră în primul bar şi bău două pahare de whisky aproape unul după altul.

Când se uită în cele din urmă la ceas, băuse deja patru cafele şi pierduse numărul paharelor de whisky.

Era douăsprezece şi jumătate noaptea şi briza care adia dinspre mare aducea o răcoare plăcută. De cealaltă parte a golfului se vedeau luminile insulelor Lerine. Mănăstirea strălucea.

Pe trotuar, clienţii stăteau cuminţi la coadă în faţa rulotelor negustorilor italieni de îngheţată. Câţiva copii se jucau foarte gălăgios. Atras probabil de mersul lui legănat, un tânăr se apropie de Frost şi îi şopti:

— Puţin haşiş, tipule?

— *Fuck off, dirty little bugger*[4]*!* mormăi Mercenarul dându-l la o parte cu un gest brutal.

— Nu e nevoie să te superi, zise tânărul luând-o din loc. Dacă nu vrei, poţi să spui frumos.

În colţul străzii Antibes, Frost traversă la semafor.

După ce rătăci printre maşini şi palmieri, Mercenarul ajunse pe trotuarul opus.

— Ia fă-te-ncoa', corsar frumos, îi zise o voce de femeie.

Mercenarul îşi văzu de drum clătinându-se.

— Hei! Mustaţă!

Mustaţă… Poate că era vorba de el. Se opri legănându-se, apoi se întoarse în loc.

Fata avea un păr violet sculat pe cap ca acele unui arici. Avea în picioare nişte sandale cu tocuri uriaşe şi purta o fustă mini mai îngustă decât centura lui şi o bluză din tul alb. Ca la restaurantele cu preţ fix şi fără surprize, totul era expus în vitrină.

De data asta Frost găsi replica franceză:

— *Meeeerde!*

Femeia scoase limba la el după care, reperând un alt potenţial client, se îndepărtă legănându-şi fundul.

Frost continuă să rătăcească prin Cannes şi în cele din urmă se prăbuşi pe unul din scaunele de pe terasa localului *Café du Festival*. Comandă un whisky şi căzu într-o toropeală de abrutizat murmurând numele iubitei sale Bess.

*

Drumul îngust urca întruna şerpuind. De o parte şi de alta, trunchiurile de pin alternau cu hăurile negre. Ici şi colo, apăreau în lumina farurilor vestigiile unor culturi în terase sau ruine din piatră care atestau că, într-o vreme, nişte ţărani se încăpăţânaseră să cultive acele pământuri pietroase.

— Eşti sigur că e fata de la masa lui Fontanella? întrebă Wolfgang Bauer.

— Nu încape îndoială. Am văzut-o aşa cum te văd pe tine când am trecut pe jos prin faţa restaurantului.

[4] Cară-te de aici, curlangiule!

Capul femeii blonde se legăna la dreapta şi la stânga în ritmul virajelor. Aşezată lângă ea, în partea din spate a maşinii, Cornelia Mohrt îşi rodea unghiile.

Perplex, Wolfgang Bauer îşi aprinse a nu ştiu câta ţigară din seara aceea. O lumină roşie se întinse pe faţa lui şi pe parbriz când trase cu sete din ţigară.

— E ciudat, zise el după o tăcere lungă. Am impresia că am mai văzut-o undeva pe puicuţa asta. Dar unde?

— Îţi spun eu că e o poliţistă! De asta te-a urmărit. Altfel ar fi ieşit de la toaletă ca să-i anunţe pe ceilalţi.

— Nu sunt de acord, obiecta Bauer. Să presupunem că e de la poliţie şi că m-a recunoscut. Primul ei reflex ar fi fost să se ascundă şi să se ducă să-şi anunţe discret colegii. Eu am altă părere. De altfel, paşaportul ei spune că e ziaristă.

— Un paşaport nu înseamnă nimic. Ştii la fel de bine ca şi mine că aşa ceva se poate falsifica.

— Oricum, zise Bauer, n-are rost să ne batem capul făcând tot felul de ipoteze.

— Ai dreptate. O vom lua la întrebări când o să-şi vină în simţiri.

— Mmmm..., făcu Bauer dubitativ. La urma urmelor, mă întreb de ce ne încurcăm cu tipa asta. Ce-ar fi s-o aruncăm din maşină?

— Eşti ţicnit! exclamă Cornelia. Nici nu s-ar putea indiciu mai bun pentru poliţie!

— Aici? Vor trece zile în şir, poate chiar săptămâni, până când o vor găsi. Poate n-o vor găsi niciodată.

— Posibil, dar n-am chef să ne jucăm. Şi pe urmă... mie nu-mi place asta. Să lichidezi nişte ţinte anonime, e una. Dar pe cineva pe care l-ai văzut de aproape, pe care l-ai atins, asta nu. E un pas pe care nu pot să-l fac.

— Devii sentimentală, puicuţa mea? întrebă Bauer râzând.

— O, termină, Wolfgang, ai să reuşeşti să mă enervezi! Trebuie să aflăm cine e şi de ce te-a urmărit. Vreau neapărat să o interoghez. Pe urmă, o să vedem. S-ar putea ca un ostatec să ne fie folositor.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, vorbeam şi eu aşa..., răspunse Cornelia Mohrt.

Wolfgang Bauer trase din ţigară şi încercă să zărească faţa tovarăşei sale în oglinda retrovizoare.

— Auzi? Spui, aşa, nişte şmecherii, şi pe urmă nu vrei să explici! La ce te gândeai? Că dacă l-am ratat pe Fontanella, Karl va încerca să ne facă necazuri?

— Nu mie. Dar dacă aş fi în locul tău, eu m-aş teme.

— Ei şi? întrebă Bauer furios. Ce-ţi închipui? Dacă Karl vrea să-mi facă de petrecanie, nu e decât un singur lucru de făcut – să fiu mai rapid decât el. Crezi că francezii or să mă cadorisească cu o operaţie plastică şi o viză pentru America de Sud în schimbul unei americance?

— Francezii nu, răspunse Cornelia. Dar s-ar putea să găsim un client interesat. Oricum, ce ne costă s-o ţinem cu noi în ascunzătoare?

— Nimic. Numai că va trebui s-o supraveghem timp de zece zile. Cele zece zile prevăzute înainte de întoarcerea în Germania.

— Da. În principiu, putem considera că supravegherea frontierelor va începe să slăbească.

— Mda, mormăi Bauer. Şi când ai să-mi oferi noaptea vieţii mele?

Cornelia Mohrt se destinse. Nu-şi mai roase unghiile şi râse răguşit.

— Te-ar deranja să ştii că ea stă legată în camera de alături?

Wolfgang zâmbi scuturând scrumul ţigării.

— Nu.

— Nici pe mine, zise Cornelia.

Wolfgang Bauer trase un ultim fum şi stinse ţigara, începea să se simtă obosit şi conduse un moment în tăcere, concentrându-şi atenţia asupra drumului care devenea din ce în ce mai greu.

— Cât mai avem până la ascunzătoare? întrebă el după un moment.

Cornelia se uită la ceas.

— Am trecut de Grasse de un sfert de oră. Încă vreo douăzeci de minute. Poţi să reduci viteza, pe-aici nu mai riscăm să dăm peste baraje.

Întoarse capul spre Bess şi adăugă:

— S-ar zice că se trezeşte.

O apucă pe americancă de bărbie ca s-o poată observa mai de aproape.

— Nu. Alarmă falsă.

Wolfgang ridică ochii spre oglinda retrovizoare şi rânji.

— După lovitura de manivelă pe care i-ai tras-o la căpăţână, s-ar putea să nu se mai trezească niciodată.

— Nu spune prosti! Doar a leşinat. Respiră cât se poate de normal şi are pulsul regulat.

Ridicând mâna ostatecii pentru a-i lua pulsul, Cornelia Mohrt simţi ceva în palmă. Aprinse un chibrit ca să vadă mai bine şi descoperi diamantul.

— Ce faci? întrebă Wolfgang intrigat.

— La naiba! exclamă Cornelia drept răspuns.

— Ce?

— Are un inel… E ceva-ceva!

— Să văd.

Cornelia luă inelul din degetul lui Bess şi îl trecu colegului ei care luă o mână de pe volan, cât să ia bijuteria şi să aprindă beculeţul de la bord.

— Cred că valorează o sumă babană, zise el stingând beculeţul. Păstrează-l.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că n-am chef să fac pe burgheza.

Bauer rânji şi vârî inelul în buzunar.

— Bine, îl iau eu. O şmecherie ca asta trebuie valorificată aşa cum se cuvine.

— Prea periculos, obiecta Cornelia. Bijuteria asta poate fi reperabilă.

— Lasă, zise Bauer, cu relaţiile pe care le ai în mediul parizian, găseşti tu unde să-l plasezi.

— Ai de gând să te deplasezi la Paris doar ca să-l vinzi? îl întrebă Cornelia cu un ton ironic.

— Nu, admise Bauer. Totuşi rămâne la mine. Nu se ştie niciodată… Poate se iveşte o ocazie.

— Atenţie, încetineşte! Aproape că am ajuns. Trebuie s-o iei pe un drum de piatră la dreapta.

Cornelia se ridică şi se sprijini cu coatele de scaunul din faţă ca să vadă mai bine marginea drumului.

— Uşurel! Uşurel! zise ea. O să treci de el. E un drum dezafectat năpădit de mărăcini şi frunziş. Aproape că nu-l vezi.

Fata îşi lipi faţa de geam şi deodată exclamă:

— Acolo! Coteşte!

— Unde? întrebă Bauer agasat. Nu văd nimic.

— Tocmai! De asta a şi fost ales locul ăsta. Coteşte când îţi spun!

Germanul micşoră viteza, aproape gata să oprească maşina, şi făcu cu prudenţă la dreapta. Spre marea sa surpriză, se pomeni pe un drum invadat complet de vegetaţie. Crengi de stejari verzi, lauri, rozmarin, mărăcini se dădeau în lături din faţa parbrizului cu un zgomot asemănător cu cel al unei perii pe un pavaj zgrunţuros, zgâriau caroseria maşinii apoi se închideau din nou în urma ei, formând o perdea de nepătruns şi pentru privirile cele mai pătrunzătoare.

După zece minute, maşina intră într-un fel de luminiş înconjurat de pini. Farurile luminară două construcţii de piatră. Una dintre ele era complet ruinată. Cealaltă, mai mare, mai avea încă o parte din acoperiş.

— Am ajuns, zise Cornelia. Culcuş rural gratuit.

— Cum ascundem maşina?

— Priveşte.

Bauer urmări cu privirea direcţia indicată de Cornelia şi, la vreo zece metri de casă, crengile stufoase ale copacilor formau un fel de boltă. Wolfgang pătrunse cu maşina sub boltă şi opri motorul.

Bess nu-şi recăpătase cunoştinţa.

Cornelia Mohrt deschise portiera şi coborî. La început avură impresia unei tăceri totale, după duduitul motorului care le umpluse urechile de la La Napoule. Apoi, treptat, zgomotele nopţii se făcură auzite: trosnetul pinilor agitaţi de vânt, foşnetul frunzelor, ţârâitul greierilor.

— Vorbeai de un culcuş, mormăi Wolfgang dezmorţindu-şi picioarele. Cum o să trăim acolo înăuntru timp de zece zile?

— Termină cu bombănitul, zise Cornelia lipindu-se de el.

Ingrid a avut grijă să instaleze totul. Avem chiar şi frigider. Putem rezista unui asediu. Nimeni nu trece vreodată pe-aici, cu excepţia vânătorilor şi sezonul încă nu s-a deschis. Doar la un lucru trebuie să fim atenţi, să nu facem niciodată focul.

— De ce? întrebă mirat Bauer.

— Mai întâi, pentru că e periculos. Pe urmă, pentru că cel mai mic firicel de fum ar alerta serviciile de luptă împotriva incendiilor de păduri. Fireşte, trebuie să ne ascundem când trec elicopterele şi avioanele de recunoaştere. Dar pe astea le auzim când vin.

Cei doi terorişti o scoaseră pe Bess din maşină şi o duseră în una din încăperi unde o lăsară pe jos, legată şi cu căluş la gură.

Apoi Cornelia dădu la o parte un cearceaf murdar şi îl pofti pe Wolfgang acolo unde avea să fie dormitorul lor în timpul celor zece zile de izolare.

— Şi Ingrid? întrebă Bauer. Ea pleacă imediat la Karl?

— Nici vorbă, răspunse Cornelia Mohrt. Respectă şi ea regula celor zece zile. Trebuie să sosească mâine dimineaţă cu ziarele.

— La dracu! mormăi Wolfgang Bauer.

Cornelia Mohrt se înşelă în privinţa proastei dispoziţii a colegului ei.

— Nu-ţi face griji, iubitule. Avem saltele pneumatice bune şi posibilitatea să ne izolăm.

— Nu e vorba de asta! Mă gândesc la reacţia ei când o să vadă că am adus fata aici.

— Linişteşte-te. Ingrid nu-şi va permite să aibă nici cea mai mică reacţie fără să cunoască punctul de vedere al lui Karl. E mai mult decât mărginită.

— Păi tocmai că ea cunoaşte punctul de vedere al lui Karl. Fără martori, fără vreo urmă. Simplu ca bună ziua. Despre tipesa ta Ingrid n-o să vrea să ştie nici cine e, nici de unde vine. O să-i tragă un glonţ între ochi cât ai zice peşte! Iar eu o să trebuiască să fac pe groparul!

— Vai ce pesimist eşti! murmură Cornelia cu o voce suavă legănându-se de pe un picior pe altul. Haide, vino. Sunt nerăbdătoare să-mi îndeplinesc promisiunea.

CAPITOLUL IV

Ingrid Balsen îşi croi drum prin mulţime şi ajunse la maşina ei albă parcată cu faţa spre mare.

Nu fusese lăsată să se apropie de restaurantul *Bardou* dar dăduse din coate şi reuşise să ajungă în rândurile ziariştilor. Puţinul pe care-l văzuse şi cele câteva comentarii auzite fuseseră suficiente. Ştia că Fontanella era în viaţă. Ba chiar el conducea ancheta.

Imbecilul de Wolfgang şi cu fufa lui de Cornelia rataseră lovitura!

Ingrid Balsen trânti portiera cu o brutalitate inutilă. Trăsăturile ei fine şi netede erau deformate de furie. Porni motorul şi demară în trombă.

*

Răniţii fuseseră evacuaţi din micul restaurant. Sala, toaletele şi curtea mişunau de poliţişti şi de anchetatori din echipa medico-legală.

— Deci? Primele concluzii?

Bărbatul îşi scoase mănuşile de plastic, le întinse unui asistent şi începu să-şi scotocească sistematic buzunarele, înverşunarea lui dădu în cele din urmă roade. Găsi în haină o mică trusă din piele din care scoase o pipă mare.

— La prima vedere, aş zice patru, anunţă el.

— Patru ce?

Medicul începu să-şi umple liniştit pipa sub privirea agasată a lui Fontanella. După ce termină, se uită cu atenţie la inspector, îşi vârî pipa între dinţi şi mormăi:

— Patru cadavre, evident. Oamenii mei adună tot ce găsesc, rămăşiţe de carne, fragmente de oase, dinţi, păr.

— Veţi reuşi să-i identificaţi?

— Nici o problemă în privinţa femeii din toaletă şi a decapitatului din restaurant, îl asigură medicul aprinzându-şi pipa.

Fontanella alungă fumul cu un gest al mâinii.

— Şi ceilalţi? întrebă el. Ei mă interesează.

— Asta… asta va depinde.

Fontanella îşi pierdea răbdarea.

— De ce va depinde, Dumnezeule mare?

Medicul răspunse cu un ton calm şi puţin ironic, de parcă s-ar fi adresat unui neştiutor:

— Aş putea să spun că e vorba de bărbaţi şi de femei. Dacă am destule elemente, voi descoperi vârsta lor, culoarea părului şi a ochilor. Vă voi face un raport foarte detaliat despre starea dentiţiei lor. Nici în privinţa grupei sanguine nu va fi nici o problema. Vom face tot ce este cu putinţă pentru a reconstitui cadavrele cât se va putea de bine, dar dacă aveţi o identitate pe care s-o puteţi aplica indivizilor pe care îi vom restitui…

Medicul îşi lăsă fraza neterminată.

— Presupuneri? întrebă Fontanella, stăpânindu-şi enervarea.

— Evident.

— Se pare că sunt două victime. Un bărbat brunet şi o femeie blondă.

Henri Fontanella avu impresia că primeşte o lovitură de pumn în stomac.

— De unde ştiţi?

— Am spus „se pare”, preciză medicul cu răbdare. Veniţi cu mine dacă vreţi să aflaţi mai multe.

Fontanella făcu mai întâi un tur prin sala restaurantului. Anchetatorii se achitau corect de sarcinile lor.

Inspectorul plecă după medic care intrase deja pe culoarul toaletelor. Era convins că acolo nu va descoperi mare lucru în privinţa identităţii asasinilor. Poate că atentatul va fi revendicat în următoarele zile…

Cei doi bărbaţi traversară curtea şi se apropiară de o camionetă cenuşie, scăldată în interior de o lumină albă orbitoare.

— Iată ce-am cules, anunţă medicul legist arătând un şir de cutii din plastic.

Fontanella se aplecă puţin ca să vadă mai bine, dar se îndreptă imediat reţinându-şi cu greutate un sughiţ.

— E cam puţin, constată el.

— Pentru noi e mult, obiectă medicul, încăpăţânându-se să sufle fumul în nasul lui Fontanella. Uitaţi ăsta.

Inspectorul îşi stăpâni greaţa.

— Un pantof de bărbat. Nu e nevoie să fii Sherlock Holmes.

— Nu, aprobă medicul. Pe de altă parte, am găsit bucăţi de stofă neagră provenind în mod clar din costumul unui bărbat.

— Şi cealaltă?

— Aici e mai complicat. Părul blond nu pare vopsit. Şi e relativ lung. Primul indiciu ne face să credem că ar putea fi vorba de o femeie.

— Asta nu dovedeşte nimic.

— Nu, admise medicul legist. Avem câteva bucăţi mici de ţesătură care ar putea să provină dintr-o rochie de şantung albastru.

Fontanella păli.

— Sunteţi sigur?

— Va trebui să facem analize ca să fim siguri în privinţa culorii. Ţesătura este prea impregnată de sânge. Pe de altă parte, lângă rămăşiţele chiuvetei a fost găsit un ruj de buze aproape intact.

— Nici asta nu dovedeşte nimic.

— Sigur că nu, zise medicul legist. Dar, cum vă spuneam, deocamdată ne aflăm în domeniul ipotezelor.

În ciuda hotărârii de a fuma mai puţin, Fontanella aprinse o ţigară Bastos. Nu mâncase nimic şi organismul cerea compensaţii. Şi pe urmă inspectorul simţea o nevoie violentă să lupte împotriva împuţiciunii fumului de pipă.

Fontanella îşi puse în buzunar pachetul şi bricheta apoi, brusc, îşi prinse bărbia cu mâna stângă şi suflă fumul în nasul medicului gândind cu voce tare:

— Dar… cadavrul găsit în toaleta femeilor era aproape intact. E clar că explozia s-a produs la bărbaţi şi forţa suflului s-a exercitat spre exterior. De unde zidul distrus şi dărâmăturile din curte…

Medicul legist îi luă vorba din gură:

— Asta m-a intrigat şi pe mine. Ce să caute o femeie în toaleta bărbaţilor?

— Şi încă machiindu-se, adăugă Fontanella.

Medicul îl împiedică să spună mai mult ridicând mâna cu un gest asemănător cu cel al unui sergent de stradă care opreşte circulaţia.

— Să nu ne grăbim! zise el. N-am determinat proveniența rujului de buze. Dar… acuma… Se poate întâmpla ca o femeie să intre în toaleta bărbaţilor. Poate că e vorba de o…

Fontanella îndepărtă ipoteza chiar mai înainte ca ea să fie formulată până la capăt.

— Nu în restaurantul doamnei Bardou! zise el răspicat.

— Sau o femeie care a greşit uşa, atunci, merse medicul mai departe cu presupunerile. O străină, de exemplu…

Fontanella avu impresia că i se aplică lovitura de graţie.

Refuza să creadă că trupul ciopârţit era a lui Bess. Dar deocamdată, indiciile, aparenţele şi bunul simţ indicau contrariul.

Inspectorul trase din ţigară, apoi încercă să vorbească cu un ton detaşat, de profesionist.

— Credeţi că veţi putea determina sexul…

Evită să privească şi arătă cu degetul spre cutia din plastic.

— Nici o problemă. Voi analiza sângele imediat ce ajung la laborator.

Fontanella se simţi din nou cuprins de enervare.

— Nu am întrebat de grupa sanguină, ci de sex!

Medicul îşi trecu tacticos pipa dintr-un colţ al gurii în celălalt, apoi suflă un nor mare de fum care se destrămă înălţându-se în aerul calm al nopţii.

— Prin sânge se determină sexul unui cadavru, zise el cu un ton doctoral. Când, fireşte, nu poate fi controlat *de visu*.

— Cum? murmură Fontanella distrat.

— Globulele masculine conţin un cromozom XY iar globulele feminine unul XX. Se foloseşte un colorant care se fixează pe elementul Y al cromozomului masculin şi se examinează la microscopul cu raze ultraviolete. Colorantul nu are nici o influenţă asupra elementului X. Fixarea indică faptul că avem de-a face cu sângele care a aparţinut unui bărbat. Absenţa fixaţiei ne spune că sângele…

— A aparţinut unei femei, completă Fontanella. Când veţi avea rezultatele?

— Peste câteva ore.

— Vă cer să mi le comunicaţi cât mai repede cu putinţă.

— Nu înţeleg ce…

Fontanella îşi aruncă ţigara pe trotuar.

— E ceva pe… E de o importanţă esenţială pentru anchetă.

— Ha! Ha! făcu medicul cu un aer şiret. Nu-i aşa că aveţi o pistă? Credeţi că teroristul era o femeie şi că a sărit în aer o dată cu bomba.

O explicaţie ca oricare alta.

Corsicanul o adoptă.

— Întocmai, zise el cu un ton complice.

— Foarte bine, conchise medicul legist. Voi da prioritate acestor cercetări.

*

Ingrid Balsen simţea nevoie să-şi descarce agresivitatea. După toată osteneala pe care şi-o dăduse, operaţiunea se soldase cu un eşec total. Nu neglijase nici un detaliu, mergând până acolo încât se dusese la plajă, ca să joace rolul tinerei turiste îndrăgostită de Coasta de Azur… Şi fusese gata să se aleagă cu o insolaţie.

Pătrunse pe autostrada A8, practic pustie la ora aceea din noapte, şi acceleră la maximum.

Ingrid Balsen ţinu piciorul apăsat pe pedala acceleraţiei ceva mai mult de un minut, apoi îşi zise că nu era momentul să fie oprită de poliţie. Încetini treptat şi puse radioul la maxim. Michael Jackson începu să urle cu furie din cele două difuzoare încastrate în portiere.

Maşina albă ajunse repede la bifurcaţia de la Grasse.

Ingrid Balsen se opri să plătească taxa pentru autostradă. Era singură. În timp ce funcţionarul îi dădea restul, doi jandarmi în uniformă se apropiară de gheretă. Primul reflex al femeii de la volan fu să pornească în trombă. Apoi văzu pistoalele-mitralieră ale jandarmilor şi se răzgândi. De altfel, nu avea de ce să-i fie frică. Era „curată”. Acesta era şi motivul pentru care Karl îi încredinţa sistematic activităţi de reperaj şi de pregătire a atentatelor.

Ingrid Balsen strânse tare din dinţi gândindu-se că acţiunea propriu-zisă era încredinţată unor incapabili ca Wolfgang Bauer şi Cornelia. Pentru Ingrid nu se punea niciodată problema armelor, a explozibililor, a documentelor compromiţătoare. Ea era bună pentru tot restul. Numai că lucrurile aveau să se schimbe!

Ingrid Balsen merita mai mult decât acest rol secundar. Karl o va înţelege când va afla că Wolfgang a ratat încă o dată lovitura. Şi atunci ea va primi spre execuţie partea cea mai interesantă a noii misiuni. Şi cu siguranţă că nu-şi va alege drept complici pe aceşti doi porci de Wolfgang şi Cornelia, care erau mai interesaţi de sex decât de ideile lor revoluţionare.

Unul dinte jandarmi duse mâna la chipiu. Ingrid Balsen nu ridicase încă geamul. Opri radioul şi reuşi să zâmbească.

— Va rog să-mi prezentaţi actele dumneavoastră şi ale maşinii, îi ceru jandarmul.

Ingrid întinse paşaportul, permisul de conducere şi actele maşinii Peugeot. Jandarmul le examină cu atenţie apoi, fără să se grăbească, controlă placa din faţă şi din spate a maşinii albe. Între timp, colegul lui îşi plimba fasciculul lanternei în interiorul vehiculului.

Primul jandarm înapoie actele femeii care, nerăbdătoare, începuse să lovească uşor cu degetele în tabloul de bord.

— Vă rog să parcaţi aici şi să opriţi motorul, zise el indicând o mică parcare alăturată postului de plată.

— Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut? întrebă Ingrid Balsen simţind că păleşte.

— Vă rog să faceţi cum vă spun, domnişoară!

Din nou îi trecu prin minte să fugă, dar se potoli…

„Calmează-te, Ingrid. Stăpâneşte-te. Cu siguranţă că aşa controlează pe toată lumea.”

Trase maşina în parcare şi constată că acţionase înţelept. Alţi doi jandarmi ieşiră dintr-o dubă albastră pe care nu o văzuse de departe. Iar patru motociclete aşteptau gata să pornească într-o eventuală urmărire.

— Vă rog să coborâţi şi se deschideţi portbagajul, zise jandarmul cel mai înalt, care avea o mustaţă neagră şi deasă.

— De ce? Ce căutaţi?

— Coborâţi, deschideţi portbagajul şi daţi actele colegului meu.

Ingrid simţi că e cuprinsă de un tremur. Întinse din nou actele cu o mână nervoasă şi coborî cu cheile. Deschise portbagajul şi mustăciosul lumină interiorul în timp ce subordonatul urca în camionetă cu actele. Subofiţerul o puse să deplaseze un bidon cu ulei apoi ridică covoraşul. După ce termină cu portbagajul, jandarmul se ocupă de scaune.

— Foarte bine, zise el în cele din urma. Veţi primi imediat actele înapoi.

— Totuşi! protestă tânăra germancă. Ce s-a întâmplat? Pentru ce toate aceste verificări?

Mustăciosul era mai vorbăreţ decât jandarmul de la postul de plată.

— Nu departe de-aici a fost comis un atentat. Am primit ordin să controlăm toate maşinile.

— Ah, suspină Ingrid. Începusem să mă întreb cu ce greşisem… Mă ţineţi mult aici?

— Liniştiţi-vă, domnişoară. Doar cât durează controlul unui fişier. Dar vorbiţi foarte bine franţuzeşte…

Ingrid se strădui din nou să zâmbească.

— Mi-am făcut studiile la liceul de franceză din Berlin.

— Ha! Ha! Asta explică totul!

Toată mândria patriotică a bravului jandarm explodase în tonul vocii sale.

„Biet ţărănoi”, îşi zise Ingrid Balsen. În clipa aceea ieşi din camionetă şi celalalt jandarm.

— Foarte bine, declară el înapoind actele. Puteţi pleca. Unde mergeţi?

— La Digne, minţi Ingrid.

— Oho! exclamă jandarmul. Veţi întâlni mai multe baraje. Să vă fac un act din care să reiasă că aţi fost controlată aici.

Jandarmul scoase din buzunar un carnet şi completă un formular pe care îl întinse tinerei femei adăugând:

— Poftim. E valabil douăzeci şi patru de ore. Vă va scuti de sâcâieli. Drum bun, domnişoară.

— Mulţumesc, domnilor, zise Ingrid.

Cei doi jandarmi răspunseră cu un scurt salut reglementar.

Terorista trânti portiera, ridică geamul şi demară zicând printre dinţi:

— Bande de porci! Lacheii puterii!

*

Se făcuse noapte de-a binelea. Bess avea impresia că îi pocneşte capul. Durerea de la ceafă era insuportabilă. Ce o apucase să-l urmărească pe Wolfgang Bauer?

Tocmai se machia în faţa oglinzii de la toaleta femeilor când îl văzuse pe tânăr ieşind de pe culoar pe uşa dinspre curte. Silueta lui o intrigase. Îl observase prin ferestruică. Se uita în toate părţile ca un hoţ.

Atunci îl recunoscuse. Îi luase un interviu cu şase luni în urmă pe când se afla în închisoare la Düsseldorf pentru un atentat ratat. Fusese repede judecat şi eliberat din lipsă de probe.

Ce făcea Wolfgang Bauer la La Napoule, în restaurantul unde ea lua masa cu Frost şi Fontanella?

Bess acţionase din instinctul ei de ziaristă. Se îndreptase spre partea spectaculoasă a lucrurilor. Se repezise pe urmele lui Bauer fără să se mai gândească la altceva.

Bess se revăzu strângându-şi pudriera, închizându-şi în graba geanta şi ieşind pe culoar. Chiar îşi amintea că din grabă îşi pierduse rujul de buze. Căzuse şi se rostogolise la bărbaţi prin uşa lăsată deschisă de Wolfgang Bauer.

De ce nu se întorsese în restaurant să-i anunţe pe Frost şi pe prietenul său din poliţia franceza? Nu ştia. Dacă ar fi putut... Dar era legată solid. Unde o duseseră? Nu ştia. Nu-şi mai amintea decât de lovitura cumplită pe care o primise pe când îl urmărea pe Bauer, după vreo zece metri.

Auzi pârâituri, zgomotul vântului printre copaci, ţârâitul unui greiere, şi înţelese că se afla departe de oraş.

Apoi auzi şi alte zgomote, ca nişte gâfâieli. O voce de femeie murmura ceva ce nu înţelese. Totul venea din casă, din camera vecină.

Tânăra ziaristă îşi încordă auzul.

Se apropia o maşină. Bess o auzi trecând şi oprind ceva mai departe. Portiera fu trântită discret. Pietrişul scârţâi. Cineva venea spre casă.

Bess tresări. Îi era frică. Ştia că se afla în mâinile unor ţăcăniţi, şi îi cunoştea prea bine. Nu putea să-şi explice nici măcar de ce mai era încă în viaţă. Toropeala puse din nou stăpânire pe ea, vru să reziste şi încercă cu disperare să se mişte. Făcu imediat cunoştinţă cu legăturile de la mâini şi de la picioare, precum şi cu căluşul de la gură care o sufoca…

Frost… Mercenarul ei… Trebuia să vină! S-o salveze de-acolo! Da, o va regăsi!

Auzi scârţâitul unor balamale ruginite.

Bess văzu vag un pătrat de cer înstelat, umbra unui copac, o siluetă mică, apoi se cufundă în întuneric.

*

Ingrid Balsen pătrunse în încăpere şi, înainte de a închide uşa, se îndreptă spre felinarul cu gaz agăţat de o grindă.

Deodată încremeni locului. Auzise un zgomot de respiraţie. Se pregătea să pună o întrebare în întuneric, dar în clipa aceea auzi alte zgomote. Mici strigăte răguşite. Pârâitul saltelelor pneumatice.

Obsedaţii de Wolfgang şi Cornelia se împreunau din nou ca nişte animale. Probabil că ăsta era modul lor de a sărbători ceea ce credeau că fusese o victorie.

Ingrid Balsen dădu drumul la gaz, acţionă sistemul piezo-electric care comanda aprinderea şi se duse să închidă uşa de la intrare.

Când se întoarse de la uşă văzu corpul lui Bess ghemuit într-un colţ.

— Ce mai e şi asta? zise ea printre dinţi.

Nici un răspuns.

Ingrid Balsen se apropie şi descoperi o femeie blondă, legată fedeleş şi leşinată. Deasupra urechii se vedea un cucui mare violaceu. Ingrid încă nu-şi revenise din surpriză când auzi în spatele ei:

— Ei, da! Avem o invitată.

Ingrid tresări şi se întoarse.

Wolfgang Bauer dăduse la o parte cearceaful jegos întins între cele două încăperi în loc de uşă. Cu excepţia revolverului ceh din mâna dreaptă, bărbatul era în costumul lui Adam.

— Pot să ştiu ce înseamnă asta? şuieră Ingrid.

— Scuză-mă, zise Bauer lăsând arma în jos. M-ai luat prin surprindere, nu ţi-am recunoscut vocea. Şi pe urmă nu trebuia să apari decât mâine dimineaţă. De ce-ai venit acum?

Ingrid arătă spre revolver.

— Idiotule! Nu la asta mă refeream, ci la ea!

Întinse degetul spre Bess.

Bauer dădu indiferent din umeri.

— E o puicuţă care s-a luat după mine când am ieşit din restaurant. Mutra ei îmi spune ceva. Era cu Fontanella şi presupun că e de la poliţie. Aşteptam să se trezească ca s-o putem interoga.

Teroristul veni spre Ingrid şi adăugă zâmbind:

— Ei? Am făcut treabă bună?

Cu faţa deformată de o grimasă scârbită, Ingrid examină corpul gol al lui Wolfgang Bauer.

— Iar făceaţi… Bineînţeles!

Hohotul de râs scutură coastele teroristului.

— Ei şi, fräulein Balsen? Dacă ţie nu-ţi place, nu strica cheful altora.

Ingrid Balsen îşi răsfrânse buzele şi scuipă cu dispreţ:

— Vrei să ştii de ce-am venit mai devreme? Ca să vă anunţ că aţi ratat lovitura, amărâţilor!

Păstră o scurtă tăcere, observând cu o plăcere reală schimbarea la faţa a lui Wolfgang Bauer, apoi îi dădu lovitura:

— Fontanella e mai sănătos decât tine, abrutizatule! Pot să-ţi spun că el însuşi conduce ancheta şi că o să fie destul de nasol!

Bauer se uită la ea o clipă, cu ochii mari de mirare. Nu-i venea să creadă. Apoi îngăimă:

— Tu… tu mă păcăleşti, Ingrid? Am auzit bomba explodând! Chiar am văzut dărâmături căzând în urma maşinii…

— De explodat, a explodat, rânji Ingrid Balsen. Numai că,

după câte am înţeles, a demolat zidul de la privată şi cam atât.

— Nu! exclama Bauer. Încărcătura pe care o pusesem ar fi trebuit să pulverizeze restaurantul!

— Probabil că iar ai greşit calculele, Wolfgang.

Ingrid Balsen se întoarse spre Bess şi continuă:

— Ce-aveţi de gând să faceţi cu mititica?

Copleşit de veştile dezastruoase, Bauer făcu o pauză lungă înainte de a răspunde:

— Ţi-am mai spus. O vom interoga.

— Pentru ce? ţipă Ingrid Balsen spumegând de furie. Ca să ai un martor al nulităţii tale?

— Stai puţin…

— Gura! îl întrerupse Ingrid Balsen. O vom împuşca pe fata asta iar tu o vei îngropa în remiză!

*

— O bielă, murmură Hank Frost în somn. Au topit biela.

Bătaia era din ce în ce mai violentă.

Mercenarul se trezi tresărind şi, dintr-o singură mişcare, se ridică în capul oaselor. Îşi scutura capul şi se uita la ceasul rămas la mână. Era unsprezece fără douăzeci şi cinci dimineaţa. Bătăile în uşă se auziră din nou, din ce în ce mai puternice.

— Hank! Trezeşte-te, Dumnezeule mare! se auzi vocea lui Fontanella.

— Acum!

Mercenarul se dădu jos din pat şi-şi trase pe el chiloţii care zăceau pe covoraşul de lângă pat. În mintea lui înceţoşată se agitau imagini confuze. Explozia, dispariţia lui Bess, taxiul, raita prin barurile din Cannes, schimbarea hotelului.

Simţi mâna barmanului aşezându-se pe umărul lui la *Café du Festival*. Auzi vocea îngrijorată murmurând:

— Domnule… Domnule? Vă simţiţi bine, domnule?

— Mda, totul e OK.

Se revedea achitând nota de plată, ridicând ochii spre firmă şi gândind cu o logică de beţiv că localul *Café du Festival* era

cât se poate de indicat pentru a încheia festivalul cafenelelor. Plecase clătinându-se spre hotel, urcase în camera lui şi după aceea nu-şi mai amintea de nimic.

Fontanella îl readuse la realitate.

— Hei! Te mişti odată!

— Gata, gata… mormăi Mercenarul.

Se duse să deschidă.

Henri Fontanella era tras la faţă. Se lăsă să cadă pe pat şi zise:

— La naiba! N-am închis un ochi!

Frost remarcă faptul că inspectorul francez purta aceleaşi haine ca în ajun şi nu se bărbierise.

— Deci? întrebă el cu o mare nelinişte, potrivindu-şi panglica neagră de piele pe ochiul stâng.

— Deci, începu Fontanella stingherit, nimic sigur deocamdată. Doar că avem două cadavre neidentificate.

Frost aşteptă.

— Două cadavre care par să fie cel al unui bărbat brunet şi al unei femei blonde, zise Fontanella dintr-o răsuflare.

Frost clătină din cap.

Fontanella îşi drese glasul.

— Ascultă, Hank, n-am să umblu pe ocolite. Mai bine să-ţi spun de-a dreptul.

— Zi!

— Uite. Se caută confirmarea definitivă a presupunerilor. Sperând, bineînţeles, că acel cadavru ciopârţit nu este al ei.

Corsicanul ridică capul spre prietenul său şi, pentru prima dată de când îl cunoştea, îl văzu plângând.

— Îmi trebuie informaţii mai precise despre Bess. Semnele particulare, grupa sanguină, amprentele digitale…

— Avea toate actele cu ea, îl întrerupse Frost.

— Marca rujului de buze, completă Fontanella.

— Rujul de buze…

— A fost găsit un ruj de buze în curte.

— Înţeleg, zise Mercenarul. În privinţa asta putem verifica la Savoy. În rest, va trebui să luăm legătura cu INB *Telecommunications News Service*. Probabil că au copii după toate hârtiile ei.

— Am şi făcut asta. Aştept un răspuns prin intermediul Interpolului. Credeam că voi câştiga timp aflând ceva de la tine.

— Nu, mărturisi Mercenarul. Bea un suc, Henri. S-ar părea că ai nevoie. Eu mă duc să fac un duş, mă îmbrac şi te însoţesc la *Savoy*.

— OK, aprobă Fontanella. Te aştept jos.

— În zece minute sunt gata, zise Frost intrând în sala de baie.

*

Acum Bess se trezise de-a binelea. Capul nu o mai durea chiar atât de tare şi înţelese că o să-i treacă. Numai că trebuia să găsească ceva pentru, a-i convinge pe Bauer şi banda lui că le era mai folositoare în viaţa decât moartă. Căci, din puţinul pe care reuşea să-l înţeleagă, despre asta se discuta în camera vecină.

Ingrid Balsen:

— Trebuie să ne debarasăm de fata asta!

Cornelia Mohrt:

— Poate, dar nu imediat. Vreau mai întâi să aflu pentru ce l-a urmărit pe Wolfgang.

Ingrid:

— Voia s-o ia înaintea colegilor ei, asta e tot. Prinderea unui terorist asupra faptului, înseamnă avansare sigură pentru o femeie-poliţist.

Cornelia:

— La dracu, Ingrid! La ce ne-ar folosi să-i facem de petrecanie înainte de a şti cine e? Nimic nu dovedeşte că e de la poliţie.

— Cu ce se schimbă situaţia dacă suntem sau nu siguri de asta?

— Cu mult. Dacă avem vreun necaz, o femeie-poliţist poate servi drept monedă de schimb.

Ingrid era indignată la culme.

— Defetistă mizerabilă! Nu numai că l-aţi ratat pe Fontanella, dar vă şi pregătiţi spatele pentru negocieri! Vă

amintiţi instrucţiunile lui Karl?

Până în momentul acela, Wolfgang Bauer stătuse jos într-un colţ al încăperii şi se uitase fără să scoată o vorbă la cele două femei care se înfruntau cu ghearele scoase.

Teroristul se ridică în picioare, cu revolverul în mână, şi se apropie de salteaua pneumatică pe care se instalaseră Ingrid şi Cornelia.

— Îmi amintesc foarte bine, zise el lăsându-se în genunchi în faţa lor pe pământul bătătorit. Fără martori. Numai că, vezi tu, Karl e la Stuttgart, cu curul pe un fotoliu moale. Iar noi ne aflăm aici, în coşmelia asta părăginită şi ne riscăm viaţa. Sunt împrejurări în care e mai bine să nu respecţi instrucţiunile întocmai.

— Şi tu? zise Ingrid privindu-l încruntată. Te-ai ţicnit, bietul meu Wolfgang. Ai mai avut deja două ratări pentru că n-ai urmat ordinele. Karl ţi-a oferit operaţiunea Fontanella ca să-ţi răscumperi greşelile. Şi ai ratat din nou. Să trecem peste asta, dar dacă o laşi pe fata asta în viaţă, nu mai dau nici doi bani pe pielea ta.

— Ascultă, puicuţo... începu Wolfgang cu o voce suavă.

— Nu sunt puicuţa ta! răcni Ingrid scoasă din răbdări. Pe buzele teroristului apăru un zâmbet ironic.

— Păcat... În orice caz, dă-mi voie să-ţi spun un lucru. Fata asta va rămâne în viaţă atâta vreme cât încă n-am chestionat-o. După aceea, eu îi voi hotărî soarta, fie că-ţi place sau nu. Eu şi Cornelia ne-am compromis în toată treaba asta. Drept pentru care mi se pare normal ca noi să spunem dacă e cazul sau nu să păstrăm ostatica.

Ingrid Balsen se ridică fulgerător şi se îndrepta spre tocul de uşă acoperit cu cearceaful murdar.

— Foarte bine, declara ea. Refuzaţi să executaţi ordinele? O voi face eu în locul vostru. Dar să fiţi siguri că va afla şi Karl de toată povestea asta!

— Nu mişca! izbucni Wolfgang Bauer. Ar fi păcat să-ţi găuresc pielea.

— Ce-ai zis?

— Ai auzit foarte bine, zise calm teroristul ridicând piedica revolverului. Eu am o armă iar tu nu. Eu comand.

Stupefiată, Ingrid Balsen se întoarse pe salteaua pneumatică. Strânse din dinţi şi se strădui să-şi controleze furia ucigaşă care clocotea în ea. Era neputincioasă împotriva acestor doi imbecili. Trebuia să se reţină. Deocamdată. Puteau să mai aştepte.

Ingrid Balsen se hotărî să schimbe tactica. Găsise un mijloc de a-i elimina fără să-şi murdărească mâinile şi să rămână singură cu femeia blondă. Ridică ochii spre Wolfgang Bauer şi zâmbi.

— Scuză-mă, murmură ea cu o voce blândă. M-am cam ambalat. Tu ai dreptate. Mai bine s-o interogăm pe fata asta. Până când se va trezi, duceţi-vă să înapoiaţi maşina închiriată. Luaţi şi automobilul meu şi vă întoarceţi cu el.

— Şi barajele? întrebă Bauer.

Exact la asta se gândise şi Ingrid Balsen.

— Nu există baraje. N-am văzut nici măcar unul singur de la La Napoule şi până aici.

— Îţi baţi joc de noi? interveni Cornelia bănuitoare.

Planul lui Ingrid era simplu. Îi va trimite pe Wolfgang şi pe Cornelia în braţele jandarmilor, o va elimina pe prizonieră şi apoi va lua motocicleta Solex ascunsă în remiză. În felul acesta putea foarte bine să coboare până la Grasse unde va găsi un mijloc de locomoţie mai potrivit nevoilor sale.

Un singur lucru o stânjenea la acest plan. După ce vor pune mâna pe complicii ei, poliţia franceză ar putea să ajungă la ea din cauza maşinii albe. Dar Ingrid Balsen avea de gând să acţioneze foarte repede şi în momentul acela să fie dincolo de frontieră.

— Mda, zise Wolfgang. Am într-adevăr impresia că-ţi baţi joc de noi, Ingrid. Vrei să nimerim peste copoi, iar tu să rămâi aici singură cu fata ca să-i faci de petrecanie.

Bauer nu era chiar atât de idiot cum îşi închipuia ea.

— Dar te asigur, Wolfgang…

— Bine, păpuşo. Vom duce înapoi maşina, numai că tu mă vei însoţi cu maşina ta. Şi-ai să mergi în faţă.

Ingrid Balsen păli. Cine-ar fi crezut? Apoi îşi găsi stăpânirea de sine. Neputând să-i elimine pe amândoi, îl va suprima cel puţin pe unul dintre ei.

— Cum vrei, Wolfgang, zise ea cu un ton supus. Dar află că sunt foarte dezamăgită de lipsa ta de încredere.

— Las-o-ncolo de decepţie, că n-am ce să fac cu ea! zise Bauer rânjind. Hai să mergem, dar pe drumuri ocolite.

Ingrid Balsen se ridică dând din umeri.

— Să ne grăbim. Bolta de crengi nu este destul de mare ca să ascundă ambele maşini. Se vede spatele maşinii albe. Ar putea să ne trădeze în cazul în care s-ar face o recunoaştere aeriană. Eu mă voi opri în trecere la Grasse, ca să iau un ziar. Nu se ştie niciodată, s-ar putea ca cineva să fi remarcat ieri maşina voastră la Napoule…

— În primul rând că asta n-ar apărea în ziar, obiectă Bauer. Al doilea, nimeni nu ne-a văzut în afara fetei de alături. Al treilea, nu trecem prin Grasse.

— Dar este drumul cel mai…

— Am spus că mergem pe drumuri ocolitoare! zise Bauer răspicat. E mai puţin riscant. Vom merge până la Antibes trecând prin Valbonne. După aceea vom ajunge la Cannes. Nu prea cred să se facă controale la ora asta pe malul mării. Pe o vreme ca asta, va fi hărmălaie ca de obicei.

Ingrid Balsen rămase fără replică. Îşi aminti că în buzunar avea hârtia care atesta că fusese controlată în ajun. Dacă avea să întâlnească un baraj, ea va trece repede. Şi, pentru prima dată în viaţa ei, spera că va întâlni unul.

Printre ţiglele rărite apăreau bucăţi mici de cer de un albastru orbitor. Era cald.

Bess transpira. Capul încă o mai durea şi avea junghiuri în tot corpul. Ar fi dat orice pentru un pahar cu apă rece, dar consideră că era mai bine să nu-şi manifeste în nici un fel prezenţa. Îi auzi pe ceilalţi agitându-se alături, trăgând cearceaful murdar şi trecând în ceea ce pe vremuri probabil că fusese bucătăria micii ferme.

Bess se prefăcu inconştientă.

— I-ai tras una zdravănă de tot, zise Bauer. Nici acum nu s-a trezit.

— Mă voi ocupa de ea imediat ce veţi pleca, zise Cornelia Mohrt.

Se lipi de Bauer, îl sărută apoi îi şopti la ureche:

— Fii prudent, Wolfgang, n-am încredere în ea.

— Nu-ţi face griji, puicuţa mea, îi răspunse calm teroristul. N-o să mă las eu tras pe sfoara de una ca ea.

Ingrid Balsen ieşise deja. Bauer plecă după ea şi Cornelia îl auzi spunând:

— Vei merge la un kilometru înaintea mea. Dacă zăreşti un baraj sau altceva anormal, frânezi de trei ori succesiv. Voi vedea stopurile aprinzându-se şi voi înţelege că trebuie să încetinesc ca să fac cale-ntoarsă.

— OK.

Cornelia ieşi în prag. Ingrid şi Wolfgang porniseră deja maşinile. Îi privi manevrând pe terenul acoperit de pietre apoi dispărând pe drumul năpădit de hăţişurile pădurii.

Cornelia Mohrt intră în casă. Era timpul să se ocupe de această Bess Stallmann.

*

La volanul maşinii sale Golf GTI, Wolfgang Bauer era furios la culme. Uitase un punct important: serpentinele drumului. Maşina albă dispărea mereu, uneori preţ de mai multe zeci de secunde. Şi de parcă ar fi vrut să-l sfideze, Ingrid conducea cu mare viteză.

Trecuseră de Valbonne. Se apropiau de Biot şi de podul de peste autostradă. Bauer ştia că acolo e o zonă periculoasă. Dacă poliţia instalase un baraj la ieşirea dintr-un viraj, atunci s-ar fi putut să nu vadă la timp stopurile maşinii albe pentru a putea s-o ia înapoi.

Şi dacă Ingrid încerca să-i întindă o cursă? Nu, nu se putea.

Bauer aprinse o ţigară şi-şi alungă din minte acest gând. Ingrid era o descreierată, dar nu chiar atât de nebună încât să se compromită pentru a-l da pe el în gât. Ştia că ea putea să treacă un baraj fără probleme. Dar controalele îi vor încetini înaintarea. Dacă avea de gând să-l tragă pe sfoară, i-ar fi fost uşor să-i trimită în dar un glonţ bine ţintit.

Wolfgang Bauer se destinse şi pipăi mânerul revolverului de la centură. Avea din nou impresia că se află în acţiune, ceea ce era pentru el o adevărata pasiune.

*

Ingrid Balsen zâmbi şi, cu riscul de a ajunge în şanţ, apăsă pe acceleraţie, Tocmai zărise, o fracţiune de secundă, caroseria unei camionete a poliţiei. Cu siguranţă că jos era un baraj. Unul bine ascuns. Wolfgang probabil că era la un kilometru şi jumătate în spatele ei. Numai să nu fi remarcat ceva. Şi să nu fie maşini multe la punctul de control.

Nici ţipenie de om. Pe drumul acela, la mijlocul zilei, nu era nimic uimitor. Ingrid micşoră viteza ca să nu primească reproşuri de la poliţişti, se opri cuminte şi întinse actele privind mereu în oglinda retrovizoare.

Un jandarm salută, luă foaia de hârtie şi controlă cele două plăci ale maşinii albe.

— Puteţi să treceţi, zise el înapoindu-i actele.

În momentul în care ridica geamul, Ingrid Balsen zări maşina lui Wolfgang apărând în oglinda retrovizoare.

Terorista porni din loc stăpânindu-se cu greu să nu apese puternic pe pedala acceleraţiei. I se părea că-l zăreşte pe Bauer cu gura deschisă, strigând de frică şi furie. Apoi ieşi din curbă și barajul dispăru.

CAPITOLUL V

Jandarmul se întoarse auzind zgomotul puternic al motorului şi îi făcu semn să oprească omului de la volan care conducea cu mare viteză.

Dar Bauer nu ridică piciorul de pe pedala acceleraţiei şi trase piedica revolverului. Apoi ezită. Era un mare risc să tragă prin parbriz. Acul vitezometrului indica peste o sută douăzeci de kilometri la oră şi ajungea chiar în mijlocul virajului. Nu avea cum să lase geamul în jos.

Jandarmul se dădu la o parte de pe traiectoria maşinii şi strigă la colegii lui.

Wolfgang Bauer reperă alţi cinci oameni în uniformă, toţi înarmaţi cu pistoale-mitralieră MAT. Probabil că cel puţin tot atâţia se aflau şi de partea cealaltă a barajului.

Germanul înţelese că îi va fi foarte greu să treacă. Dar Ingrid nu putea să scape chiar aşa uşor! Era hotărât s-o facă să plătească, fără să se gândească nici o clipă că îşi punea în pericol propria viaţă.

Planul său plin de mânie îl făcu să meargă drept înainte fără să încetinească viteza. Maşina albă tocmai trecuse de a doua barieră.

Automobilul Golf GTI, în plină viteză, nu mai avea decât la o sută de metri până la baraj. Jandarmii înţeleseseră. Se deplasară în viteză spre marginea drumului şi-şi îndreptară armele spre cauciucurile maşinii. Bauer apasă instinctiv pe pedala frânei când auzi răpăitul primei rafale. Cauciucurile din faţă explodară. Maşina ajunse de-a latul drumului în momentul când izbi bariera distrugând-o. Îşi continuă rotirea şi încremeni în mijlocul barajului.

După un timp care i se păru o eternitate, Bauer auzi o voce îndepărtată:

— Ieşi din vehicul şi ridică mâinile în sus!

Cu gura deformată de un rictus ucigaş, teroristul deschise portiera. Jandarmii se aflau pe marginea drumului dinspre munte, de cealaltă parte a şoselei. Maşina se afla între ei. Bauer se deplasă încet spre partea din spate a vehiculului.

— Sus mâinile!

Coada maşinii albe tocmai dispăruse la ieşirea din viraj. Într-un acces de furie, Wolfgang Bauer o porni la fugă spre cea de a doua barieră, cu degetul crispat pe trăgaci. Nu avu timp să golească încărcătorul. Rafala îl asurzi şi simţi gloanţele fierbinţi pătrunzându-i în picioare. O altă rafală răsună în momentul în care cădea. Wolfgang Bauer ridică amândouă mâinile cu o mişcare convulsivă şi se prăbuşi, aproape tăiat în două, pe asfaltul înfierbântat de soare.

Wolfgang Bauer nu mai simţea nici o durere. Pe drum domnea un calm ireal. Chiar şi greierii tăcuseră, înspăimântaţi de răpăitul armelor automate.

Jandarmii se apropiară cu pistoalele-mitralieră la şold. Bauer le aruncă o ultimă privire tulbure apoi îşi dădu duhul într-o baltă de sânge.

*

Cerul era plumburiu la Cannes. Nu se anunţa o vreme prea grozavă pentru festivalul care urma să înceapă foarte curând în acest oraş.

Henri Fontanela şi Hank Frost erau şi ei la fel de înnegurați. Mercenarul răsucea nervos între degete vechea bricheta Zippo. În ciuda bunelor intenţii, inspectorul francez fuma ţigară după ţigară.

Câţiva oameni de la DST trecuseră sub ordinele lui Fontanella şi ancheta îşi continua cursul de rutină.

Maşina pătrunse pe Autostrada A8 în dreptul punctului Mandelieu – La Napoule. Fontanella semnaliză, ieşi din şir şi puternica maşină albastră pătrunse pe drumul din stânga îndreptându-se în direcţia Cagnes – sur-Mer.

Frost făcuse adevărate eforturi ca să-l prindă pe Fontanella la telefon. Prietenul său francez avea de lucru până peste cap şi nu se mai văzuseră din ajun, când cercetaseră lucrurile pe care Bess le avea la *Savoy*. Mercenarul ştia că Fontanella avea multa treabă, dar o tăcere de douăzeci şi patru de ore era prea mult şi nu putea să mai suporte.

Ajuns la capătul răbdărilor, Frost se dusese să aştepte lângă

restaurantul Bardou sau, mai exact, lângă centura poliţiei care închidea accesul în cartier. În cele din urmă se ivise şi Fontanella şi Frost se grăbise să-l strige. Corsicanul se uitase la ceas.

— Îmi pare rău, Hank, nu pot să-ţi acord mai mult de un minut. La patru trebuie să fiu la Nice unde mă întâlnesc cu cei de la DST. Voi trece diseară pe la tine pe la hotel să mai stăm de vorbă.

— Ceva nou?

Fontanella scutură din cap punând mâna pe mânerul portierei.

— Crezi c-ai să scapi chiar aşa uşor, Henri?

— Ţi-am spus că nu pot, Hank. Doar dacă…

— La asta mă gândeam şi eu. Scaunele maşinii tale par foarte confortabile. Facem o conversaţie în timpul traseului. Şi mă laşi undeva la Nice înainte de a te duce la foarte importanta reuniune.

— OK. Urcă.

Şi astfel, maşina Renault de culoare albastră se transformase în „vorbitor mobil”.

Mercenarul îşi aprinse o ţigară Camel şi dădu fumul afară pe nări.

Maşina se deplasa cu o sută nouăzeci de kilometri la oră şi, după toate aparenţele, Fontanella era hotărât să menţină această viteză până la ieşirea de pe autostradă.

— Ai trac? întrebă corsicanul observându-i privirea.

Mercenarul dădu din umeri.

— Încercam doar să fac transformarea în mile.

— Cred că o sută douăzeci de mile. Ba nu, acum sunt o sută douăzeci şi cinci.

Viteza trecuse de două sute de kilometri la oră.

— Deja nu mă mai impresionează, zise Mercenarul rânjind.

Trase din nou din ţigară şi întrebă:

— Deci?

— Ai citit ziarele? vru să ştie Fontanella.

— Da. Nici o noutate importantă. Cu excepţia acelui tip împuşcat ieri dimineaţă pe când încerca să forţeze trecerea unui baraj al poliţiei.

— Exact, cu excepţia acelui tip... Vrei să ştii despre cine e vorba?

— Dacă e interesant...

— Într-un fel, unul din „faliţii” mei, zise Fontanella. N-am să trădez nici un secret dezvăluindu-ţi identitatea lui. E vorba de un german. Se plimba în Franţa sub o identitate falsă, zicându-şi André Dubreuil. Îţi spune ceva numele de Wolfgang Bauer?

— Absolut nimic, mărturisi Mercenarul.

— Nu mă miră deloc, e vorba de plevuşcă... Sau mai curând era...

Henri Fontanella mai trase odată din ţigară, ridică uşor piciorul de pe acceleraţie şi strivi chiştocul în scrumieră. Apoi apucă din nou volanul cu amândouă mâinile şi-şi trase glasul înainte de a continua:

— Bauer era împreună cu o fată. Tot germancă şi ea. Se dădea drept nevasta lui. Amândoi foşti elevi ai liceului francez din Berlin. Cunoşteau perfect limba şi aveau amândoi un accent impecabil.

— De existenţa tipei cum aţi aflat?

— Martorii, răspunse Fontanella. Idioţii închiriaseră o maşină şi o cameră la hotel. Au fost foarte uşor de identificat după descrieri. Mai ales că ştiam că de câtăva vreme era amanta lui Bauer.

Mercenarul începea sa-şi piardă răbdarea. Trase cu sete din ţigară şi zise:

— Te hotărăşti odată să vorbeşti, Dumnezeule mare?

— Bauer era un fost infractor care a încercat să se recicleze trecând la terorism. Ştim că a avut contacte cu Fracţiunea Armata Roşie şi cu Celulele Revoluţionare din Germania. Dar n-a avut succes. Şi-a încercat norocul în Franţa, luând legătura cu Acţiunea Directă dar, după toate aparenţele, a fost refuzat. Lipsă de anvergură. Până în ziua în care şi-a întâlnit această prietenă din copilărie care făcea parte din Brigăzile de Şoc ale lui Karl Herschel.

— Ascultă, Henri, bombăni americanul. Nu ştiu dacă ai habar, dar află că mă doare undeva de viaţa sentimentală a teroriştilor.

— Dacă am să-ţi spun că tipa respectivă se numeşte Cornelia Mohrt, s-ar putea să nu mai fii chiar atât de indiferent. Ce zici de asta?

— La dracu! exclama Mercenarul. Dacă nu mă înşel, asta e una pe care tare mult ai vrea să o înhaţi.

Fontanella dădu din cap.

— Noi şi alţii. Se presupune a fi fost cel de al şaselea terorist din cazul Trudaine.

— Şi ce amestec are Bess în toată povestea asta? întrebă Frost din ce în ce mai iritat.

Francezul răspunse cu un ton liniştitor.

— Ajung şi la asta. Se crede că Bauer fusese primit în rândul Brigăzilor de Şoc. Este bănuit că s-a aflat la originea a două atentate ratate în Germania. Ba chiar a făcut puşcărie la Düsseldorf. După informaţiile mele, nu se afla în graţiile lui Karl Herschel. Numai că era susţinut de individa Mohrt…

Frost se căută prin buzunare după ţigări.

Fontanella îi întinse pachetul lui de Bastos.

— Nu, mulţumesc, zise Mercenarul. Am mai încercat. Prefer otrava mea personală.

Amândoi îşi vârâră câte o ţigară în colţul gurii apoi Fontanella continuă:

— Explozibilul care a buşit în restaurantul doamnei Bardou provenea din cele opt sute de kilograme de dinamita furate de la Ecaussines, în Belgia. Atentatul este deci semnat de terorismul internaţional. Ceea ce elimină două dintre ipotezele mele. Cea puţin probabilă, a unei tentative de intimidare din partea unor raketeri. De altfel, nici nu puneam prea multă baza pe ea, astfel de indivizi având, după cum ştim foarte bine, un alt *modus operandi.*

— Mda. A fost ceva prea brutal, mai ales pentru un restaurant mic ca cel al doamnei Bardou.

Fontanella îi întări spusele:

— Şi apoi, o cunosc pe patroană. Dacă cineva ar vrea să stoarcă bani de la ea, imediat ar anunţa poliţia.

— A doua ipoteză?

— Răzbunare împotriva lui Felix Bardou?

— Ăsta cine mai e?

— Fiul lui Victor şi Ginette Bardou. Inspector de poliţie la Marsilia. Un prieten din copilărie. Dar şi această ipoteză se elimină practic de la sine. Dacă cineva ar fi vrut să se răzbune pe Felix, ar fi aruncat în aer restaurantul în ziua în care el ar fi fost acolo.

Frost dădu din cap gânditor.

— A treia ipoteză: ţinta era Henri Fontanella.

— Exact.

— Dar încărcătura nu a fost destul de puternică, continuă americanul.

— Ba da. Ar fi putut sa facă praf toată coşmelia. Numai că, dacă pe mine mă vizau, probabil că au lucrat în mare grabă. Părerea mea e că pregătiseră ceva mai serios la Paris. Plecarea mea precipitată pe Coasta de Azur i-a obligat să schimbe tactica. Nu au avut timp să studieze bine locul şi din cauza asta au ratat lovitura.

Corsicanul trase din ţigară şi continuă:

— Toaletele au fost adăugate recent clădirii principale, care clădire principală este construită din pietre mari şi solide. Chiar Victor a ridicat pereţii toaletei. Pereţii erau însă mult mai puţin rezistenţi decât zidurile de sprijin, drept pentru care bomba a bufnit spre exterior.

— Atentatul a fost revendicat?

— Nu, şi m-ar mira, de vreme ce lovitura a fost ratată.

— Crezi că vor încerca să te lichideze în alt fel?

— Puţin probabil, presupuse Fontanella. Oricum, asta face parte din riscurile meseriei. Cred că un atentat împotriva persoanei mele nu putea să aibă cu adevărat un caracter politic. După părerea mea, e vorba de punerea la încercare a lui Bauer. Şi ce ţintă mai bună poţi găsi decât un poliţist specializat în lupta antiteroristă?

În ciuda interesului profesional pe care îl prezenta discutarea cazului, toate astea nu erau decât o digresiune pentru Frost. Aşa că se grăbi să revină direct la preocuparea lui iniţială:

— Şi Bess?

Destul de stingherit, Fontanella trase din ţigară şi tuşi uşor. Văzând că încerca să întârzie momentul dezvăluirilor,

americanul îl bătu uşurel pe umăr.

— Haide, Henri. Spune odată. Sunt pregătit. Alaltăieri, după ce te-am părăsit, am ajuns la capătul disperării. Dar…

— Ştiu, zise francezul, nu eşti omul care să rămână multă vreme cu capul sub apă.

Mercenarul zâmbi încă o dată fără voia lui.

— Exact. În faţa lor se deplasa o maşină de dimensiuni mici, solicitată la maximum, pe banda din stânga. Automobilul Renault 25 se apropie de ea cu o viteză impresionantă. Frost recunoscu partea din spate a unui Ford Fiesta.

Fontanella încetini şi semnaliză. Maşina trase pe dreapta. Inspectorul schimbă viteza şi apăsă pe acceleraţie. Frost îl văzu în trecere pe omul de la volanul maşinii Ford, care le adresă un gest obscen pe care Fontanella nu-l remarcă.

— Deci?

Fontanella schimbă din nou viteza înainte de a răspunde.

— Am informaţii derutante. Chiar contradictorii.

— Spune odată, fir-ar-dracu al dracului!

— Al doilea cadavru ciopârţit este cadavrul unei femei. Aceeaşi grupă sanguină ca Bess. După pigmentare, era o blondă cu ochi albaştri…

— Bess are ochii verzi.

— …sau poate verzi, completa Fontanella cu regret, observând în acelaşi timp că Frost folosea tot prezentul când vorbea despre iubita lui.

Păstră o tăcere lungă, cu ochii ţintă drept înaintea lui la banda de asfalt. Dar simţea privirea îngrijorată a Mercenarului.

— Pe urmă e chestia cu rujul de buze…, reluă inspectorul.

— Ei bine?

— Helena Rubinstein. Aceeaşi marcă şi acelaşi model ca cel care a fost găsit la *Savoy.*

— Asta nu dovedeşte nimic, bătrâne.

Fontanella continuă:

— Amprentele digitale, Hank. Sunt aceleaşi. Foarte clare. Şi ele coincid cu cele care mi-au fost transmise de INB.

Americanul scăpă ţigara Camel care se rostogoli pe mocheta cenuşie. O luă repede de jos şi o strivi în scrumieră cu gesturi

bruşte şi sacadate. Apoi îşi prinse capul între mâini şi murmură:

— La naiba, Henri! Nu... Spune-mi că nu e adevărat, că visez, că e o glumă proastă...

— Crezi că m-ar lăsa inima să fac una ca asta?

Frost dădu din cap, incapabil să mai vorbească. Din nou se simţea gata să alunece la fundul prăpastiei.

— Dar continuă inspectorul, există două indicii esenţiale care tind să dovedească faptul că Bess nu mai era în restaurant când a explodat bomba.

Cu buzele strânse, Mercenarul se îndreptă brusc pe scaun.

— Geanta ei, reluă poliţistul. Geanta ei n-a fost găsită. Nici întreagă, nici bucăţele. Asta nu e normal.

Mercenarul deveni aproape agresiv:

— Aiurea! Ar fi putut să fie proiectată într-o grădină şi n-o veţi găsi niciodată.

— Linişteşte-te, îi zise Fontanella cu autoritate. Mai am ceva. Dar mai înainte vreau o promisiune din partea ta.

— Da? zise Frost clocotind de speranţa.

— E vorba de un obiect, continuă Fontanella. Ţi-l voi da dar trebuie să-mi juri că n-ai să vorbeşti nimănui despre el şi că mi-l vei pune la dispoziţie în caz de nevoie. Când a-i să-l vezi, vei înţelege. În principiu, n-ar fi trebuit să fac asta, Hank. Dar... acuma... Ştiu că n-am de-a face cu oricine. Promiţi?

— Promit, Henri, murmură Hank foarte docil.

Fontanella bagă mâna în buzunarul interior al hainei şi scoase un plic alb pe care i-l întinse lui Frost.

Mercenarul îl apucă cu o mână tremurătoare, îl desfăcu şi din el alunecă uşor inelul negru cu cap de tigru, cadoul lui pentru Bess.

— Dumnezeule mare, Henri! Dar... dar nu e cu putinţă! Nu-mi vine să cred! Unde l-ai găsit? Când? Cum?

— Îţi voi spune, îl asigură inspectorul. Dar mai întâi uită-te bine la el. Eşti sigur că ăsta e inelul?

— Evident! Nu există două la fel!

— Hank, îţi cer să te calmezi şi să-l examinezi cu grijă. Trebuie să fii sigur de răspuns. Multe lucruri depind de el. Nu numai că este un indiciu foarte serios în ceea ce priveşte

soarta lui Bess, dar poate că e şi o pistă care ne poate duce la Cornelia Mohrt.

CAPITOLUL VI

Hank Frost răsuci pe toate părţile bijuteria găsită în plicul dat de Fontanella.

— Nu poate să fie nici o îndoială, Henri, zise el. Această montură... capul de tigru cu botul deschis... Diamantul... Nu mai există alt inel în lume ca ăsta! Este inelul ei. Unde l-ai găsit?

— În buzunarul lui Wolfgang Bauer.

— Doamne Dumnezeule... mormăi Mercenarul împărţit între angoasă şi bucurie. Asta înseamnă că netrebnicii ăştia au răpit-o pe Bess. Şi s-ar putea foarte bine ca ea să mai fie încă în viaţă!

— Hank, te rog... Deocamdată un singur lucru e sigur. Inelul lui Bess se afla în buzunarul lui Wolfgang Bauer. Sigur, asta pare să indice că...

— Termină, Henri! Doar n-ai să-mi spui că s-au întors după explozie să ia inelul din rigola drumului!

— Nu, bineînţeles. Dar nu vreau să te bucuri degeaba.

Mercenarul zâmbi.

— Înţeleg, zise el mai înseninat.

Reflectă o clipă în tăcere apoi întrebă:

— Tu de ce crezi că Bauer s-a arunca singur în braţele poliţiei?

— Nu ştiu, bătrâne, nu sunt ghicitor.

— Poate ca s-a simţit ameninţat. Asta ar putea să însemne că numita Carolina Mohrt o ţine pe Bess ostatică, pentru orice eventualitate.

Henri Fontanella avu deodată sentimentul că poate spusese prea mult.

— Îţi repet că nu sunt ghicitor.

— Da, da, zise americanul rânjind. Vrei să mă faci să cred că de ieri seară şi până acum nu ai reuşit să ajungi la nicio ipoteză...

— Ascultă, Hank, ţi-am făcut deja un hatâr înapoindu-ţi inelul şi spunându-ţi de unde provine. Acum mă laşi să-mi văd liniştit de anchetă! Dacă Bess se află undeva în Franţa, atunci

o voi găsi. Asta e treaba mea.

Frost privi la cerul cenuşiu din faţa lui.

— Şi o vreau pe Cornelia Mohrt! adaugă Fontanella.

Timp de un minut nu se mai auzi decât zgomotul motorului şi şuieratul maselor de aer deplasate de maşină. Tăcerea se prelungea.

Frost ştia că Bess era încă în viaţă şi că, după toate aparenţele, să găsea în mâinile acestei Cornelia Mohrt, care o ţinea ascunsă undeva în regiune. Iar Frost ştia că Fontanella ştia că ştie.

Francezul coborî geamul şi aruncă ţigara, care căzu foarte departe în urma maşinii şi se dezagregă într-o jerbă de scântei. Un curent de aer puternic pătrunse în maşină făcând să fluture părul celor doi bărbaţi.

— Doamne sfinte! mormăi Fontanella ridicând geamul. Unde mi-o fi capul?

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am aruncat ţigara pe fereastră. Un lucru pe care nu trebuie să-l faci niciodată în această regiune. Noroc că va ploua.

Americanul nu răspunse. Gândurile lui zburaseră în altă parte.

— În fiecare an ard hectare întregi de fân, insistă Fontanella. Mai ales în perioada estivală.

Urmă o nouă tăcere.

Frost se uită cu atenţie la Fontanella care părea cufundat în gânduri. Apoi, brusc, aceste gânduri căpătară o formă verbală fără ca măcar să-şi dea seama de asta:

— Dar asta e! Incendiile de păduri…

— Ce? mormăi Frost. Vrei să dai foc la munte ca s-o forţezi pe Cornelia Mohrt să iasă din ascunzătoare?

— Ce? Cum? întreba inspectorul.

Frost era agasat.

— Ai vorbit despre incendii de păduri!

— Eu? Am vorbit eu?

— Bineînţeles, bătrâne.

— Păi… Nu e nimic… se bâlbâi Fontanella. N-are nici o importanţă.

Dar inocenţa lui falsă indica contrariul. Frost înţelese că inspectorul avusese o idee. Care? Ştia că l-ar fi întrebat zadarnic.

— Ştii, Hank, zise deodată corsicanul. Mă gândisem să-ţi cer să juri altceva înainte de a-ţi da inelul…

— Aha!

— Că nu vei încerca s-o găseşti pe Bess cu propriile tale mijloace. Pentru că asta e treaba poliţiei franceze, nu a ta. Dar mi-am zis că, oricum, n-are rost să te pun să faci jurăminte false.

Nici un răspuns.

— Atunci, continuă Fontanella resemnat, m-am gândit că în loc să-ţi cer o promisiune, mai bine îţi dau un sfat. Nu te amesteca, Hank. Lasă-ne pe noi. Dacă încerci să intervii, cu regret voi fi nevoit să te împiedic folosind mijloace care vor fi neplăcute atât pentru mine cât şi pentru tine.

— Nu mă îndoiesc nici o clipă de ceea ce spui, zise Mercenarul evaziv.

Frost ştia că Fontanella nu putea fi păcălit. Şi mai ştia că dacă îl va vedea călcându-l pe picioare, inspectorul francez nu va ezita să-l trimită înapoi în SUA cu forţa.

Şi totuşi Frost nu se gândea decât să pornească pe urmele iubitei sale Bess. Dar era hotărât s-o facă cât mai discret posibil.

*

Karl Herschel se ridică brusc în picioare. Apoi o lovi pe Ingrid cu toată puterea peste faţă. Fata se pomeni aruncată la celalalt capăt al încăperii şi se sprijini cu spatele de perete clătinându-se.

— Idioato!

— Dar, Karl, bâigui Ingrid Balsen printre lacrimi, au ratat lovitura şi voiau s-o ţină pe femeia aceea ostatecă… Era periculos… M-am gândit…

— *Eu* gândesc! răcni Herschel cu ochii ieşiţi din orbite. Puţin îmi pasă că Wolfgang a plătit pentru tâmpenia lui! Dar Cornelia… Idioato! Te-ai gândit la Cornelia?

Ingrid Balsen hohotea ştergându-şi nasul cu o batistă albă. Karl Herschel era înfuriat la culme.

— Se va simţi hăituită imediat ce va afla că l-ai atras pe Bauer într-o cursă! Trebuie acţionat cât se poate de repede! Vom aduna câţiva oameni şi vom pleca imediat acolo. Şi cunosc eu pe cineva care va fi în prima linie când se va declanşa asaltul asupra ascunzătorii...

Ingrid Balsen dădu jalnic, din cap.

— De acord. Am făcut o prostie. E normal să-mi asum toată răspunderea.

— Oricum, nimeni nu-ţi cere ţie părerea, fufo! strigă Herschel. Dar îţi dai seama ce mă obligi să fac? Ştii ce înseamnă asta?

— Ştiu, Karl... Îmi pare rău...

— E şi momentul! Acum Cornelia a devenit periculoasă! Imediat ce va înţelege că ai trădat-o, va face totul pentru a-şi salva pielea. Şi ştie atâtea încât ar fi în stare să ne distrugă întreaga reţea! E lamentabil... Din cauza imbecilităţii tale, voi fi constrâns să lichidez unul dinte cele mai bune elemente ale mele.

*

Fontanella opri în partea veche a oraşului Nisa, se uită la ceasul de la bord, apoi se întoarse spre Frost cu un aer încordat:

— Patru fără un sfert. Trebuie s-o şterg. Du-te şi plimbă-te puţin pe-aici, e tare frumos. E atât de pitoresc...

— OK, Henri, voi încerca să mă mai liniştesc, zise Mercenarul cu un ton care se dorea a fi sincer dar în care se simţea o fărâmă de perfidie.

— Nu uita că ancheta e treaba mea, insista francezul. Am un obiectiv personal care coincide cu interesul tău: Bess. Dar eu mai am şi un obiectiv profesional legat de ordinele pe care le-am primit de la Paris: distrugerea Brigăzilor de Şoc. M-ai înţeles?

Mercenarul nu răspunse. Se mulţumi să-i strângă mâna inspectorului şi să coboare din maşină trântind uşa în urma

lui.

Fontanella plecă imediat. Frost se uită după maşina albastră care dispăru repede la colţul unei străzi. Ezită. Nu ştia dacă să închirieze o maşină aici sau să ia un taxi până la La Napoule, de unde să-şi recupereze maşina Triumph Acclaim de la Hertz, pe care o lăsase lângă restaurantul Bardou. Oricum, în primul rând trebuia să ajungă în centrul oraşului.

În timp ce mergea cu un pas grăbit printre gură-cască care umpleau trotuarele, americanul gândea intens. Probabil că Bess era ţinută prizonieră undeva în afara oraşului. Dar cum să reuşească să cerceteze amănunţit toată regiunea? Singur i-ar fi trebuit câteva luni.

La vreo sută de metri, o firmă cu un L mare al societăţii Larousse, cu capul unei doamne care sufla într-o păpădie, indica o librărie.

Cufundat în gânduri, Frost nu acordă nici o atenţie Mercedesului bej care parcă la zece metri în faţa lui. Mercenarul încercă să facă o mişcare de retragere abia în momentul în care ajunse în dreptul maşinii şi portiera se deschise. Pe trotuar coborâră doi indivizi atletici şi îl încadrară imediat pe Frost care se grăbi să ia poziţia de luptă.

— Fără prostii, domnule Frost, zise cel mai solid dintre ei. Urmează-ne în interiorul acestei maşini. Vrem să-ţi spunem două vorbe.

Aveau un accent de Middle West. Umflăturile care deformau hainele celor doi necunoscuţi îl hotărâră pe Frost să nu încerce nimic. Nu avea nicio armă şi se simţea ca o râmă gata să fie înghiţită de doi rechini.

Primul necunoscut se aşeză în partea din spate a Mercedesului. Frost intră după el. Cel de al doilea necunoscut se instală lângă el şi Mercedesul demară imediat.

CAPITOLUL VII

Frost se întoarse spre bărbatul din stânga, o huidumă roşcată cu un nas plin de pistrui.

— Îmi cer scuze, dar nu v-am reţinut numele…

Surpriză! Tipul zâmbi şi răspunse:

— Alvin Coppernob.

Mercenarul hotărî să continue experienţa şi se întoarse spre cel din dreapta, cel cu accent de Middle West.

— Lee Grant, îl anunţă acesta.

Apoi amândoi rostiră într-un glas:

— CIA.

— Îmi pare rău, zise Coppernob, dar nu voiam să conversăm în drum.

Mic rânjet amuzat, urmat de chicoteala lui Grant şi de exclamaţia înăbuşită a şoferului anonim. Era clar că cei trei aveau impresia că-i făcuseră o glumă bună.

Deşi liniştit, Mercenarul începu să bombăne:

— Bravo, domnilor! Vad că metodele celor de la CIA seamănă ca două picături de apă cu cele ale lui Capone.

— Alvin ţi-a spus că ne pare rău, zise Grant. Ce vrei mai mult? Să ne aşezăm în genunchi şi să-ţi cerem iertare?

— Încotro mergem? mormăi Mercenarul.

— La dumneata la hotel. Sper că-ţi pare bine pentru că eşti pe jos…

— Ce-aveţi cu mine?

— O să-ţi explicăm.

— Dacă tot m-aţi luat cu maşina, mai bine m-aţi duce la La Napoule. Am o maşină de luat de-acolo.

Dădu din umeri şi după o scurtă tăcere întrebă:

— Cum m-aţi găsit?

— Trebuie să recunoaştem că asta n-a fost chiar aşa uşor, răspunse Coppernob. N-am putut afla în ruptul capului de la recepţia hotelului *Savoy* numele hotelului în care te-ai mutat. Atunci l-am urmărit pe Fontanella. N-a fost deloc uşor cu viaţa pe care o duce în momentul de faţă.

Frost îi aprecie în sinea lui. Urmărirea lui Fontanella, fără să

fie reperaţi, nu fusese deloc o treabă uşoară. Aprinse o ţigară Camel, reflectă câteva clipe, apoi zise cu un ton bănuitor:

— Doar n-o să ziceţi că aţi fost în urma noastră pe autostradă! La viteza cu care mergeam, mai mult ca sigur că v-am fi remarcat.

Coppernob se strâmbă agasat:

— Am primit un mesaj de la La Napoule prin care am fost anunţaţi că ai plecat cu Fontanella. Ieri a mai venit o dată la Nisa pe la orele patru, aşa ca ne-am instalat la pândă la ieşirea de pe autostrada. Noroc că ne-am mişcat repede. După calculele mele, aţi mers în medie cu peste o sută optzeci la oră.

Mercedesul se apropia de punctul de plată. Fiecare post era flancat de doi jandarmi care examinau vehiculele de aproape, dar fără să le controleze. Era clar ca poliţia nu se mai aştepta la mare lucru după moartea lui Wolfgang Bauer.

Maşina porni mai departe pe panglica de asfalt care se întindea la nesfârşit.

— Să nu mergi prea repede, Mortimer, zise Coppernob.

Şoferul dădu din cap fără să răspundă.

— Deci? reluă Frost. Care e motivul pentru care CIA îmi face deosebita onoare şi plăcere de a se interesa de modesta mea persoană?

Coppernob aprinse o ţigară Marlboro şi trase primul fum căutându-şi cuvintele. După toate aparenţele, el avea sarcina de a negocia cu Frost.

— Prefer să-ţi spun din capul locului cum stă treaba, zise el dând fumul afară pe nări. E vorba de un contract.

— Nu se poate! zise Frost rânjind. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte!

— Să lăsăm mişţocăreala, bombăni roşcovanul. Vrem să-ţi propunem un târg.

— Ah da? zise Mercenarul trăgând din ţigară.

— Un târg de o sută de mii de dolari bătuţi pe muchie, răspunse Coppernob cu o emfază teatrală.

Frost, îşi scutura ţigara, împrăştiind scrum pe pantalonii albaştrii ai lui Lee Grant. Apoi zise:

— Presupun că aveţi cunoştinţă despre ce mi s-a întâmplat.

Prin urmare ştiţi foarte bine că am altceva de făcut în acest moment decât să accept o misiune.

— O sută de mii de dolari, Frost...

— Puţin îmi pasă de lovelele voastre! zise răspicat Mercenarul, impresionat totuşi în sinea lui de importanţa sumei.

Se calmă trăgând de vreo trei ori din ţigară. Apoi, ştiind că va trebui să mai petreacă un timp în această companie, se hotărî să mai afle câte ceva. Dar Coppernob, care mai deţinea şi alte argumente în afara de cele financiare, i-o luă înainte:

— Dacă aspectul pecuniar al operaţiunii te lasă rece, poate că vei fi mai interesat de aspectul *Intelligence*...

Frost tăcea.

Coppernob dădu fumul afară, trase aer în piept şi continuă:

— E vorba doar să însoţeşti pe cineva până la Toulon.

— CIA nu mai e în stare să asigure protecţia oamenilor săi? zise ironic Frost. De ce oferiţi o sută de mii de dolari unui agent contractual pentru o treabă pe care o puteţi face singuri?

— Tocmai pentru că n-o putem face singuri, zise roşcovanul din ce în ce mai iritat. Am fost contactaţi de o teroristă care ne-a asigurat că poate să ne facă dezvăluiri despre atentatul de la *Silencio* împotriva militarilor americani. Vrea în schimb azil politic. Contra-terorismul francez este în alarmă maximă în această regiune. Îţi închipui reacţia francezilor dacă ne prind încercând să le suflăm de sub nas o tipă căutată şi de ei? Dar Hank Frost poate oricând pretinde că a acţionat de unul singur, din motive personale foarte lesne de înţeles. Se înţelege că-ţi vom pune la dispoziţie arme şi un mijloc de locomoţie potrivit.

Mercenarul nu mai avea chef de zeflemea. Ba chiar era tare curios să afle mai multe despre operaţiune.

— De ce trebuie condusă această tipă la Toulon?

Conştient că marcase un punct, Alvin Coppernob îşi recăpăta zâmbetul.

— Pentru a fi îmbarcată pe unul dintre contratorpiloarele noastre care e ancorat acolo, urmând după aceea să fie transferată în mod discret la bordul unui submarin atomic

care o va duce în Statele Unite. Această parte a planului este deja pusă la punct. Vom acţiona noaptea cu ajutorul poliţiei militare, care face tot timpul naveta între port şi cartierele rău famate ale oraşului.

— Cine e tipa?

— Înţelege, Frost, zise Coppernob, că nu pot să-ţi dau detalii înaintea de a avea acordul tău de principiu.

— Îl ai! răcni Mercenarul.

Cei doi agenţi îşi arătară zâmbetul radios.

— O cheamă Cornelia Mohrt, răspunse Coppernob. Ne va aştepta peste trei zile într-un loc pe care încă nu ni l-a comunicat.

— Cum a reuşit să vă contacteze?

— Un mic anunţ codificat în revista *Actuel*.

— Francezii au să-şi dea seama!

— Sunt puţine şanse, zise Coppernob. În momentul ăsta au alte treburi. Şi dacă-şi dau seama... Asta e şi motivul pentru care te angajăm.

— Asta e tot? întrebă Mercenarul bănuitor.

Alvin Coppernob zâmbi din nou.

— Nu, bineînţeles. Cornelia Mohrt deţine un ostatic de naţionalitate americană. L-a dus într-un loc sigur, sub paza unor prieteni pe care îi are în lumea interlopa parizianã. Evident, persoana nu va fi eliberată decât după ce Cornelia Mohrt va ajunge pe contratorpilorul nostru. Acest ostatic este o femeie al cărui nume nu mai este cazul să ţi-l spun.

Într-adevăr.

Hank Frost îşi strecură brusc mâna în buzunarul gecii şi pipăi inelul dat de Fontanella. Simţise o nevoie stupidă dar imperioasă să se convingă că era într-adevăr acolo. Îl simţi, îl prinse între degete, îl mângâie. Inima începu să-i bată cu putere.

Inelul purtat de Bess. Şi în curând chiar Bess...

*

Fontanella citise şi recitise raportul jandarmeriei. De ce comisese Bauer acest act sinucigaş? O maşină înmatriculată

în Germania tocmai trecuse de baraj când Bauer se repezise ca un nebun. Femeia de la volan avea o hârtie care atesta că fusese controlată în ajun. Oamenii nu-şi notaseră numărul vehiculului. Nici unul dintre ei nu şi-l mai amintea.

O placă de înmatriculare germana – măi, să fie!

În schimb, semnalmentele fetei erau destul de precise. Numai că nu corespundeau deloc cu semnalmentele Corneliei Mohrt. Probabil că fusese o coincidenţă.

Totuşi Bauer nu trăsese în jandarmii de la baraj. Comportamentul sau indica faptul ca se năpustise în urmărirea acelei maşini. Dar cum să ştii sigur? Oricum, Henri Fontanella era sigur că în comportamentul teroriştilor avusese loc un hiatus. Nici urmă de Cornelia Mohrt. Nimic suspect la frontiere. Cu siguranţă că rămăsese în Franţa, se ascunsese undeva şi aştepta ca lucrurile să se liniştească. Probabil că se afla chiar în regiune.

În ultimele douăzeci şi patru de ore Fontanella avusese de lucru până peste cap. Se mai gândise la ideea cu incendiile.

Era la a treia reuniune cu efectivele puse la dispoziţia lui de poliţia judiciară şi DST.

Corsicanul se aşeză pe o masă, aprinse o ţigară Bastos şi cu un gest făcu să înceteze gălăgia din sala care îi servea drept cartier general, la comisariatul central din Nisa.

— Domnilor… Începu el.

— Doamnelor şi domnilor, îl corectă o voce feminină.

Fontanella trase din ţigară şi scrâşni din dinţi.

— Domnişoară Morel, dacă n-o să vă mai aşezaţi în spatele celor mai solizi colegi, poate că am să ţin seamă în cazul introducerilor.

— Bun, foarte bine. Ia daţi-vă la o parte, slinoşilor!

Doi poliţişti musculoşi se traseră într-o parte mormăind şi o femeiuşcă brunetă, tunsă scurt, veni în primul rând ducând un scaun cu ea.

Tânăra poliţistă se instală puţin mai în faţa grupului, practic sub nasul lui Fontanella, se aşeză picior peste picior şi zise:

— Gata. Acum mă vedeţi?

Fontanella zâmbi puţin cam forţat, trase din ţigară şi reluă ironic:

— Domnişoară şi domnilor, acum, după ce-am făcut dreptate părţii feminine, vom putea să trecem la aspectele anexe ale prezentei reuniuni.

Bărbaţii izbucniră în râs.

Fontanella o auzi pe Perrine Morel spunând că nu văzuse niciodată ceva mai falocrat decât un poliţist adult, cu excepţia poate a unui pisoar.

— Linişte! zise corsicanul.

Cei din sală se potoliră treptat.

— Ştiţi, zise Fontanella, că de câţiva ani, serviciile de luptă împotriva incendiilor sunt dotate cu captatoare de căldură care…

— E descoperirea cea mai genială de la inventarea tartinei cu unt. Merge atât de bine încât…

— Domnişoara Morel, am cerut tăcere!

Fontanella scutură nervos scrumul ţigării pe pardoseala de mozaic.

— Aceşti captatori de căldură au o mare precizie. Ceea ce, în stadiul actual al cercetărilor, îi face inutilizabili în detectarea incendiilor.

— Asta voiam să spun şi eu, îl întrerupse Perrine Morel. Merg atât de bine încât nu te poţi folosi de ei. Chestiile astea reperează un tip care fumează la o distanţă de doi kilometri…

Fontanella o făcu să tacă cu o privire încruntată.

— După cum v-a explicat în mod atât de strălucit colega voastră, aceste aparate păcătuiesc prin exces de precizie.

Se întoarse spre o hartă prinsă pe perete şi arată patru puncte dispuse aproximativ în formă de dreptunghi.

— Serviciile de luptă împotriva incendiilor fac totuşi statistici. Ele au acceptat cu mare bunăvoinţă să-mi acorde concursul şi să-mi semnaleze sursele de căldură neobişnuite apărute recent pe un teritoriu cuprins între Grasse, Vence, Courségoules şi Col de la Sine. Am hotărât să începem cercetările de-aici.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi, zise unul dintre poliţiştii care se deplasase într-o parte pentru a trece în faţă Perrine Morel.

— Păi, Larue, cine zice sursă de căldură, zice automat viaţă

omenească. Bauer venea din nord când a ajuns la baraj. Dacă complicii lui au rămas în regiune, părerea mea este că se ascund în perimetrul pe care vi l-am indicat. Am selecţionat douăzeci şi două de surse de căldură neobişnuite care corespund cu nişte case părăsite.

— Mda, zise Larue, ar putea sa fie braconieri, tipi care călătoresc pe jos sau…

— Terorişti, completă Fontanella. Asta trebuie să verificăm noi. Dacă asta nu duce la nimic, vom căuta în altă parte, folosind mereu captatorii.

— Fonta, ai făcut cea mai genială descoperire de la inventarea epilării cu ceară! declară Perrine Morel cu admiraţie.

Corsicanul nu o luă în seamă.

— Natural, la cele mai multe ruine nu se poate ajunge cu maşina. Din acest motiv şi pentru a păstra o cât mai mare discreţie, veţi fi lăsaţi la marginea drumului cu o hartă, o busolă şi un aparat de emisie-recepţie. Dacă remarcaţi ceva anormal, mă anunţaţi imediat. Dacă nu, vă reîntoarceţi la drum şi aşteptaţi camioneta să vă ia.

*

— Ah, jos pălăria! Asta e ideea cea mai genială de la inventarea pateului de ficat cu cornişon!

Perrine Morel bodogănea nemulţumită, continuându-şi înaintarea, adusă de spate, cu picioarele uşor îndoite, dând la o parte crengile care năpădeau poteca dezafectată.

După un sfert de oră de mers istovitor, tânăra poliţistă ajunse într-un luminiş înconjurat de pini înalţi. Văzu imediat două construcţii, dintre care una în întregime dărâmată. Cu răsuflarea tăiată şi lac de năduşeală, tânăra femeie se aşează pe prag, scoase din buzunar un pachet de ţigări şi vru să-şi aprindă una.

Deodată se opri brusc, împinse ţigara la loc în pachet şi se îndrepta cu paşi mari spre centrul luminişului.

— Dumnezeule…, murmură ea, lăsându-se pe vine pentru a examina solul. Aici au venit recent cel puţin două maşini!

Se întoarse spre casă şi deschise uşa din lemn grosolan. Perrine inspectă rapid locul, ieşi afară şi transmise un mesaj cu ajutorul aparatului ei de emisie-recepţie.

După mai puţin de douăzeci de minute, Fontanella îşi făcea apariţia însoţit de un tip musculos.

— Ia spune! zise Fontanella chiar mai înainte de a ajunge la tânăra femeie.

Perrine se ridică în picioare, îşi scutură fundul de praf şi îi arătă urmele de cauciucuri pe solul plin de pietre. Fontanella dădu din cap.

— Ia amprentele, Germain, ordonă el urmând-o pe Perrine în interiorul casei.

— Uite, zise poliţista. Frigider, butelii de butan, reşou, saltele pneumatice.

— Bineînţeles, asta nu dovedeşte nimic, zise inspectorul gânditor. Felicitări totuşi, domnişoară Morel. Ceva îmi spune că ai făcut o descoperire interesantă.

Perrine dădu cu modestie din umeri şi zise:

— Întâmplarea, domnule inspector.

Când ieşiră din casă, numitul Germain sfârşise cu luatul amprentelor lăsate de cauciucuri şi-şi rânduia sculele într-o cutie de plastic pe care o purta atârnată de umăr.

— Am terminat, zise el. Nu mai rămâne decât să fie duse la laborator.

— Foarte bine, răspunse Fontanella. Vei rămâne aici de pază. Vino cu mine, domnişoară Morel. Vom examina amprentele cât mai repede posibil şi vom trimite un om de la serviciul medico-legal pentru amprentele digitale lăsate în casă.

Perrine Morel se băţoşi toată, cu o expresie ameninţătoare pe faţă. Părul ei tuns scurt abia dacă ajungea până la bărbia lui Fontanella.

— Auzi, domnule inspector! zise ea cu o încărcătură de agresivitate uimitoare din partea unei femeiuşti de talia ei. S-a spus că dacă cineva descoperă ceva interesant, este lăsat la faţa locului. Până la proba contrarie, eu sunt cea care a descoperit ceva interesant aici!

— Fii înţelegătoare, domnişoară. Am nevoie de toate

efectivele pentru continuarea cercetărilor. Nu-l pot lăsa pe Germain cu dumneata. Aşa că eu consider mai înţelept să-l las aici numai pe Germain.

— Foarte bine. În cazul ăsta, vă rog să-mi acceptaţi demisia chiar din clipa asta.

Lucru rar din partea lui, Fontanella îşi pierdu stăpânirea de sine şi simţul curtoaziei.

— Ei la dracu şi la toţi dracii! răcni el. Altceva nu mai aveam de făcut decât să stau la discuţii! Rămâi dacă asta vrei şi nu m-ar mira să fii împuşcată de terorişti! La urma urmelor, asta te priveşte! Dar măcar încearcă să-mi trimiţi un mesaj înainte de a fi prea târziu.

Perrine Morel zâmbi satisfăcută.

— OK, zise ea. Renunţ la demisie. Pe urmă am ăsta, adăugă ea ducând mâna la revolver, şi ştiu să mă servesc foarte bine de el.

Fontanella dădu resemnat din umeri şi, fără să mai spună ceva, îi făcu semn lui Germain să-l urmeze. Ştia că dacă va mai deschide gura, va blestema viitoarea descendenţă a poliţistei până la a zecea generaţie. Înainte de a o porni spre cărare, Germain se apropie de tânăra femeie şi-i zise:

— Ai grijă, Perrine. Şi nu atinge nimic din ce e înăuntru până la venirea serviciului medico-legal.

— N-ai grijă, babanule, răspunse Perrine făcându-i cu ochiul.

Se uită după cei doi bărbaţi până când aceştia dispărură apoi îşi aprinse o ţigara Gauloise cu filtru.

*

Trecuseră douăzeci şi patru de ore de la „luarea de contact” cu CIA. Hank Frost era mai mult decât pregătit. Geacă neagră, pantaloni de piele, cizme, cască gri metalizată. CIA îi pusese la dispoziţie mijlocul de locomoţie considerat a fi cel mai potrivit pentru deplasările pe drumurile abrupte – o motocicleta Honda 750.

Motocicleta era puţin cam bătătoare la ochi, dar nu avea de ales. Oricum, era aproape nouă şi funcţiona perfect.

Mercenarul ascunsese în camera de la hotel un revolver

mare de asalt semi-automat KG-9, inventat de prietenul său Carlos Garcia, o „bijuterie” procurată de cei de la CIA dintre rarele exemplare aflate în circulaţie. Mai avea şi un revolver Smith & Wesson cu carcasă L, model 586 HP, considerat uşor de ascuns, şi un pumnal de luptă Gerber MK-I.

Panglica neagră aproape că nu se vedea deloc sub casca neagră în momentul în care sui pe motocicletă şi porni spre Nisa. Mai erau încă două zile înainte de întâlnirea cu Cornelia Mohrt şi nu mai avea răbdare.

Deşi era convins că inspectorul francez nu-i va dezvălui nimic din descoperirile lui, Frost se hotărâse să se ducă la Fontanella. Coppernob nu avusese nici o obiecţie. Ar fi părut suspect să nu mai dea nici un semn de viaţă.

*

Frost îl interceptă pe corsican la ieşirea din comisariatul central.

— Ei, Hank, ai plecat la agăţat în ţinuta asta?

În timp ce Mercenarul îşi scotea casca şi-şi trecea mâna prin păr, Fontanella se uita cu interes la motocicletă.

— Nu e rea deloc, zise el. O să ai succes cu ea.

— Lasă prostiile, Henri. N-am chef de gluma. Ai noutăţi?

— Dar tu? zise ironic poliţistul.

Frost arata spre motocicletă cu un gest blazat.

— Am împrumutat-o de la un coleg de la consulat. A cumpărat-o de acum şase luni, dar îi e frică să se urce pe ea. Mie îmi face bine. Trag nişte plimbări! Să ştii că e mai sănătos decât să stau în ogeac.

Fontanella aprobă cu o mişcare a capului.

— Ancheta continuă, îl anunţă el după un moment de ezitare. Sunt speranţe, dar nu pot să-ţi spun nimic mai mult.

Frost simţi că prietenul lui îi ascunde ceva important şi se pregătea să-l tragă de limbă, când o voce stridentă îl făcu să tresară:

— Două-trei vorbe pentru *Nice Matin*, dom’le inspector, vă rog.

Lângă ei se proţăpise – cu stiloul şi blocnotesul în mână – un

tânăr pe care nu-l văzuseră venind. Fontanella se încruntă imediat.

— Nimic de declarat. Puteţi să spuneţi că ancheta merge pe o cale bună.

— Cam puţintel pentru un ziar. Ceva piste?

— Trebuie s-o şterg, zise inspectorul întinzând mâna lui Frost.

Îi strânse repede mâna şi se grăbi spre maşina Renault 25.

Mercenarul îşi puse casca, mănuşile de piele şi demară de sub nasul tânărului ziarist, care se îndepărtă blestemându-i pe toţi poliţiştii din lume.

*

Cornelia Mohrt îi comunicase lui Alvin Coppernob locul întâlnirii. Cum? Frost nu ştia. Şi nici nu-i păsa. Prudentă, fata reluase contactul cu o zi mai înainte.

Imediat ce Coppernob îi transmise informaţia, Mercenarul îşi trecu arsenalul în revistă. Micul Smith & Wesson fu ascuns în buzunarul interior al gecii şi pumnalul Gerber MK-I – într-o teacă specială – în interiorul pantalonilor. Revolverul KG-9, prea stingheritor, a fost demontat şi pus într-o cutie pe care Mercenarul o puse cu grijă într-o sacoşă a motocicletei.

Cei de la CIA îl anunţaseră că barajele de pe drum fuseseră ridicate. Partea cea mai periculoasă avea să fie părăsirea zonei urbane. După ce ajungea sus, Frost trebuia s-o aştepte pe Cornelia Mohrt. Trebuiau să rămână trei zile împreuna în ascunzătoare înainte de a coborî spre Toulon. După spusele lui Coppernob, fusese rezolvată şi problema proviziilor.

Mercenarul era hotărât s-o forţeze pe teroristă să-i spună unde se afla locul în care amicii ei o ţineau sechestrată pe Bess.

*

Perrine Morel tocmai îi transmisese lui Fontanella mesajul de seară.

Tânăra poliţistă aprinse o ţigară la flacăra şovăitoare a

lumânării şi continuă să citească din revista *Le Nouvel Observateur*. Deodată, un zgomot ciudat o făcu să-şi încordeze auzul. Suflă imediat în lumânare şi se îndreptă spre uşă încărcându-şi revolverul Beretta.

— Ce prostănacă! şopti ea.

Nu era decât ploaia care începuse să răpăie pe ţiglele vechi. Aversa căpătă proporţii neaşteptate şi în curând, lângă ferestre, care nu mai aveau geamuri de multă vreme, apărură adevărate bălţoace de apă. Ploua dar nu era frig.

Perrine se uită la ceas. Unsprezece şi jumătate. Era obosită.

Se dezbracă fără sa mai aprindă lumânarea şi se strecură în sacul de dormit punându-şi pistolul la îndemână. Din prudenţă, tânăra poliţistă întredeschisese uşa, blocată de un taburet, şi aşezase deasupra un urcior în echilibru relativ.

Dacă ar fi intrat cineva…

*

Motocicleta avea farmecul ei. Farmec pe care şi-l pierdea la prima picătură de ploaie.

Frost conducea cu viteză moderată. Vizibilitatea era foarte proastă şi din cauza ploii nu putea să desfacă harta.

Mercenarul reduse din nou viteza, căutând cu privirea capătul drumului în lumina farului. Nu-l găsea deloc în ciuda descrierii precise făcute de Alvin Coppernob.

Deodată i se păru că desişul se mai rărea puţin în dreapta. Se opri ca sa vadă mai bine. Asta trebuia să fie. Pe drum nu era nici ţipenie de om.

Mercenarul roti ghidonul şi pătrunse cu motocicleta printre crengile ude.

*

Perrine Morel se trezi tresărind. I se păruse sau de vină era tăcerea nopţii după răpăitul ploii care încetase?

Poliţista întinse braţul, apucă revolverul şi se ridică trăgând piedica. Afară, în faţa ferestrei, se vedea o lumină! Cerul era înnorat, aşa că nu putea să fie luna…. Lumina dispăru.

Goală-puşcă, Perrine se repezi spre uşă. Auzi un fel de pocnet metalic. Apoi un zgomot de paşi.

Frost se apropia încet de intrarea casei mai puţin dărăpănate. Deşi mergea cu prudenţă, pietrele scârţâiau sub cizmele lui mari de motociclist. Îşi zise că nu era nimic grav. În casă nu trebuia să fie nimeni.

Perrine Morel îndoi puţin picioarele ca la antrenament şi strânse bine pistolul cu amândouă mâinile. Degetul tinerei poliţiste se crispă uşor pe trăgaci. Paşii se apropiau.

*

Ciudat! Uşa era uşor întredeschisă. Frost întinse mâna spre ea. Era întuneric beznă.

CAPITOLUL VIII

Hank Frost se opri la jumătatea gestului şi încremeni în prag.

Fusese frapat de un alt detaliu ciudat, şi mult mai îngrijorător decât uşa prost închisă. Simţise miros de tutun brun, o aromă care se degaja din acea coşmelie teoretic nelocuită.

Mercenarul îşi scoase mănuşile fără zgomot. Apoi cizmele. Apa care şiroia pe sol îi udă instantaneu şosetele groase de lână. Frost se strâmbă, scoase revolverul şi preferă să dea ocol casei.

În momentul acela, un fulger lumină pădurea de pini. Frost nu ştia la ce distanţă se afla furtuna, dar tunetul nu putea să întârzie prea mult. Se afla în partea din spate a casei, în faţa unei ferestruici fără geam. Când auzi tunetul, Frost sări înăuntrul casei. Dinspre uşă nu se auzi nici o mişcare.

Sigur că nu fusese auzit, Mercenarul îşi continuă înaintarea cu paşi uşori. Privirea i se obişnui cu întunericul şi zări ceva alb, ca o draperie care închidea uşa ce comunica cu încăperea vecină. Se apropie încet de ea, apucând cu mâna stângă lanterna mare fixată la centură cu un inel de prindere. Dădu brusc la o parte draperia şi zări o silueta postată lângă uşa de la intrare. Îndreptă spre ea revolverul, aprinse lanterna şi strigă:

— *Hands up! Freeze*[5]*!*

Dacă adversarul nu înţelegea engleza era obligat să-l împuşte. Răsuflă uşurat când văzu că ordinul îi era executat. Adversarul, sau mai curând adversara, înţelegea engleza. Căci silueta mică şi fesele rotunde care apărură în lumina lanternei nu puteau aparţine decât unei femei.

— Pune arma jos! ordonă Frost.

Fata se lăsă pe vine şi aşeză pistolul pe dalele grosolane, în ciuda situaţiei, Mercenarul nu se putu abţine să nu mângâie cu privirea goliciunea femeii din faţa lui. Nu putu să-şi reţină nici măcar remarca ironica:

— Hei! Dacă polul nord e la fel de adorabil ca polul sud,

[5] Mâinile sus! Nici o mișcare! (n.a.)

atunci să ştii că merită să fie văzut! Îmi pare rău pentru pudoarea ta, *baby,* dar sunt obligat să te examinez pe toate părţile. Mă obligă prudenţa. Vreau să fiu sigur că nu-mi ascunzi nici o surpriză. Întoarce-te!

Fata tremura toată. Se vedea bine că era terorizată. Ezită o secundă apoi se întoarse încet spre Frost. Dacă făceai abstracţie de expresia plină de ură, faţa ei era chiar drăguţă. Ochi negri, părul brunet tuns foarte scurt, un nas mic şi uşor cârn. Corpul era mic şi bine făcut.

— Cine eşti?

Ea respiră zgomotos, gata să izbucnească în lacrimi, apoi răspunse:

— Perrine…

În clipa aceea, fără ca nimic să-i anunţe reacţia, fata se revoltă. Scoase un strigăt de furie şi se repezi ca o tigroaică la Mercenar. Frost rămase încremenit de stupoare. Nu se simţea în stare s-o împuşte cu sânge rece pe fata acea. Ezită o secunda prea mult şi când îşi reveni tigroaica ajunsese deja la el.

CAPITOLUL IX

Frost dădu drumul lanternei, ceea ce creă o lumină fantasmagorică în vechea casă. Orbită de furie, Perrine se aruncase asupra lui cu unghiile, căutându-i faţa cu o pornire cât se poate de feminină.

Dezechilibrat, Mercenarul se lovi cu capul de perete în momentul în care fata cădea pe sol cu un strigăt de durere. Perrine îşi apucă glezna stângă cu ambele mâini şi începu să geamă.

— Acum, gata! striga Frost regăsindu-şi echilibrul. Dacă mai faci încă o figură de genul ăsta, să ştii că te pocnesc fără ezitare.

— Ticălosule! izbucni fata cu o voce plină de ură. Mi-ai rupt piciorul!

Frost puse piedica revolverului Smith & Wesson ştiind că nu avea de ce se teme.

— Dacă ai ceva rupt, atunci numai tu eşti de vină, domniţă, protestă el scoţându-şi şosetele ude.

Apoi se duse să ia revolverul Beretta rămas lângă uşă, puse ambele arme la brâu şi se întoarse la Perrine, îndreptând lumina lanternei spre glezna cu pricina.

— Au! exclamă ea masându-se.

— Te doare foarte tare?

Ea ridică privirea spre Mercenar.

— Nu profita ca să-ţi clăteşti ochii, măgădan scârbos!

— Bine, foarte bine.

Frost stinse lanterna şi aşteptă. Distingea perfect corpul fetei ghemuit pe pardoseală. Stătea nemişcată. El zâmbi răbdător.

— Ei!… La urma urmelor, poţi să aprinzi lanterna, bombăni în cele din urmă Perrine Morel.

— Nu ştiu dacă se cuvine.

Iar tăcere.

— Nu fi nasol! Aprinde lanterna şi ajută-mă să mă întind pe saltea. Mă doare. Trebuie să fac ceva.

Mercenarul hotărî să-o lase puţin să fiarbă în suc propriu.

Fata aceea nu era Cornelia Mohrt şi avea el o bănuială în privinţa ei. Dar voia o confirmare. Reaprinse lanterna.

— Mulţumesc, zise ea cu o lipsă de convingere evidentă.

Întinse mâna pentru ca Frost s-o ajute să se ridice. Dar el nu mişcă. Mercenarul se simţi puţin vinovat. Ştia că o doare glezna şi îi era ruşine că profită de situaţie, dar nu avea de ales.

— Perrine… e un nume tare drăguţ, zise el cu sarcasm.

Fata mârâi nemulţumită.

— Aveţi o schioare care se numeşte aşa, continuă Frost. Perrine… Perrine Lepen, mi se pare.

În ciuda durerii, fata nu-şi putu reţine un chicotit.

— Perrine Pelen, îl corectă ea. Le Pen este şi el una dintre specialităţile noastre naţionale, dar în alt domeniu.

Contactul părea stabilit. Mercenarul se grăbi să bată fierul cât era cald.

— Atunci?

— Atunci ce? Vrei să ştii ce fac aici? N-ai putea să întrebi mai clar?

Frost fluieră mirat.

— Asta am făcut adineauri, *baby,* răspunse el, dar ai sărit la mine.

— Mda… Şi m-am ales cu ce m-am ales! Am făcut o prostie cât mine de mare!

Americanul îşi dădu seama că încearcă să câştige timp.

— Deci? întrebă el cu asprime.

— Deci, îţi spun dacă îmi spui şi tu. Deşi ai chestia aia la ochi, nu pari deloc un terorist.

— Mersi, zise el. M-ai făcut să înţeleg ce cauţi. Lucrezi cu Fontanella!

Perrine Morel îi aruncă o privire ucigaşă.

— Am fost trecută provizoriu sub ordinele lui, îl corectă ea. Şi pot să-ţi spun că nu va fi deloc mulţumit când va afla cum m-ai tratat!

— Lasă, c-o să aibă el şi alte motive de nemulţumire, zise Frost rânjind.

— Dar tu cine eşti?

— Un prieten al lui Henri Fontanella.

— Îţi baţi joc de mine!

— Nici vorbă, o asigură Mercenarul. Dar, haide dincolo! Vom vorbi despre asta în timp ce îngrijim glezna. Presupun că ai o trusă de prim ajutor.

— Da, răspunse bruneta agăţându-se de braţul lui Frost.

Mercenarul dădu la o parte cearceaful jegos şi o ajută să ajungă, sărind într-un picior, la salteaua pneumatică.

— Au! gemu ea întinzându-se.

Frost stinse lanterna şi aprinse felinarul agăţat de grindă. Apoi se lăsă în genunchi lângă saltea. Franţuzoaica se aşezase în fund şi îndoise piciorul. Îşi examină glezna şi zise:

— La naiba! Se umflă. Cu siguranţă că am o entorsă.

Frost o privi în lumina felinarului şi simţi că şi lui i se umflă ceva. Totuşi era sigur că el nu avea nici o entorsă.

— Ăăăă… Păi…, zise el jenat. N-ai putea să pui ceva pe tine? Ca să mă pot ocupa de piciorul tău cu gândul la ceea ce fac…

— Francezi, chinezi, americani, toţi sunteţi la fel! bombăni fata.

Perrine întoarse capul spre o lădiţă din lemn aşezată direct pe pământ. Pe lădiţă se afla o grămadă de haine. Frost văzu în ochii negri ai fetei semnalul pericolului. Ea întinse mâna prea iute… Mercenarul o prinse la timp.

— Mă doare! Ce vrei? Să mă distrugi de tot?

— Nici vorbă, zise americanul ridicând un tricou alb. Caut asta.

Frost scoase la iveală micul emiţător-receptor ascuns printre haine. Nu-l distruse, ci îl agăţă de un cui bătut într-o grindă la capătul celălalt al încăperii. Fata era prea scurtă ca să-l poată lua fără să se urce pe un taburet. Şi cu glezna ei luxată… Acum putea sa se îmbrace. Frost se întoarse la ea şi o găsi într-adevăr îmbrăcată. Strictul necesar. Un chilot mic de un albastru deschis ascundea ce trebuia să ascundă.

— Ce te face să crezi că voiam să mă folosesc de aparat? îl întrebă ea indignată.

— Nimic, răspunse calm Mercenarul. O simplă precauţie, atâta tot.

— Noua mea ţinută nu te şochează prea tare? întrebă Perrine cu un rânjet sarcastic.

— Merge, răspunse Mercenarul deschizând trusa de prim ajutor.

Frost unse glezna brunetei şi o bandajă cu mare grijă. Apoi stinse felinarul şi aprinse din nou lanterna. Fata se lungise pe spate, cu o mână la ceafă. Fuma o ţigară Gauloise. Frost se îndreptă spre uşă şi dădu la o parte cearceaful. Traversă în grabă încăperea vecină. Apoi ajunse rapid la motocicleta ascunsă sub un tunel de crengi. În cinci secunde era înapoi cu casca, cizmele, mânuşile şi cutia în care avea revolverul KG-9 *Interdynamics*.

O caută imediat cu lanterna pe Perrine Morel. Când o găsi, poliţista aproape că ajunsese în colţul unde agăţase aparatul Motorola.

— Ce faci?

Ea ridică spre el o privire nevinovată.

— Testez poziţiile în care pot să stau fără să mă doară glezna.

— Cu o ţigară în gură? Ciudat mod de a face gimnastică.

Ea nu se descuraja şi îi zâmbi:

— De ce nu?

Apoi făcu câteva contorsiuni, încercând să-l convingă pe Frost. Trudă zadarnică. Mercenarul îndreptă un deget spre aparatul de emisie-recepţie şi zise:

— Să nu-ţi faci griji în privinţa lui. Am verificat acoperişul înainte de a-l agăţa. N-o să fie udat. De altfel, ploaia s-a oprit. Acum întoarce-te pe saltea. O să-ţi murdăreşti bandajul.

Fata se supuse fără tragere de inimă. Frost îşi stoarse şosetele, din care ieşi un lichid maroniu. Apoi, după ce ceru voie, se lungi pe saltea lângă Perrine.

— Dă jos de pe tine boarfele astea ude şi puturoase, îl imploră ea. Fii liniştit, am văzut ororile războiului!

„Şi eu, zise în gândul lui Mercenarul, şi cu siguranţă mai des decât tine, păpuşo!” Stinse lanterna şi-şi aşeză hainele pe un alt scaun de lemn. Puse arma franţuzoaicei în aceeaşi cutie cu revolverul KG-9 şi se culcă din nou, păstrând pe el slipul şi tricoul, după ce avusese grija să strecoare cheia cutiei în geacă şi revolverul Smith & Wesson sub saltea, la câţiva centimetri de mâna lui.

Mercenarul scoase vechea lui brichetă Zippo şi aprinse o ţigară Camel.

— Dacă vrei, am un sac de dormit, îi propuse Perrine. Eu nu mă folosesc de el.

— Mulţumesc. Nu mi-e frig.

Mercenarul ajunsese la locul de întâlnire cu Cornelia Mohrt. Dar mica colaboratoare a lui Fonta era o pacoste afurisită. Mâine seară trebuia să fie neapărat singur în locul acela. Dar cum să facă? Nu putea s-o lichideze pe fată. Ascunderea ei ar fi fost dificilă. Probabil că stabilise cu Fonta să-i trimită mesaje la ore fixe. Cum dăduse de ascunzătoare?

Întrebări deocamdată fără răspuns.

Frost se întoarse spre fată. Trase un fum din ţigară şi licărirea roşie lumină corpul ei musculos... Trebuia să afle de la fată tot ce voia să ştie.

Ea îi răspunse fără probleme când o întrebă cum o cheamă, aşa, ca să reînnoade conversaţia.

— Perrine Morel. Şi să nu te-aud că-mi zici Perrine Rommel, cum ai talentul să suceşti cuvintele... Nu cred că mi-ar plăcea.

Râseră amândoi. Începutul se anunţa bun. O văzu întinzând mâna spre pachetul de ţigări şi aprinse din nou bricheta ca să-i ofere foc. Frost simţi vârful unui sân mic şi ascuţit atingându-i uşor braţul şi un acces de dorinţă îi făcu pielea ca de găină. Înainte de a închide capacul brichetei, Mercenarul avu impresia că Perrine Morel îl observa cu o privire interesată.

Americanul puse jos bricheta, luptând împotriva tentaţiei, şi continuă interogatoriul. Află că Perrine era inspector de poliţie la Nisa şi că fusese trecută sub ordinele lui Fontanella împreună cu alţi douăzeci de oameni de la DES şi PJ.

— Cum aţi găsit locul ăsta?

Perrine îi vorbi despre ideea lui Fontanella cu captatorii de căldură.

— Subtilă chestie, zise el amintindu-şi de atitudinea ciudată a lui Fontanella când vorbiseră despre incendiile de păduri.

Apoi Perrine consideră că venise timpul să inverseze puţin rolurile. Frost îşi dezvălui identitatea. Nu avea nici un motiv

să i-o ascundă.

— Ce cauţi?

— Îmi caut logodnica, răspunse americanul.

Şi ăsta era adevărul. Dar numai o parte de adevăr.

Urmă o tăcere lungă. Fiecare fumă cufundat în gânduri. Frost simţea ochii fetei îndreptaţi spre el.

— E… e…? se bâlbâi în cele din urmă Perrine.

— Da, zise simplu Frost întinzând braţul pentru a stinge chiştocul pe pământ.

— O americancă! Ar fi trebuit să bănuiesc. Prin urmare, chiar eşti prietenul lui Fontanella…

— Bineînţeles, răspunse Mercenarul. De ce crezi că ţi-aş fi îndrugat poveşti?

O văzu cu coada ochiului pe franţuzoaică întorcându-i spatele ca să-şi stingă ţigara în cealaltă parte a saltelei.

— Ne-a vorbit despre tine, continuă ea. Singurul lucru pe care l-a omis a fost… a fost…

— Chestia de la ochi? mormăi Mercenarul.

— Îmi porţi pică, Hank?

— Nu, răspunse el râzând de brusca familiaritate a domnişoarei Morel.

— Eram furioasă, înţelegi şi tu. Dar cum s-a întâmplat, dacă nu sunt indiscretă?

Ţigările erau stinse, aşa că în întuneric Perrine Morel nu văzu zâmbetul americanului.

— O drăcie de puşti, răspunse el cu un ton foarte serios. Aveam treisprezece ani, poate chiar paisprezece… M-am dus la cinematograf fără ştirea părinţilor. Nici măcar nu m-am uitat la titlul filmului când am intrat în sală. Rula *Câinele andaluz* de Buñuel.

— L-am văzut, îl întrerupse Perrine. Nu e un film pentru copii.

— Atunci probabil că-ţi aminteşti de scena în care un tip ia ditamai cuţitul…

— Şi-şi taie ochiul în două? Bineînţeles. Dar nu văd legătura. Era trucaj!

— Da, era trucaj, aprobă Mercenarul. Dar eu, când m-am întors acasă, am luat briciul tatălui meu şi am făcut acelaşi

lucru în faţa oglinzii de la baie, fără trucaj, firește. Un moment de rătăcire, aşa cum au puştanii câteodată... Îmi amintesc şi acum de surpriza şi de revenirea la realitate când mi-am dat seama că mi-am făcut cu adevărat rău. Ce durere cumplită!

— Mă iei drept ultima tâmpită? întreba cu eleganţă Perrine Morel.

— Nu chiar, răspunse Mercenarul.

— Asta e o poveste de adormit copiii. Nu e nimic adevărat.

— Nu, recunoscu americanul.

Urmă o tăcere, apoi bruneta zise:

— Nu vrei să dezvălui adevărul pentru că ţi-e greu să-l suporţi?

Mercenarul aprinse altă ţigară.

— Doctore Morel, ai fi un excelent psihanalist.

— Asta e găselniţa cea mai pasionantă a secolului după descoperirea mormântului lui Tutankhamon! decretă Perrine.

— Poftim? întreba Mercenarul.

— Nimic, nu da atenţie. E un fel al meu de-a vorbi. Oricum, ai dreptate. Am darul de a citi gândurile cele mai secrete.

La lumina roşiatică a ţigării, americanul văzu faţa brunetei apropiindu-se de el. Ochii îi străluceau.

— Şi pot să-ţi spun ce-ai dori în acest moment, adăugă ea.

— Ce?

— Să-mi tragi o călăreală.

— Bine dar... se bâlbâi Mercenarul cu un ton remarcabil de ipocrit.

Fără să ţină cont de protestul lui, Perrine Morel îi mărturisi:

— Iar adevărul e că mi-ai căzut cu tronc, domnule Hank Frost. Am încasat o sumedenie de şocuri de când ai apărut în acest loc şi sistemul meu nervos vrea compensaţii. Aşa că, ce mai aşteptăm?

— Dar... dar..., se bâlbâi Frost de formă. Apoi nu se mai bâlbâi şi aruncă ţigara. Mâinile brunetei se strecuraseră sub tricoul lui şi zburătăceau uşor pe pieptul şi pântecele lui ca nişte păsări înfrigurate. Din când în când, asemenea unui cioc, vârful unei unghii îi intra în piele provocându-i un fel de descărcare electrică.

Frost se debarasă cât ai clipi de tricou. Păsările deveniră mai

îndrăzneţe. Mercenarul le simţi brusc vibrând din ce în ce mai jos.

Neputând să mai reziste, Frost întinse mâinile spre sânii mici ai brunetei Perrine şi începu să-i mângâie cu tandreţe.

— Hmmm... E bine..., murmură ea atingându-i uşor gâtul cu buzele.

Apoi, lent şi insidios, în timp ce el continua s-o mângâie, buzele ei urmară acelaşi drum ca păsările.

*

Perrine se rostogoli istovită din braţele lui, savurând calmul de după furtună. Apoi aprinse o ţigară Gauloise şi întrebă brusc:

— De fapt, cum ai ajuns aici?

În ciuda urmărilor extazului de mai înainte, Frost îşi puse mintea la treabă cu o viteză uimitoare.

— L-am urmărit pe Fonta, răspunse el, presupunând că inspectorul făcuse cel puţin o vizită la faţa locului.

— Şi nu te-a văzut nimeni?

— Auzi, păpuşo, şi eu sunt de meserie! Ştiu să fiu discret.

— Bineînţeles, răspunse fata suflând gânditoare fumul spre tavanul dărăpănat.

Apoi tăcu. După toate aparenţele, mica poliţistă se mulţumea cu această explicaţie.

Frost aprinse o ţigară. Lăsă fumul să-i coboare până în străfundul plămânilor, gândul îi zbură la Bess şi un pumn rece de oţel îl strânse de stomac.

— Te gândeşti la tipa ta? îl întreba ea de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

Mercenarul răspunse cu un mormăit care putea fi luat drept o afirmaţie.

— S-ar şucări dacă-ar şti?

Frost trase adânc din ţigară.

— Nu, răspunse el cu o voce care se voia liniştită. Nu e genul ei. Meseriile noastre ne fac să trăim multă vreme despărţiţi. Viaţa merge mai departe. Trebuie să ştii să te acomodezi. Şi merge bine în ambele sensuri.

— Înţeleg, zise fata. Înseamnă că între voi e o dragoste nebună dacă rezistaţi în condiţiile astea.

Frost nu zise nimic.

Fumară în tăcere. Perrine ştia că el se gândeşte la Bess. Nu-i purta pică pentru asta.

Deodată americanul tresări şi strivi ţigara. În clipa următoare era în capul oaselor cu revolverul în mână. În încăpere răsuna un fel de ţârâit şi Frost nu-şi putea da seama de unde vine.

— Ce e asta? murmură el.

— Motorola mea, răspunse Perrine Morel. Mă cheamă.

— Dumnezeule! Ce spaimă am tras! Aparatul ăsta afurisit îmi ieşise complet din minte! E ora mesajului?

— Nu. Probabil că s-a întâmplat ceva. Adu-mi aparatul. Mie mi-ar trebui câteva minute să ajung la el şi li se va părea ciudat.

Frost aprinse lanterna şi o aşeză jos. Raza de lumină de la nivelul solului conferea încăperii un aer şi mai sinistru.

Se uită la ceas. Trei dimineaţa.

Ezită.

— Du-te şi adu-mi aparatul! îl îndemnă Perrine. Ce altceva vrei să faci?

Nimic. Ştia asta. Mercenarul se ridică, luă aparatul şi i-l aduse micuţei Perrine Morel blestemându-se în sinea lui. Ea îl luă şi apăsă pe buton. După tot ce se petrecuse între ei, americanul nu se mai simţea în stare să îndrepte revolverul împotriva ei. Ştia că nu ar fi crezut în ameninţarea lui şi că va spune numai ce va dori ea celui cu care se grăbea să stea de vorbă.

CAPITOLUL X

În încăpere se auzi vocea unui bărbat deformată de transmisie.

— Aici, Ariciul. Chem Arleziana. Arleziano, mă auzi? Terminat.

— Te aud perfect, răspunse Perrine. Ce s-a întâmplat, Ariciule?

Schimbare de ton a vocii masculine, care întreba mult mai jovială:

— Ei bine, puicuţa mea, te-am trezit din somn? Nu prea te-ai grăbit să răspunzi! Dacă n-aş fi ştiut unde te afli în momentul ăsta, aş fi jurat că nu eşti singură…

Ochii tinerei femei scăpărară de mânie şi obrajii i se înroşiră.

— În primul rând că nu sunt puicuţa ta, ţăcănitule! În al doilea rând, sper că ai motive temeinice ca să mă trezeşti la ora asta.

Aşezat pe saltea, Mercenarul îşi trecuse braţele în jurul genunchilor şi-i strângea tare. Apoi suspină şi se destinse, înţelegând că Perrine nu-l va trăda. Fata îi făcu cu ochiul şi zâmbi.

— Tocmai am ieşit de la laborator, anunţă Ariciul. Urmele uneia dintre maşini sunt cele ale automobilului Golf cu care Bauer a încercat să forţeze barajul. Amprentele digitale din interior sunt ale lui Bauer, Mohrt şi a altora neidentificaţi. Fonta a vrut să te anunţe imediat ce voi avea rezultatele. Chestie de prudenţă.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Perrine răspunse:

— OK, Ariciule. O să deschid ochii. Mulţumesc. Terminat.

— Hei, Arleziano! Nu-ţi face prea multe probleme! Părerea mea e ca respectivii au aflat ceva şi, în condiţiile astea, m-ar mira să se mai întoarcă.

— Bine, bine! zise Perrine Morel rânjind. Asta e tot?

— Asta e tot. Vom trece pe la tine mâine noapte. Mai repede nu se poate. Fonta e pe o pistă şi lipsa efectivelor, înţelegi…

Frost înregistră imediat informaţia.

— Înţeleg, zise bruneta.

— Ai tot ce-ţi trebuie în privinţa alimentelor?

— Prea mult. Mulţumesc, Ariciule.

— N-ai pentru ce, fătuco!

Perrine Morel întinse aparatul lui Frost cât se poate de natural. Mercenarul îl răsuci un moment între mâini, cu un aer preocupat, apoi se duse să-l agaţe de grindă.

Americanul stinse lanterna, se lungi pe saltea şi întrebă cu jumătate de glas:

— De ce nu le-ai spus de mine?

— Intuiţie feminină. Un tip care aleargă în halul ăsta după tipesa lui nu trebuie trădat. Şi pe urmă, ştiu că în curând va trebui să cedez locul… Aşa că, până atunci, prefer să fii mai bine în mâinile mele, decât în cele ale lui Fontanella.

Frost râse.

— Şi eu prefer asta. Dintr-o mulţime de puncte de vedere…

Perrine se lipi de el să-l sărute. În clipa următoare, Frost se afla într-adevăr în mâinile brunetei. Dar de data asta nu mai reuşea s-o alunge pe Bess din gândul lui.

*

Încă lucind de ploaie, pistele aeroportului Nisa-Coasta de Azur reflectau o lumină orbitoare. După ploile din ultimele zile, soarele binevoia în sfârşit să se arate.

— Crezi că Cornelia se mai află încă în ascunzătoare cu cealaltă fată? întrebă Klaus Grossendorf punându-şi la ochi o pereche de ochelari negri.

Ingrid ridică privirea spre tovarăşul ei solid.

— De unde să ştiu! zise ea cu o voce arţăgoasă. În orice caz, ordinele lui Karl sunt clare. Trebuie găsite şi eliminate amândouă.

— Karl e un glumeţ! El stă liniştit la el acasă! Chestia asta e o adevărată operaţiune sinucigaşă. Probabil că poliţia mişună prin tot departamentul. La prima împuşcătură se vor repezi ca o haită de lupi. N-o să schimbăm mare lucru noi patru care am fost trimişi.

Ingrid nu răspunse imediat. Era ocupată cu gararea maşinii, al cărei portbagaj, echipat cu un fund dublu foarte plat,

conţinea trei pistoale, trei pistoale-mitralieră şi destule muniţii pentru a rezista unui asediu. Ingrid opri motorul maşinii albe şi zise:

— Nu e vorba de noi. E în joc supravieţuirea Brigăzilor de Şoc! Închipuie-ţi ce s-ar întâmpla dacă Cornelia ar vorbi... Cu informaţiile pe care le deţine, poliţia ar putea să distrugă reţeaua. Trebuie să împiedicăm asta cu orice preţ!

— Văd că ai învăţat bine lecţia, zise Grossendorf rânjind.

— Destul! Ascultă, Klaus, nimic nu spune că nu vom reuşi să ne descurcăm. Cunoşti regula noastră de aur: loveşte puternic şi repede! De data asta va trebuie să lovim mai repede ca de obicei, asta e tot.

— Să lovim repede? Când nici măcar nu ştim dacă Cornelia se mai află încă în ascunzătoare! Şi probabil că va trebui s-o căutăm în fiecare tufiş pe un munte înţesat de poliţişti! Dacă nu cumva s-a dus să se ascundă la borfaşii parizieni pe care-i cunoaşte. Eu asta aş fi făcut dacă aş fi fost în locul ei...

Klaus Grossendorf suspină din toţi rărunchii, exprimându-şi astfel scepticismul.

— Acum, nu mai vreau să aud nici o vorbă! zise Ingrid Balsen deschizând portiera. Cu siguranţă că şi pe aeroport sunt poliţişti.

Încuie uşile maşinii, îi dădu ocol să se convingă că totul era în regulă, după care cei doi terorişti se îndreptară spre holul cu pereţi de sticlă.

Asemănător cu o pasăre mare borţoasă, un aparat Airbus A 310 tocmai vira deasupra Mediteranei. După furtuna din timpul nopţii, marea era străbătută de valuri mici cu creste înspumate. Pete lungi, de la un verde de bronz până la un galben de aur, se deplasau în zigzag pe valuri, ca nişte reptile enorme ai căror solzi scânteietori aruncau spre cer fulgere albe.

La bordul avionului, Heinrich Altmann, Georg Schwarzerd, Rudolf Brüning şi Hans Reuben se simţeau încordaţi. Se apropia ceasul acţiunii pentru cei patru terorişti pe care Karl Herschel îi trimitea ca întăriri pentru Ingrid Balsen şi Klaus Grossendorf.

*

— Hei, măgădane! Ar fi timpul să te scoli!

Hank Frost se ridică în capul oaselor, tuşi, se frecă la ochi, apoi se uită imediat la ceas. Aproape unsprezece.

Mereu se întâmpla le fel… Când dormea în junglă, cea mai mică anomalie, printre miile de zgomote ale nopţii, îl trezea imediat şi sărea în picioare cu arma în mână. Când dormea cu o fată – mai ales când această fată îl copleşea cu generozitatea ei – putea să-i cadă şi cerul în cap că tot nu se trezea.

Dar nu era mai puţin adevărat că de la dispariţia iubitei sale Bess nu dormise foarte mult. Noaptea trecută reuşise totuşi să se destindă puţin.

Mercenarul mormăi ceva de neînţeles.

După un drum greu, mesajul brunetei trecuse de la ureche la creier.

— Mie mi-ai spus „măgădane”?

Întrebării sale îi răspunse un gâlgâit.

Frost întoarse capul şi o văzu pe Perrine în faţa ferestrei, spălându-se pe dinţi deasupra unui lighean de plastic. Fata scuipă şi râse.

— O-la-la… Ai fi putut să-mi spui că la trezire eşti morocănos. Pentru mine, „măgădane”, e o alintare.

— Aşa? mormăi Mercenarul distrat. Părinţii tăi ar fi trebuit să-ţi agaţe de gât modul de întrebuinţare înainte de a-ţi da drumul în natură.

— Lasă, zise Perrine, că modul de întrebuinţare l-ai găsit foarte bine singur ieri noapte. Nu-ţi mai aminteşti?

„Alta care stă prost cu romantismul”, îşi zise Frost schiţând un zâmbet. Ea pufni şi se apropie de el.

— Te mai doare glezna? întrebă americanul.

— Mă mai doare puţin dar, după cum vezi, pot să merg.

O rază de soare intra oblic prin ferestruică şi se întindea ca o scurgere de cupru în mijlocul încăperii. Perrine nu purta decât un tricou, chilotul albastru şi bandajul la picior. Parcă părea mai goală decât în ajun, când venise Frost.

Mercenarul îi contemplă formele şi îşi zise că ar fi fost o idee

excelentă pentru începutul zilei dacă mai răsfoia o dată modul de întrebuinţare.

Se ridică în picioare, reuşind astfel să se trezească de-a binelea, şi imediat îi veni mintea la cap. Aşadar, mai întâi lucrurile serioase.

Trebuia să găsească un plan pentru a evita întâlnirea dintre Perrine şi Cornelia Mohrt, care trebuia sa vină spre seară. Frost mai vroia să ştie şi care era acea „pistă" despre care vorbise noaptea trecută numitul Arici.

— Ai vorbit cu Fontanella? întrebă el.

— Nu.

Frost surprinse lucirea vicleană în ochii brunetei şi, instinctiv, întoarse capul spre Motorola. Micul aparat atârna de grindă exact în locul unde îl agăţase el în ajun…

*

În camera care îi fusese pusă la dispoziţie la comisariatul central din Nice, Henri Fontanella se plimba de colo până colo ca un leu în cuşcă. Larue şi Germain stăteau tăcuţi, aşteptând explozia:

— La dracu! răcni brusc corsicanul strivind ţigara sub talpă. Ticălosul ăsta de Hank! Ar fi trebuit să bănuiesc! Şi individa asta… Ar fi fost mai bine să-i accept demisia!

Germain îşi drese discret glasul şi zise:

— Ăăă… Poate că şefii ei n-ar fi văzut asta cu ochi buni.

— Şi cu ce ochi crezi c-au s-o vadă când am să le spun ce-a făcut?

— Nu te ambala, Fonta, interveni Larue cu un ton liniştitor. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, şi nu văd ce-ai câştiga dacă i-ai face chestia asta puştoaicei.

— Până la urmă, zise Germain netezindu-şi mustaţa roşcovană, aproape că ne-a făcut un serviciu alungând bănuiala lui Frost. Acum, din moment ce ştim că e acolo sus, n-avem decât să ne ducem şi să punem mâna pe el.

— Şi CIA? răcni Fontanella, ca un câine gata să muşte. Ai uitat de CIA?

În clipa aceea cineva bătu de trei ori în uşă.

— Intră! strigă inspectorul.

Un bărbat întredeschise uşa şi vârî prudent capul în cameră.

— A sosit raportul lui Michelet.

— Du-te să vezi, Larue, ordonă corsicanul. Vii să-mi spui dacă e ceva interesant.

Larue părăsi încăperea fără să se lase rugat.

Fontanella aprinse o ţigara şi se aşează cu fundul pe masă.

Germain se aşeză pe un scaun, îşi puse picioarele unul peste celălalt şi, cu un gest hotărât, băgă mâinile în buzunarul pantalonilor.

— Ascultă, Fonta, zise el ridicând ochii spre corsican. E sigur că CIA e amestecată în treaba asta. Dovadă cele două mesaje din *Actuel* descifrate de băieţii de la Paris.

Fontanella părea că se linişteşte treptat.

— Mă întreb cum a putut fata să facă o astfel de prostie, zise el. Toată lumea ştie că *Actuel* este una din publicaţiile răsfoite cu cea mai mare grijă de către CIA.

— Tocmai. Pentru asta a şi dat anunţurile.

— Mda, admise corsicanul, poate că a crezut că lucrăm doar la nivel local. Sau că poate vom avea nevoie de săptămâni întregi ca să facem legătura şi că va avea destul timp să-şi rezolve treburile.

— Şi apoi, nimic nu dovedeşte că Frost a fost trimis acolo de cei de la CIA.

— Glumeşti, Germain! *Totul* dovedeşte contrariul! Urmăreşte-mi bine raţionamentul. Cornelia Mohrt ia legătura cu aceşti domni de la CIA şi le propune un târg care îi interesează.

— Pentru ce?

— Probabil pentru că în rândurile Brigăzilor de Şoc suflă un vânt de delaţiune. Eu cred că îi e frică. Aminteşte-ţi de împrejurările morţii lui Bauer. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai convins sunt că acea maşină albă...

Germain scoase mâna din buzunar şi se trase de mustaţă, aproape tresărind de uimire când îşi dădu seama de gestul lui mecanic.

— Ce maşină? întreba el.

— O maşină cu număr de înmatriculare în Germania. Pe tine

nu te miră coincidenţa? Dacă am putea s-o regăsim pe această blondă…

— Visezi cu ochii deschişi…

— Poate că da. Dar să revenim la CIA. Băieţii ştiu că Frost face treabă bună, pentru că a mai lucrat de multe ori pentru ei. Şi mai ştiu că se află aici, pentru că are un mare interes în acest caz. Concluzia: îl angajează pe post de emisar pe lângă fată.

— Ce interes? întrebă Germain strângând tare pumnii în buzunare.

— Bess, fireşte.

— Hei, baţi câmpii, Fonta! Despre inel nu aveau de unde să ştie înainte de a-l fi angajat pe Frost. Iar despre cei doi morţi de la toalete…

— …Nu aveau de unde să ştie că e vorba de domnul şi doamna Pluvinge, doi turişti belgieni care veniseră să se distreze pe Coasta de Azur, pentru că şi noi am aflat abia în dimineaţa asta.

— Mă întreb ce căuta femeia la bărbaţi.

— Pur şi simplu îşi aştepta bărbatul, răspunse inspectorul.

— Mda, probabil, admise Germain. Totuşi asta ne readuce în punctul de plecare. CIA nu avea cum să ştie că Bess Stallmann nu e moartă.

— Ba da. Pentru că a aflat de la Cornelia Mohrt.

Germain se pocni cu palma peste frunte.

— La dracu! Ai dreptate! exclama el. Vrea să-şi salveze pielea şi s-a hotărât să se folosească de toate atuurile.

Germain se trase iar de mustaţă.

— Un motiv în plus pentru ei de a-l angaja pe Frost, continuă Fontanella. Cum crezi că ar fi găsit ascunzătoarea, dacă nu i-ar fi spus cei de la CIA? El n-are elicopter şi nici captatori de căldură.

— Se leagă, recunoscu Germain. În orice caz, după cum ţi-am spus, Perrine ne-a făcut un serviciu adormindu-i bănuiala.

— S-a culcat cu ea, zise Fontanella scârbit.

— Glumeşti! Cunosc câţiva care şi-au încercat norocul şi ar fi trebuit sa vezi cum au fost trimişi la plimbare. Iar eu mă număr printre ei.

Henri Fontanella zâmbi. Era prima oară când Germain îl vedea descreţindu-şi fruntea de când i se comunicase conţinutul ultimului schimb de mesaje cu Perrine Morel.

— Nu e cazul lui, zise corsicanul. Îl cunosc. Fetele se aruncă de gâtul lui ca puricii pe un câine ciobănesc.

— Aşa cu...?

Germain arătă cu degetul spre ochiul stâng.

— Da. Cred că asta le excită.

Germain dădu din cap. Apoi se trase iar de mustaţă.

— Dă-mi o pipă, te rog. Ca să le dau de lucru mâinilor.

— Înţeleg, răspunse Fontanella.

Aprinse o ţigară Bastos de la chiştocul precedentei, apoi îi întinse pachetul lui Germain şi zise:

— Frost a ajuns la ascunzătoare mai repede decât mi-aş fi imaginat. Mi-a trecut prin minte să-l pun sub supraveghere după atentat, dar când am văzut efectivele care mi se pun la dispoziţie, am considerat că am altceva mai bun de făcut cu oamenii mei.

— În privinţa asta ai dreptate, zise Germain pipăind pachetul de Bastos. În trei zile n-am dormit decât o singură noapte.

Fontanella dădu din cap cu o mimică ce spunea că nici el nu se omorâse cu somnul de câteva zile, apoi trase din ţigară şi murmură cu un aer gânditor:

— Cam astfel se prezintă situaţia. CIA o vrea pe Cornelia Mohrt din motive pe care nu le cunosc, dar pe care probabil că le consideră valabile. CIA îl angajează pe Frost ca să nu pară că-şi bag nasul în treburile noastre în cazul în care iese prost. Pe de altă parte, şi eu o vreau pe Cornelia Mohrt. Mai întâi pentru că am o socoteală cu ea...

— Cazul Trudaine?

— Exact. Toate bănuielile mele se îndreaptă spre ea. Pe de altă parte, pentru că reprezintă o şansă nesperată de a da o lovitură mortală Brigăzilor de Şoc. Numai că trebuie lucrat cu mare precauţie.

— Ei, da, aprobă Germain. Trebuie să scurtcircuităm CIA fără să iasă scandal.

— Şi mai ales să-l scurtcircuităm pe Frost fără să-i facem vreun rău.

Fontanella tăcu, trase de două ori la rând din ţigară, apoi continuă:

— Există totuşi un avantaj. Ştiu că Frost va face tot ce-i stă în putinţă ca să ne tragă pe sfoara, dar are două puncte slabe. Prioritatea lui e Bess Stallmann şi nu va trage niciodată în unul dintre oamenii mei.

— Eşti sigur? zise Germain neîncrezător.

— Mai mult decât sigur. Cunosc marfa.

Cineva bătu la uşă.

— Da?

Larue se întorcea cu veşti.

— Să vă spun, începu el fără să se aşeze dar închizând uşa în urma lui. Michelet zice că sus e un calm total. Nici ţipenie de om. Toată lumea se înghesuie la Cannes aşteptând ca Godard să bage altă tartă în gură sau încercând să zărească mecla lui Clint Eastwood la intrarea în Palatul Festivalurilor.

— Au dreptate, zise Fontanella. Cu cât vor fi mai puţini turişti pe înălţimi, cu atât mai mic este riscul unei luări de ostateci.

— Ce te face să crezi asta? întreba Larue.

— Pista pe care mă aflu de ieri seară. Încă n-am avut timp să vă spun nimic, dar ancheta informatică mi-a adus la cunoştinţă că Maurice Rambol are o casa foarte aproape de ascunzătoare.

— Molie? întreba André Germain.

— În persoană, răspunse Fontanella. Mi s-a părut ciudat că nişte germani, chiar cunoscând bine regiunea, au putut să descopere atât de repede un loc unde să se retragă. Pentru că nimic nu poate să-mi scoată din cap ideea că atentatul de la restaurantul Bardou a fost o lovitură improvizată.

— Atunci, zise Germain, înseamnă că ai pus să se facă lista tuturor proprietarilor de case pe un anumit perimetru din jurul ascunzătorii?

— Exact, confirmă corsicanul. Le-a trebuit ceva timp computerelor ca să facă legătura, pentru că Molie a cumpărat casa prin intermediul câtorva inşi. Dar au reuşit să meargă pe fir până la el.

— Nu văd la ce ne foloseşte să ştim că Rambol are o casă în zona aia, zise Larue.

— Poate că ai să vezi dacă am să-ţi spun că e bănuit de a fi lucrat cu Cornelia Mohrt, mai ales în cazuri de tăinuire a unor bijuterii furate.

— Asta e sigur, zise Larue laconic.

— Pe de altă parte, adăugă Fontanella, casa nu e chiar foarte aproape de ruina în care au stat Mohrt şi Bauer. Asta dacă treci pe drum. În schimb, dacă o tai prin pădurea de pini, distanţa dintre ele e mai mică de doi kilometri. Şi în afară de Michelet, care supraveghează împrejurimile ascunzătorii, l-am pus pe Rouillac să supravegheze intersecţia următoare. Iar Bouju s-a postat cinci kilometri mai sus. Astfel avem toate şansele să nu ratăm nici o mişcare suspectă din jurul acestor două centre de interes.

— Asta e sigur, repetă Larue.

— Ceva vehicule în apropierea ascunzătorii? întreba corsicanul.

— Totul a fost controlat după cum ai dat ordin.

— Ei! Nu am spus să fie controlate, ci să fie *supravegheate* şi să mi se anunţe cea mai mică mişcare suspectă.

— Scuze… Am vrut să spun că totul a fost „supravegheat”.

Fontanella suspină.

— Şi care e rezultatul?

— Vreo şase maşini. Vrei amănunte?

Fontanella clatină din cap afirmativ şi Larue continua:

— O maşină 505, de un verde metalizat, înmatriculată în Buouches-du-Rhône. Romieux a observat-o cu binoclul. S-ar părea că n-a regretat.

— Ce?

— A putut să asiste la o partida de amor pe cinste.

— Au stat în maşină?

— Da. Ba chiar s-au încuiat înăuntru.

— Nu prezintă importanţă, zise Fontanella.

— Romieux pretinde că i-a recunoscut pe amândoi. După părerea lui, fata e o prostituată din Nisa iar tipul inspector la impozite.

— Şi tu înghiţi prostiile astea?

Larue luă o mutră încurcată.

— Ăăăă… Bineînţeles că nu, mormăi el.

Fontanella şi Germain fură gata să izbucnească în râs.

Corsicanul redeveni serios şi zise:

— Să-i dăm de-o parte pe cei care s-au oprit fără să coboare şi pe cei care au coborât doar să urineze. Ceilalţi?

Larue îşi consultă hârtiile.

— Da, răspunse el după câteva secunde. Un grup de tineri în două maşini. Cinci tipi şi o fată. Au venit cu un BMW gri şi o maşină 205 albă. Au plecat după vreo douăzeci de minute.

— Ştii numerele?

— Ăăăă... da.

Larue aruncă din nou o privire în hârtiile pe care le avea în mână.

— BMW-ul era înmatriculat în Alpii Maritimi şi maşina albă în Germania.

— La dracu! răcni Fontanella.

Germain înţelesese. Se ridică brusc şi-şi vârî o ţigară între buze.

— Cine a observat-o? întrebă Fontanella.

— Lambert. Stai să-ţi citesc descrierea făcută de el. Fata foarte blondă, aparent mică de statură, ochi de culoare deschisă, poate verzi, dar nu e sigur din cauza distanţei şi a soarelui...

— Nu cumva avea nasul pârlit de soare? întrebă imediat Fontanella.

— Ba da, răspunse Larue mirat, dar Lambert...

— La dracu! strigă din nou Fontanella.

— Ea e, zise Germain.

— Poate-mi explicaţi şi mie.

— Fata de la baraj! exclamă Fontanella. Larue, trimiţi imediat un mesaj lui Michelet. Trebuie neapărat să găsească aceste două maşini, dar nu care cumva să intervină. Să le localizeze şi să le supravegheze mişcările. Eu mă reped sus cu Germain. Dacă primeşti mesaje importante, mi le trimiţi prin radio.

— OK.

Fontanella deschisese deja uşa. Dar se opri şi se întoarse ca să adauge:

— Tu rămâi aici ca să asiguri legăturile şi nu te mişti fără

ordinul meu. Trimite un mesaj şi pompierilor. Cere-le să fie pregătiţi să intervină. Şi elicopterele să fie gata de decolare dacă vor primi ordin. Spune-le că dispoziţia vine direct de la comandantul Prouteau. Ca să pună mai mult suflet. Îl voi anunţa imediat.

Inspectorul ieşi pe culoar şi plecă în pas alergător urmat de Germain care murmura în mustaţa lui roşcată:

— La naiba! La naiba! La naiba!

— Schimbă placa, mormăi Fontanella.

— La naiba, Fonta! Cu puţin noroc, s-ar putea să fi dat chiar de capătul cel bun!

*

— Şi ultima lovitură! exclamă cu o voce triumfătoare, Maurice Rambol, zis Molie.

Fernand Russel, alias Borţosul, se uită la el cu o strâmbătură scârbită.

— O ultima partidă înainte de gustare? propuse Rambol.

— Cu un încornorat ca tine, nu mersi, bombăni Russel. Ai curu' tare la jocurile de noroc.

— Ia să vezi ce-ţi răspunde curu' meu!

Molie ridică un picior şi dădu drumul unui pârţ răsunător care porni în cucerirea atmosferei.

Pe salteaua jegoasă unde era întinsă, la celălalt capăt al încăperii, Bess întoarse capul ca să nu vadă spectacolul. Din păcate, nu putea să-şi ţină tot timpul nasul şi urechile astupate.

Americanca se întreba cât timp va mai trebui să suporte obscenităţile celor doi borfaşi. Căci tipii aceia nu erau terorişti. Nu înţelegea de ce Cornelia îi angajase pe acei indivizi josnici s-o păzească.

Până acum Bess fusese totdeauna mândră de capacitatea ei de a face faţă dificultăţilor vieţii. Totuşi de data asta se simţea gata să cedeze. Să cedeze de disperare. Unde era Frost? Ce făcea? Şi Henri? Reuşiseră să găsească vreo pistă? Poate că aşteaptă ca terorista să le anunţe condiţiile.

Bess cunoştea regula universală: fără negocieri. Nu-şi făcea

nici o iluzie. Francezii nu aveau să facă o excepţie pentru domnişoara Bess Stallmann, ziaristă la INB *Telecommunications News Service*. Nu cedau şantajului teroriştilor. Va găsi Frost un mijloc ca s-o poată salva? Frost? Dacă mai era cumva în viaţă! Din frânturile de conversaţii auzite, Bess înţelesese că Bauer detonase o bombă în micul restaurant de la La Napoule.

Când îşi venise în simţiri în casa aceea dărăpănată, se pomenise singură cu Cornelia Mohrt. Pe care o recunoscuse imediat. O figură notorie a terorismului internaţional. O turbată, mult mai periculoasă decât Wolfgang Bauer.

Germanca o interogase. O lovise.

Bess îi spusese cine era şi pentru ce îl urmărise pe Bauer. La ce bun să nu-i spună? A doua zi, Cornelia Mohrt începuse să se arate nervoasă. Întărise legăturile tinerei ziariste şi plecase. Bess auzise motorul unei motorete.

După o oră, acelaşi zgomot anunţase întoarcerea teroristei. Cornelia Mohrt traversase încăperea cu un ziar în mână. Ceva mai târziu, americanca o auzise plângând apoi mergând de colo-colo şi vorbind singură. Bess nu înţelesese ce spunea. În cele din urmă, Cornelia plecase din nou. Bess presupusese că terorista trimisese un mesaj, căci la căderea nopţii veniseră cei doi borfaşi.

Americanca auzise apoi ecourile a ceea ce i se păruse a fi o negociere financiară, după care fusese târâtă, tot legată fedeleş, până la o potecă unde fusese urcată într-o maşină, îşi amintea de crengile care îi zgâriaseră faţa şi mâinile. După aceea se cufundase în întuneric. Căci fusese legată la ochi.

Apoi ajunseseră la casa aceea mică. Traseul nu fusese lung. Iar Bess presupunea că fusese plimbată ca să nu se poată orienta. Ştia însă că se aflau în aceeaşi regiune. Simţea acelaşi miros de pin, auzea ţârâitul greierilor ziua şi noaptea. La noul loc de detenţie fusese dezlegată. Dar era tot timpul supravegheată de cei doi bandiţi, înarmaţi cu pistoale. Cu excepţia mersului la toaletă, unde era însoţită de Cornelia Mohrt.

— Haide, zise Molie, trage un gât! O să te înviореze.

Bess auzi gâlgâitul vinului turnat în pahar.

Paznicii ei îşi petreceau tot timpul bând, spunând glume şi jucând cărţi. Fără a mai vorbi de restul...

Fräulein Mohrt părea foarte nesăţioasă. Şi nu făcea mofturi când era vorba să-şi aleagă partenerul. Molie şi Borţosul erau amândoi la fel de respingători. Trebuie spus că nici tânăra germancă nu era prea atrăgătoare. De când era acolo, Bess începuse s-o cunoască foarte bine. Cornelia Mohrt se plimba totdeauna pe jumătate goală şi primea cu o plăcere făţişă mângâierile dezgustătoare ale lui Molie şi Borţosu.

— În sănătatea ta! exclama Molie. Bess auzi paharele ciocnindu-se, apoi vinul coborând în jos pe gât. După care urmă un râgâit în cascadă.

— La fix! zise Borţosul cu admiraţie.

Nou gâlgâit al vinului în pahare.

Deodată se deschise uşa şi intră Cornelia.

— Salut, Corni!

— Salut, băieţi!

Bess întoarse repede capul. Germanca nu avea pe ea decât un slip. Prin pielea ei albicioasă se zăreau venele groase pe picioare, pe braţe şi mai ales mamelele ei enorme care semănau cu nişte ugere. Avea aureole mari de culoare roz, care te duceau cu gândul la nişte feliuţe de cârnat.

„Dacă aş fi fost bărbat, ar fi trebuit sa mă plătească scump ca s-o călăresc”, îşi zise americanca. Cel mai mult o impresiona privirea ei. Cornelia Mohrt avea nişte ochi de un gri-albastru, foarte palizi. Nişte ochi reci, tulburi, inexpresivi, care nu se luminau decât atunci când pe trupul ei se aşeza mâna unui bărbat.

— Auzi, Corni, să ştii că ne-am cam săturat de conserve, zise Molie. Când se termină circul ăsta?

— Vă plătesc destul de bine, băieţi! Puteţi să fiţi şi voi răbdători, nu?

— Asta e adevărat, Molie, interveni Borţosu. Nu avem de ce ne plânge.

Cornelia ajunsese lângă masă. Grăsanul întinse mâinile, o apucă de fund şi zise:

— Eu prefer cel mai mult la ea ce face pe gratis. Dacă toate fetele revoluţionare sunt ca tine, fătuca mea, cred că până la

urmă o să mă convertesc.

Bess văzu ochii şi obrajii fetei aprinzându-se de dorinţă. Americanca întoarse capul spre perete şi ţinu ochii închişi.

— Voi pleca, îi anunţă Cornelia.

— Nu! zise Borţosul. Ce-o să mă fac fără tine?

Bess auzi un geamăt evocator, apoi vocea răguşită a Corneliei protestă:

— Termină o clipă cu pipăitul, ca să-ţi pot explica. Apoi vei avea tot ce-ţi doreşti.

— Şi eu? mormăi Molie.

— Şi tu, lichea. Voi avea puţin timp şi pentru tine.

— Vrei un păhărel, Corni? propuse Borţosul.

— Nu, mulţumesc.

— Atunci, zi! o îndemnă Molie nerăbdător.

Bess auzi picioarele unui scaun trosnind. Cornelia se aşezase pe genunchii Borţosului.

— Uite, zise terorista. În seara asta trebuie să iau legătura cu clienţii mei. În principiu, dacă totul se petrece cum vreau eu, vor veni după americancă peste vreo patru zile. Contez pe voi ca s-o supravegheaţi bine şi s-o restituiţi întreagă. De altfel, banii nu-i veţi primi decât atunci. Nu pot să spun cum arată cel care va veni după ea, dar pot să vă spun că trebuie s-o predaţi numai celui care va cunoaşte parola. Altfel rămâneţi fără lovele.

Bess nu mai voia să se refugieze în somn. Era numai urechi dar încă nu-i venea să creadă. Chiar se apropia sfârşitul calvarului?

— Hei, ne crezi nişte idioţi? bombăni Molie.

— Nici vorbă. Recapitulez derularea operaţiunilor.

— La dracu! Va trebui să mucezim alte patru zile aici! zise Borţosul.

— Poate chiar cinci, preciza Cornelia Mohrt. Puţină, răbdare, ce dracu! Suma e destul de frumuşică!

— Nu e vorba de asta, interveni Molie. O să ne lipseşti.

— Pe la două voi pleca în recunoaştere. Până atunci avem destul timp să-i tragem o distracţie. După aceea mă voi întoarce ca să mă pregătesc pentru marea plecare şi am să vă părăsesc la căderea nopţii. Haide, vino, Molie. Tu vei fi

primul, pentru că eşti mai supărăcios.

Înainte de a ieşi Cornelia zise:

— Dacă îmi simţiţi prea tare lipsa, domnişoara vă stă la dispoziţie ca să vă consoleze. Am promis că o voi preda întreagă, nimic mai mult. Dacă nu-i stricaţi ceva, n-am nimic împotrivă să vă serviţi de ea din când în când.

— Aşa e, aprobă Borţosul. Ce ne împiedică s-o ciocănim?

— Nu înainte de plecarea mea, preciză Cornelia. Altfel o să vă fac o scenă de gelozie!

Cei trei monştri izbucniră în râs. Apoi uşa se închise în urma Corneliei Mohrt şi a lui Maurice Rambol, zis Molie.

Bess simţi un fior rece pe şira spinării. Mai bine să moară decât să aibă de-a face cu nişte indivizi atât de respingători…

*

Hank Frost aprinse o ţigară Camel şi se aşeză din nou pe salteaua pneumatică. În el se strecurase îndoiala. Atitudinea brunetei se schimbase radical. De parcă ar fi primit instrucţiuni. Îi pregătise masa şi-l servise ca pe un paşă.

Mercenarul abia o cunoscuse, dar nu era nevoie să fii mare psiholog ca să înţelegi că ăsta nu era genul micuţei poliţiste. Nici nu înghiţise bine ultimul dumicat şi Perrine Morel îl şi trăsese pe saltea să facă dragoste.

Acum, tot numai cu tricoul pe ea, franţuzoaica făcea curat cu ajutorul unei mături găsite în camera vecină.

Mercenarul se ridică în picioare şi lăsă înadins să-i cadă scrumul pe jos. Nici un reproş. Din ce mai suspect.

Frost se aşeză pe pervazul ferestrei şi continuă să fumeze privind-o pe fată trebăluind.

*

La trei kilometri spre nord, cei şase terorişti stăteau în cerc pe o stâncă mare şi plată. Discuţia era aprinsă.

— Trebuie să ne dai mai multe detalii, insistă Ingrid Balsen.

— Să ştii, camarade, că acest gen de detalii nu sunt treaba mea! replică Schwarzerd.

— Un tip cu o panglică neagră la ochi care călărea o fată, care nici măcar nu-şi dăduse jos tricoul, într-o casă ruinată! Nimic altceva.

— Şi motocicleta? Asta n-ar putea să ne ajute la identificarea lor?

— Cam greu, recunoscu Hans Reuben. Nu avem destul timp pentru acest gen de anchete.

— Va trebui totuşi să ştim cine sunt tipii ăştia doi, zise Rudolf Brüning.

— Mutre necunoscute, continua Schwarzerd. Pot să te asigur de asta. I-am observat cu atenţie pe fereastră preţ de aproape un minut. Şi să ştii că n-a fost deloc uşor, pentru că-şi schimbau tot timpul poziţia.

— Eşti sigur că fata nu era Cornelia? întrebă Ingrid.

— Bineînţeles, fir-ar să fie! Era o brunetă mică. Ce, nu-i cunosc eu curul Corneliei?

— I-ai tras-o? vru să ştie Altman interesat.

— De mai multe ori, nenică.

— Mă mir că unii nu sunt dezgustaţi, murmură Ingrid cu un ton dezaprobator.

— Camaradă Balsen, zise Georg Schwarzerd, nu-mi plac reflecţiile de mironosiţă. Poate că nu e o Venus, dar află că Cornelia nu te lasă niciodată cu buza umflată! Face nişte chestii pe care nu ţi le-ai imagina nici în visele tale cele mai nebune, pentru că nici măcar nu ştii că există aşa ceva!

— Află că nu visez niciodată, replică tăios Ingrid. Şi dacă ar trebui să visez, cred că n-aş visa astfel de porcării lipsite de interes.

— Tăcere! exclamă Klaus Grossendorf. Ne aflăm aici ca s-o găsim pe Cornelia, nu ca să delirăm pe marginea aventurilor lui Georg. După părerea mea, dacă fosta noastră camaradă se ascunde în continuare în casa aceea, atunci trebuie să iasă din când în când ca să-şi cumpere de mâncare. Nu era acolo o motoretă?

— Ba da, răspunse Ingrid Balsen.

— Acum nu mai era. Este deci posibil ca Cornelia să fi plecat cu motoreta la cumpărături într-un sat învecinat. Cele două turturele văzute de Georg au sosit probabil în lipsa ei. Au

găsit locul gol şi s-au hotărât să facă din el pentru câteva ore cuibuşorul lor de nebunii.

— Posibil, zise Rudolf Brüning. În cazul ăsta trebuie s-o căutăm pe Cornelia în satele din jur. Ascultă, Georg, n-ai spus tu că fata avea o gleznă bandajată?

— Ba da. Şi? Poate că au căzut cu motocicleta.

— Nu ne pasă, zise Grossendorf.

— Asta aşa e, aprobă Ingrid Balsen, nu e treaba noastră. Consider însă inutil să ne pierdem timpul scotocind satele. Dacă a plecat după cumpărături, Cornelia trebuie să revină. Propun să ne întoarcem acolo şi s-o aşteptam.

— Tu ce crezi că a făcut cu americanca? zise Hans Reuben. A luat-o pe portbagaj?

Ingrid dădu din umeri.

— Mă întreb cum de poţi să pui întrebări atât de idioate! Fata o stingherea şi a lichidat-o. E toată lumea de acord să ne întoarcem acolo sau are cineva o altă idee mai buna?

— Şi dacă motocicliştii amorezaţi mai sunt încă acolo? întrebă Reuben.

— Îi lichidăm şi pe ei, decretă Ingrid Balsen.

Până atunci nu avusese niciodată ocazia să folosească o armă de foc împotriva unei ţinte vii. Gândul că acum va putea să împuşte pe cineva îi provoca o excitare senzuală de o mare violenţă.

— O să facă zgomot, obiectă Reuben.

— Am surdine în portbagajul maşinii mele. Deci?

— Trebuie să ne întoarcem acolo, zise Grossendorf. Toată lumea e de acord?

Ceilalţi cinci aprobară cu toţi dând din cap. Democraţia funcţionase şi teroriştii se întorceau la maşini.

*

Mercenarul aruncă chiştocul ţigării în ligheanul cu apă, apoi aruncă totul pe fereastră.

Perrine părea din ce în ce mai stingherită.

Frost îşi îmbrăcă pantalonii de piele, îşi puse şosetele umede, cizmele, tricoul şi geaca. Apoi se proţăpi în faţa

brunetei, acordându-i o ultimă şansă.

— Eşti sigură că nu ai avut nici un contact radio cu colegii tăi?

— Bineînţeles! De ce?

— Pentru că aparatul nu mai e tot în locul ăla.

— La dracu! exclamă fata fără să vrea.

Perrine îşi duse imediat mâna la gură. Prea târziu. Bluful lui Frost mersese şi mica poliţistă se trădase.

— Ştiu că mă aflu aici?

— Ce tot spui? N-am avut nici un contact.

— Nu căuta vreo stratagemă, pentru că e inutil, îi zise Mercenarul. Mai bine spune tot! Altfel ar însemna timp pierdut pentru amândoi şi m-ar obliga să-ţi trag câteva scatoalce ca să-ţi dezleg limba.

— N-ai s-o faci.

— Nu, că o să mă jenez!

Frost ştia că e capabil s-o facă. Privirea lui deveni ameninţătoare. Deodată o văzu că tremură aşa cum tremura în ajun. Şi după câteva secunde izbucni:

— La dracu! Da, ei m-au chemat! Mi-au spus că lucrezi pentru CIA şi le-am spus că eşti aici. Ieri m-ai minţit, aşa că asta o să-ţi fie învăţătură de minte. Ticălosule!

— Şi presupun că trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. De asta te tot gudurai pe lângă mine, scorpie!

Perrine strânse din buze fără să spună nimic. Frost continuă:

— Vrei să ştii ce cred despre tine?

— Nu.

— Îţi voi spune totuşi. Eşti drăguţă, dotată pentru sportul în cameră, dar cam prea impulsivă şi necugetată ca să fii o poliţistă bună.

— Gura, falocratule! Eşti la fel ca toţi ceilalţi… Mereu gata să arăţi că tu eşti cel mai bun dând lecţii tipelor!

— Ei, da, frumoaso. Şi-am să-ţi dau una imediat ca să te facă să gândeşti.

— Nu pune mâna pe mine!

— Hei, parcă mai devreme ziceai altfel…

— Obsedatule!

Mercenarul zâmbi în colţul gurii, întoarse spatele brunetei şi

desprinse cearceaful care atârna în faţa uşii.

— Ce faci? întrebă ea alarmată, văzându-l cum rupe cearceaful în fâşii.

Nici un răspuns. Stupefiată, fata stătea ţintuită locului. Apoi pricepu brusc şi strigă:

— Ah, nu!

— Ba da, *baby,* răspunse calm Mercenarul.

Fata o luă la fugă uitând de gleznă.

— Au! strigă ea căzând în genunchi.

În doi timpi şi trei mişcări, tânăra poliţistă se pomeni înfăşurată ca o mumie, sub privirea ironică a lui Frost.

— Ticălosule! izbucni ea, în timp ce Frost o transporta spre salteaua pneumatică.

— Vrei să stai pe pământ? zise Frost rânjind.

— Nemernicule! Jigodie! Lichea!

— O-la-la! asta e cam mult pentru urechile mele sensibile.

Mercenarul confecţionă un căluş solid şi i-l puse la gură. Apoi îşi strânse repede lucrurile şi, având o inspiraţie bruscă, se întoarse spre lădiţa de lemn, lua blugii şi chiloţii fetei.

— Ultima precauţie, adăugă el râzând. Chiar dacă vei reuşi să te dezlegi, ceea ce m-ar mira foarte tare, poate că n-o să te tragă inima să te plimbi prin natură cu curul gol.

În cameră răsună un mormăit înăbuşit de căluş. Frost nu înţelese, dar presupuse că era ceva destul de urât.

Ieşi, armă revolverul Smith & Wesson, puse tot materialul în sacoşele motocicletei, încalecă şi o luă din loc.

*

Motorola inspectorului Michelet, care făcea de gardă pe drumul din apropierea ascunzătorii, emise un ţârâit deosebit. Poliţistul apucă aparatul agăţat la centura şi apăsă pe buton.

— Aici Buburuza. Aici Buburuza. Chem Scarabeul.

— Scarabeul. Aici Scarabeul. Te ascult, Buburuză.

— I-am reperat. Coboară spre ascunzătoare. Vor fi la tine în aproximativ doua minute.

— Am recepţionat. Mulţumesc, Buburuză. Terminat. Michelet întrerupse legătura şi adresă un semn oamenilor săi strigând:

— Ascundeţi-vă! Repede! Se întorc!

În secunda următoare toata lumea era cu burta la pământ. Deja se auzea zgomotul motoarelor venind dinspre vârf. Michelet văzu maşinile trecând. Ambele se opriră la circa două sute de metri de intrarea drumului năpădit de vegetaţie.

Ingrid Balsen coborî prima din maşina ei albă, urmată de Grossendorf. Ceilalţi patru ieşiră din automobilul BMW. După un rapid tur de orizont, se desfăşurară şi pătrunseră fără teama în pădurea de pini.

După ce parcurseră vreo douăzeci de metri, teroriştii se opriră brusc când auziră zgomotul unui motor de motocicletă.

— Ăştia trebuie sa fie amorezaţii care revin la lumea civilizată, murmură Schwarzerd.

Ingrid Balsen făcu un semn şi grupul se puse din nou în mişcare, deplasându-se în aşa fel încât să formeze un cerc în jurul casei ruinate.

*

Frost ajunse la ieşirea de pe drum şi opri motocicleta. Cu ambele picioare sprijinite pe sol, de o parte şi de alta a motocicletei, Mercenarul îşi potrivi casca care îi acoperea tot capul şi trase fermoarul gecii. Soarele era puternic. Americanul simţi sudoarea picurându-i sub cască, pe frunte şi la ceafă. O picătură vagaboandă îi coborî de-a lungul spatelui şi reuşi să i se strecoare până în pantalonii de piele.

Dar Frost nu-şi făcea probleme. Imediat ce va lua viteză, căldura va deveni mult mai suportabilă.

În curând avea să apară Fontanella. Când? Frost nu ştia.

Mercenarul trebuia s-o ia înaintea corsicanului şi s-o intercepteze pe Cornelia Mohrt mai înainte ca ea să ajungă la ascunzătoare şi să nimerească în mâinile poliţiei franceze.

Până la lăsatul serii trebuia s-o găsească. Dar de unde să înceapă? Cel mai bine ar fi fost să urce spre vârf. Conform hărţii, casele erau rare coborând spre Grasse.

Frost hotărî să ia primul drum la dreapta şi să-l bată în lung şi-n lat după ce-şi va lăsa motocicleta într-un colţ liniştit. Dacă Cornelia Mohrt venea de sus, avea toate şansele s-audă şi să

ajungă la ea la timp. Dacă venea de jos, o dădea în bară.

Pe drumul îngust nu se auzea nici un zgomot. Frost viră la dreapta şi porni spre vârf.

*

— Cobra, mă auzi? întreba Michelet.

— Da! striga Germain în receptorul de la bordul maşinii Renault 25.

— Pleacă. O şterge spre nord-est.

— OK, Scarabeule, am recepţionat. Îl luăm în urmărire. Anunţă Ariciul şi Buburuza.

— Am înţeles. Terminat.

Fontanella apăsă pe acceleraţie. Maşina făcu brusc un salt înainte.

— Ho! Fonta! exclamă Germain. Vrei să ne răsturnăm?

— N-ai grijă, frumosule. Ştiu să mânuiesc volanul. În nici două minute, vom fi în coasta lui Frost.

*

Pe tâmpla Corneliei Mohrt apăru o picătură de sudoare, apoi două, apoi trei, după care se uniră şi se scurseră sinuos de-a lungul obrazului, părură că ezită în dreptul maxilarului şi, în cele din urmă, căzură brusc pierzându-se între sânii ei mari. Pielea obrajilor, de obicei palidă, avea culoarea unei cireşe coapte.

Cornelia se opri un moment să-şi tragă sufletul, blestemând ca nu luase o pălărie. Soarele o bătea puternic în cap, provocându-i o migrenă insuportabilă. Steluţe mici începură să-i scânteieze în faţa ochilor. Înţelese că era la un pas de insolaţie.

Şi greierii! Ţârâitul lor neîncetat îi umplea urechile. Avea impresia că în capul ei se instalase un roi de albine.

— Curaj, Cornelia! murmură ea. Ascunzătoarea e de-acum aproape. Înăuntru e răcoare, e apă, e...

Amuţi. Era un zgomot nou sau o halucinaţie. Epuizată, Cornelia se ghemui în spatele unui desiş şi aşteptă gâfâind.

*

Klaus Grossendorf făcu semn camarazilor săi să se apropie de el fără zgomot.

— Ai văzut ceva? şopti Ingrid.

— Acolo, la zece metri. În spatele tufişului. Sunt sigur că e ea.

Pe buzele numitei Ingrid Balsen apăru un zâmbet plin de cruzime. Ceilalţi patru veniră lângă ei privind-o întrebători. Fata le arătă spre tufiş.

— S-a ascuns acolo. Se fereşte. O vom lua discret pe la spate.

Cornelia se ridică şi făcu un pas înainte. Probabil că i se păruse. Căldura insuportabilă îi lua minţile. Îşi simţea limba cleioasă. Capul o durea cumplit.

Acum casa se vedea foarte bine.

O lovitură năprasnică se abătu peste ceafa ei.

Cornelia Mohrt scoase un geamăt sugrumat şi se prăbuşi pe covorul format din ace de pin. Patru tipi o apucară de mâini şi de picioare şi grupul o porni în pas alergător spre maşini.

După nici un minut, Cornelia Mohrt, leşinată, era instalată pe bancheta din spate a maşinii BMW, între Brüning şi Reuben. Schwarzerd demară şi o porni pe urmele maşinii albe care ajunsese deja pe drum.

CAPITOLUL XI

— Se cară, şefule, zise Lambert cu binoclul la ochi.

— Mulţumesc, remarcasem şi eu, mormăi inspectorul Michelet.

— Erau patru în BMW. Acum sunt cinci.

— Şi câţi în maşina albă?

— Tot doi.

— La dracu! Asta nu e normal deloc.

— Par foarte grăbiţi.

Michelet nu răspunse. Apucă imediat aparatul Motorola.

— Aici Scarabeul. Aici Scarabeul. Apel către toate unităţile. Peugeot şi BMW au trecut din nou pe lângă noi şi se îndreaptă cu mare viteză în direcţia Courségoules. Au venit şase şi au plecat şapte. Terminat.

— Un tip sau o tipă? strigă Fontanella.

Mâna dreaptă a lui Germain era crispată ca o gheară pe centura de siguranţă.

— Ce?

— Persoana în plus. Întreabă dacă e femeie sau bărbat.

Cu ţigara stinsă în colţul gurii, André Germain se aplecă înainte şi apucă receptorul.

— O fată blondă, anunţă el punând receptorul la loc.

— Uf, suspină Fontanella. Am crezut că au pus mâna pe Perrine. Să ne mişcăm mai repede!

— Nu crezi că…

— Că ce? întrebă Fontanella accelerând.

— Că mergi cam… Nu, nimic, se bâlbâi Germain, agăţându-se de centură ca un naufragiat de un rest de epavă.

Cauciucurile maşinii scârţâiau pe asfalt. Germain se făcu alb la faţă. Deodată ţipă de durere.

— Ce-ai păţit? întrebă Fontanella fără să-şi ia ochii de la drum.

— Nimic, răspunse Germain cu o voce stinsă şi privind cu mirare degetele de la mâna stângă.

Între degetul mare şi arătător, Germain ţinea trei fire lungi smulse din mustaţa lui roşcată.

— La dracu! exclamă Fontanella.

Maşina îşi încetini brusc viteza.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Germain dând drumul la firele de păr pe mocheta cenuşie a maşinii.

— Cele două maşini!

— Ei?

— Se află între Frost şi noi, bătrâne Germain. Iar eu cred că fata din maşina albă face parte din Brigăzile de Şoc. Va trebui să continuăm supravegherea discretă dacă vrem să ne ducă la Bess.

— Mersi! N-am nevoie de atâtea explicaţii.

Fontanella dădu din umeri agasat.

— Nu de asta e vorba, găgăuţă! Dacă îi vom lua la viteză şi-l culegem pe Frost de sub nasul lor, s-a zis cu discreţia. Vreau să ne ducă la ascunzătoarea lor.

— Crezi că au o ascunzătoare foarte aproape?

— Evident, găgăuţă. Acolo o ţin sechestrată pe americancă. Şi dacă aşa stau lucrurile, atunci e vorba de casa lui Molie, dar vreau să fiu sigur înainte de a interveni.

— Auzi, Fonta…

— Da?

— N-ai putea să nu-mi mai spui găgăuţă?

— Ţi-am zis găgăuţă? Eu?

— Tu. Mi-ai zis găgăuţă.

— Scuză-mă. Din cauza enervării. Voiam să spun că înainte de a intra în horă, trebuie să aşteptăm să-l depăşească pe Frost sau ca unul dintre ei s-o ia în altă direcţie. Transmite mesajul lui Rouillac şi Bouju.

— Ce să le spun?

— Să-şi împartă sarcinile. Unul continuă să supravegheze maşinile, celălalt se ocupă de Frost.

Germain se grăbi să intre în acţiune.

— Aici, Cobra. Aici, Cobra. Mesaj pentru Arici şi Buburuza. Unul dintre voi să continue cu supravegherea maşinii albe şi a BMW-ului, iar celălalt pleacă cu o maşină în întâmpinarea lui Frost, care vine spre Courségoules pe o motocicletă Honda 750 de culoare albă. Terminat.

Vocea lui Rouillac:

— Recepţionat, Cobra. Peugeot-ul alb a pătruns în raza noastră de observaţie, urmat de un BMW cenuşiu. Cotesc la stânga şi par să se îndrepte spre esplanada stâncoasă. Nu le pierdem din vedere. Terminat.

Câteva secunde mai târziu, se auzi vocea lui Bouju:

— Aici Ariciul. Aici Ariciul. Trimit un om ca să intercepteze motocicleta Honda albă. Terminat.

Contrar obiceiului şi pentru a doua oară într-un timp foarte scurt, Henri Fontanella răcni:

— La dracu!

Acceleră din nou şi îi explică lui Germain:

— La dracu şi la toţi dracii! Cele două maşini au făcut la stânga! Putem să băgăm tare pe urmele lui Frost. Cheamă-l din nou pe Bouju. Spune-i să se ducă la Michelet pe cărări ocolite şi să meargă împreună să vadă ce face Perrine. Să-l lase baltă pe Frost. Mă ocup eu de el.

Din nou alb la faţă de frică, inspectorul Germain transmise mesajul. Răspunsul veni aproape imediat.

— OK, Cobra. Cobor la Michelet. În privinţa lui Frost n-am ce să mai fac. Am păstrat un Renault 18 din motive de mobilitate şi l-am trimis pe Delage cu o altă maşină care nu are radio. Terminat.

— Nu se poate..., murmura Fontanella. Şi pe Delage! Îl cunosc. E capabil să tragă fără somaţie.

— Mulţumesc, Ariciule. Terminat, zise Germain punând receptorul la loc.

— Pune-te în locul lui, Fonta. A făcut cum a fost mai bine cu ce avea la dispoziţie. Maşina lui va reuşi să intercepteze o motocicletă care urcă pe acest drum îngust. Şi eu aş fi făcut la fel dacă eram în locul lui. Aş fi păstrat cealaltă maşină în rezervă.

Fontanella nu răspunse. Cu mâinile crispate pe volan, corsicanul apăsa mereu pe pedala acceleraţiei.

*

Drumul perpendicular trebuia să fie acum destul de aproape.

Frost se opri şi-şi scoase mânuşa dreapta. Tocmai voia să

scoată harta din buzunar când auzi în spatele lui un scrâşnet de cauciucuri şi duduitul unui motor puternic solicitat din plin. Primul lui reflex fu să se ascundă în pădurea de pini, după cum făcuse cu un minut în urmă, când fusese depăşit în mare viteză de o maşină albă şi de un BMW.

Numai că de data asta locul era prost ales. În dreapta lui terenul urca aproape perpendicular, iar în stânga era râpa abruptă.

Frost trase fermoarul gecii şi-şi puse din nou mânuşa de piele. Duse motocicleta până pe marginea râpei, aruncă o privire jos şi înţelese imediat.

— La dracu! izbucni el.

Porni mai departe în forţă. În gură avea un gust acid. Se simţea ca un animal hăituit. Culcat pe motocicletă, atingând uşor pământul la fiecare viraj, Mercenarul gonea înainte. Motocicleta se comporta bine, dar pe drumul acela îngust şi sinuos nu ştia dacă va rezista multă vreme în faţa maşinii care îl urmărea. Pentru că acum era cât se poate de sigur. Maşina albastră care luase virajul în derapaj controlat era maşina lui Fontanella.

Pornit cu toată viteza în această cursa disperată, Mercenarul ştia că cea mai mică greşeală putea să-l ducă la o prăbuşire mortală. Putea să scape de Fontanela dispărând în natură. Dar deocamdată drumul era mărginit de râpă şi de un perete stâncos. Unde era poteca?

Mercenarul strânse din dinţi şi speră că o va vedea ivindu-se foarte repede undeva în dreapta lui.

Apoi speranţa se spulberă într-un răcnet de furie. O maşină mică sosea din sens invers cu farurile aprinse. După zigzagurile pe care le făcea între peretele stâncos şi râpă, Frost înţelese că cel de la volan era omul lui Fontanella şi că era hotărât să nu-l lase să treacă.

Maşina Renault 25 era acum în spatele lui. Plexiglasul căştii şi sudoarea care îi curgea peste ochi îl împiedicau să aprecieze bine distanţa în oglinzile retrovizoare, dar se vedea clar că maşina albastră îl va prinde foarte repede din urmă.

Frost încetini uşor, urmărind ritmul regulat în care maşina din faţa lui trecea de la o margine la alta a drumului. Numără

în gând secundele. Dacă calcula bine, poate că putea să treacă. Fentând la dreapta, îl va îndemna pe celălalt să încerce să-l blocheze lângă peretele stâncos. În momentul ăla, rotind fulgerător ghidonul, ar fi putut să treacă pe cealaltă margine şi să se strecoare printre maşină şi prăpastie.

Era un risc enorm dar nu vedea altă soluţie.

La stânga, la dreapta. La stânga, la dreapta.

Maşina din faţa aproape că ajunsese la el.

Frost coti spre flancul muntelui. După cum prevăzuse, omul de la volan îndreptă maşina spre el, încercând să-l blocheze. Mercenarul răsuci ghidonul la stânga. Drumul defila sub el ca un covor rulant. Zări cu coada ochiului o strălucire argintie: bara de protecţie a maşinii. Ştia că trecuse de primul obstacol.

Cauciucurile muşcară din marginea drumului, atingând limita extremă de unde începea prăpastia. Dacă ghidonul atingea cât de puţin caroseria, asta ar fi însemnat dezechilibrarea şi prăbuşirea în gol. Auzi pocnetul pietrelor azvârlite de roţile lui în tabla maşinii. Urmă scrâşnetul frânei. Nici un şoc.

Frost înţelesese că reuşise să treacă.

*

— E ţăcănit, murmură Fontanella văzând motocicleta trecând pe marginea prăpastiei.

Răsuci volanul la dreapta ca să evite maşina din faţă rămasă pe loc şi continuă urmărirea. Apoi frână din toate puterile. Delage sărise din maşină şi-i bara trecerea.

Poliţistul pusese un genunchi în pământ şi dusese la ochi puşca FR F1 îndreptând-o spre Frost.

CAPITOLUL XII

Delage nu se mişcă deloc când auzi maşina lui Fontanella frânând brusc şi oprindu-se la doi metri în spatele lui.

— În cauciucuri! strigă Fontanella sărind din maşină. Trage în cauciucuri!

Delage apăsă pe trăgaci. Fontanella se opri lângă poliţist în momentul în care motocicleta îşi pierdea echilibrul. Frost plonjă în faţă, căzu pe drum şi lunecă mult, în timp ce motocicleta se rotea ca un titirez în mijlocul drumului golindu-şi pe asfalt conţinutul rezervorului.

— Maică! Ce căzătură! exclamă Delage încântat de reuşita lui.

Germain şi Fontanella porniră în fugă spre Frost. Huruitul motorului ambalat le sfredelea timpanele. În timp ce Fontanella se lăsa pe vine lângă american, Germain opri motorul şi închise alimentarea cu benzină.

— A murit? întrebă roşcovanul apropiindu-se de şeful lui.

— Doar ameţit bine. Asta e tot. Motocicleta însă e bună de dus la fier vechi.

— Răsucită de tot, confirmă Germain. Ce facem cu ea?

— Goleşte-i sacoşele şi s-o lăsăm aici. N-avem timp de ea.

Delage sosi lângă ei şi-i anunţă:

— Am o targă pliantă în maşină.

— Bine, zise Fontanella. Luaţi-l şi veniţi după mine la Rouillac. Urc să văd dacă acolo a apărut ceva nou.

Starea lui Frost nu-l îngrijora deloc. Urcă în maşina lui şi porni în trombă spre vârf. Henri Fontanella era nerăbdător să vadă dacă ipotezele lui se confirmau.

Abia ajunse lângă inspectorul Rouillac, când acesta primi un mesaj de la unul dintre oamenii lui.

— Sunt sub supravegherea lui Cordelier, îi spuse el. S-au oprit în acelaşi loc ca dimineaţă şi s-au adunat toţi în BMW. N-a văzut prea bine dar a auzit ţipete. După toate aparenţele, cred că e vorba de o mică şedinţa de tortură. Adineauri au plecat din nou. Ce facem?

— Îi lăsăm să ne indice drumul, răspunse Fontanella. Dispui

de mijloacele necesare pentru a nu-i scăpa din vedere?

— Depinde încotro se îndreaptă. De aici şi până la ascunzătoare, nu sunt probleme. Tot traseul e jalonat cu oamenii mei şi cu cei ai lui Bouju. Dacă se îndreaptă spre casa lui Rambol, la fel. Avem aproape peste tot oameni cu binocluri. Dar dacă urcă mai sus, va trebui să facem apel la elicoptere.

— Aş prefera să evit asta, îi mărturisi Fontanella.

În momentul acela auzi motorul maşinii lui Delage şi întoarse capul. Micul automobil intră pe potecă şi se opri la adăpostul hăţişului. Corsicanul nu se putu abţine să nu zâmbească zărindu-l pe Frost ieşind pe picioarele lui din maşină, cu cătuşe la mâini, împins de la spate de Germain.

— Mulţumesc, mormăi Mercenarul. Îmi face plăcere sa văd că pot conta pe prieteni…

— Te-am prevenit, Hank. Tu ai vrut sa fii mai şmecher…

— Mi se face greaţă, Henri! Crezi oare că…

— Hei! îl întrerupse Fontanella. Fii puţin mai politicos. Altfel te las cu brăţările astea frumoase la mâini.

Mercenarul emise un şir lung de onomatopee, pe care nimeni nu le-a putut înţelege în afară de el. Fontanella îi făcu un semn lui Germain să-i scoată cătuşele.

Americanul îşi frecă încheietura mâinilor bombănind. Apoi începu să meargă în cerc ca să-şi dezmorţească picioarele.

— Unde ai ajuns? întrebă el în cele din urmă apropiindu-se de Fontanella.

— După câte am înţeles, au interogat-o pe Cornelia de la care au aflat unde se află Bess.

— Ce? Cine?

Fontanella îi explică pe scurt care era situaţia cu teroriştii.

Când termină tot ce avea de spus, Motorola lui Rouillac începu să bâzâie. Urmă o scurtă discuţie, apoi poliţistul îl anunţă pe Fontanella.

— Gata. Au fost reperaţi.

— Unde?

Rouillac arătă cu bărbia spre Frost.

— Poţi să vorbeşti, îi zise Fontanella.

— Se duc la Molie. Nu încape nici o îndoială.

— OK. Bănuiam asta. Îi interceptăm. Rouillac, trimite un mesaj celorlalţi să vină şi ei acolo, dând ocol şi venind prin spate. Germain şi Hank, veniţi cu mine.

— Dar… dar… El? se bâlbâi Germain uluit.

— Am zis! spuse răspicat Fontanella. Delage, vino după noi cu maşina ta.

Maşinile demarară.

După zece minute ajungeau în spatele casei lui Maurice Rambol, mergând pe un drum de pământ bătătorit reperat de Fontanella.

— Îţi voi da o şansă, Hank.

Lui Frost nu-i venea să creadă. Nu se aştepta la asta, după chestia pe care i-o făcuse lui Fonta.

— Da? întreba el curios.

— Bess se află în casa asta. Atitudinea teroriştilor mi-a confirmat această ipoteză. Ai la dispoziţie aproximativ zece minute ca să intri şi s-o eliberezi. Pe şosea drumul e mai lung, şi cam în zece minute vor ajunge şi ei aici.

— Mulţumesc, Henri. Să ştii că…

— Nu e chiar pe gratis. Am nevoie ca cineva să intre discret în casă. Deci, fără arme de foc. Este partea cea mai riscantă a planului meu. Presupun că te oferi voluntar.

Corsicanul se întoarse spre ceilalţi doi poliţişti.

— Iar voi n-aţi văzut şi n-aţi auzit nimic. Nici o vorbă cuiva despre chestia asta!

— Nici o vorbă despre ce? întreba Germain cu un ton ipocrit.

— Păi, ce-am putea să spunem? adăugă şi Delage.

*

— Era şi timpul, Frost. Nu ştiu dacă aş mai fi rezistat încă o zi.

Bess se aruncă în braţele Mercenarului şi izbucni în lacrimi.

Cadavrul spintecat al Borţosului zăcea pe pardoseala camerei. Pe cel al lui Molie, Frost avusese grijă să-l târască în garaj, ca să nu trezească bănuiala teroriştilor lăsându-l afară.

— N-avem timp de discuţii, o întrerupse Mercenarul. S-o ştergem de-aici. O apucă pe Bess de mână şi alergară până la

Fontanella.

Bess se prăbuşi pe covorul format de acele pinilor.

— Bine lucrat, Hank, îi zise Fontanella. Am fost anunţat că se află la mai puţin de două minute de-aici.

— Îmi pare bine că am putut să-ţi fac un serviciu, zise Mercenarul făcând cu ochiul.

Apoi se scotoci prin buzunarele blugilor, luă mâna iubitei lui Bess şi, solemn, îi puse inelul pe deget.

Nervii tinerei femei fuseseră puşi la grea încercare. Plângea întruna cu hohote spasmodice.

— Perrine, zise Fontanella.

Frost se întoarse stupefiat. Bruneta îşi făcuse şi ea apariţia.

— Lasă c-ai să vezi tu! promise ea cu un ton plin de ameninţări.

— Lasă vorba, ordonă Fontanella. Perrine, o vei duce pe domnişoara Stallmann la Rouillac. Are nevoie de linişte iar aici s-ar putea să se lase cu tămbălău.

— Nici vorbă. Rămân să iau parte la încăierare.

— E un ordin.

— Foarte bine, în cazul ăsta îmi dau demisia.

Fontanella se cam săturase de refrenul ăsta.

— O accept. Şi acum, şterge-o de-aici ca să nu te alung cu şuturi în partea cea mai dolofană a anatomiei tale.

— Aşa! protestă Perrine Morel. Totdeauna sunt ţinuţi de-o parte aceiaşi oameni!

Poliţista îi aruncă o privire furioasă lui Fontanella, apoi lui Frost, după care o luă de mână pe Bess şi se îndepărtă bodogănind că renunţă să mai demisioneze, dar nu mai văzuse vreodată un tiran corsican mai al naibii de la Napoleon încoace.

— La dracu! şopti Mercenarul. Pare tare prost dispusă.

— Asta nu e nimic, se auzi o voce în spatele lui. Dacă ai ştii ce ne-au auzit urechile când am găsit-o cu fundul gol în ascunzătoare…

— El e Michel Bouju, zise Fontanella. El a recuperat-o pe Perrine de unde ai lăsat-o. Şi tot el i-a luat şi hainele din sacoşele motocicletei.

Fontanella îi întinse Mercenarului revolverul KG-9 şi adăugă

cu un ton solemn:

— Şi ăsta. Ia-l. Ai meritat să iei parte la vânătoare.

Stupefiat, americanul luă din mâna inspectorului revolverul mare de asalt.

În momentul acela se auzi un zgomot de motor la capătul aleii care ducea la casă. Apăru maşina albă urmată de BMW. Amândouă se opriră la jumătatea drumului, în timp ce Frost şi poliţiştii francezi îşi pregăteau armele.

O femeie micuţă cu părul blond, destul de durdulie, coborî din maşina BMW şi se îndreptă spre casă.

— Totul se derulează după cum am prevăzut, şopti Fontanella. O trimit înainte pe Cornelia Mohrt, ca să le spună complicilor ei că treburile merg bine.

Ceilalţi terorişti coborâtă şi ei din maşini, cu armele ascunse la spate şi ochii ţintă la Cornelia, fără să fie conştienţi de primejdia care îi pândea.

Fontanella apucă o porta-voce:

— Nici o mişcare. Sunteţi încercuiţi! La cel mai mic gest, deschidem focul!

Primul reacţionă Hans Reuben. Îşi întoarse arma în direcţia din care venise vocea şi trase de doua ori. În secunda următoare se prăbuşea la pământ, cu pieptul ciuruit de gloanţe.

— Aruncă-te la pământ, Fräulein Mohrt! strigă Fontanella.

Fata înţelese şi făcu ce i se cerea.

Ingrid Balsen vru să fugă. Sări la volanul maşinii albe şi demară în trombă stârnind un nor de praf nisipos. Frost şi Delage deschiseră focul asupra automobilului alb care făcu explozie, decapitându-l pe Georg Schwarzerd.

Ceilalţi trei terorişti se prăbuşiră rapid, seceraţi de rafalele armelor automate.

După vreo zece minute, pompierii soseau la faţa locului şi stingeau focarele de incendiu. Cornelia Mohrt se afla într-o maşină care se îndrepta spre Nice iar Frost era din nou cu Bess.

Fontanella puse un om să-i ducă cu maşina la hotel. Prudent, corsicanul o lăsase pe Perrine Morel la faţa locului ca să rezolve problemele cu serviciul medico-legal.

*

Aşezat cu fundul pe masă, Henri Fontanella fuma o ţigară Bastos. Frost scoase din buzunar vechea lui brichetă Zippo, îşi aprinse o ţigara Camel, dădu fumul afară pe nări şi zise:

— Ar fi putut să fie sfârşitul unei frumoase prietenii, Henri!

— Sau poate sfârşitul carierei tale, găgăuţă. Când mă gândesc că unul dintre oamenii mei a fost gată să te împuşte… Cum se simte Bess?

— Îşi revine încetişor. INB a trebuit să se descurce fără ea la Festival.

— Lasă, că ştiu ei ce să facă, zise Fontanella rânjind.

— Exact, răspunse Mercenarul. Şi fräulein Mohrt?

Fontanella se ridică şi-i trase americanului un pumn amical în abdomen.

— Iar vrei să mă tragi de limbă, ticălosule! Ei bine, vei fi mulţumit. Chiar vei putea să le spui celor de la CIA că nu te-au angajat pentru mare lucru.

— Cum aşa?

— Pentru că probabil Mohrt nu avea ce să le spună despre atentatul împotriva soldaţilor americani din NATO.

— Ce te face să crezi că asta îi interesa? îl întrebă Mercenarul.

— Mi-a spus mie o păsărică, răspunse Fontanella. Trase din ţigară, suflă fumul uitându-se la prietenul lui cu o privire ironică şi continuă:

— Poţi să le mai spui, dacă îi interesează, că numitul Karl Herschel şi Brigăzile de Şoc au toate motivele să le tremure fundul. Cornelia a făcut mărturisiri complete şi am trimis celor de la BKA informaţii suficiente pentru a distruge rapid întreaga reţea.

— Dragoste mare cu antiteroriştii germani! constată Frost ironic.

— Nu chiar, mărturisi Fontanella. Dar trebuie să ne dăm o mână de ajutor în caz de necesitate.

— Eşti sigur în privinţa noastră?

— Aproape sigur. Nu văd ce interes ar fi avut Cornelia Mohrt

să mintă.

— Ca să fie liniştită, atâta tot. Mi se pare că le-a spus foştilor ei amici unde e ascunzătoarea fără să se lase rugată…

— Aiurea!… Au torturat-o cu bastonul electric ca s-o facă să vorbească. Tot corpul ei e plin de urme. Iar în privinţa liniştii, dacă tot ai adus vorba, trebuie să-ţi spun că nu-şi mai face nici o grijă.

— Ce vrei să spui?

— Ne-a povestit spontan viaţa ei. Nimeni nu a bănuit nimic. Stăteam toţi în jurul ei şi o ascultam fascinaţi. Iar după ce a terminat, femeiuşcă s-a grăbit să spargă capsula cu cianură pe care o avea într-o măsea.

— Nu?

— Ba da. Totul s-a petrecut atât de repede încât n-am putut să facem nimic. Câteva convulsii, s-a învineţit şi s-a prăbuşit ţeapănă.

— OK, Henri, mulţumesc, zise Mercenarul strivind chiştocul ţigării sub talpă.

Frost strânse mâna prietenului său şi ieşi din încăpere.

Simţea nevoie să fie lângă Bess, să uite alături de ea de duhoarea morţii care i se lipea de piele ca o haină murdară.

SRÂRŞIT